

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley -
Dobre pojisten vrazda.pdb

PDB Name: Chase, James Hadley - Dobre ...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

James Hadley CHASE

Dobře pojištěná vražda

PRVNÍ DÍL

Kapitola první

Na konci úzké cesty lemované trnitým živým plotem, na níž by se jen stěží mohla minout dvě auta, Anson konečně našel dům, který hledal už hodinu. Byl ukryt za shlukem přerostlého křoví trčícího po obou stranách omšelých vrat. Teprve když Anson vystoupil z vozu a popošel až k vratům, poprvé zahlédl ten dům. Nevšiml si ho hned, protože jeho pozornost upoutala zahrada. I když byla poměrně malá, trávník asi tak šestkrát šest metrů byl hladký jako potah kulečnickového stolu a celek poskytoval dojem zahradnického umění, jaké se jen zřídka vidí jinde než na specializovaných výstavách.

Bylo tam prakticky všechno - miniaturní fontána, malinký vodopád, hustě osazené záhony hýřící všemi barvami, klasické růže v plném květu, kvetoucí keře a dokonce i ptačí budka.

Anson chvíli stál u vrat a prohlížel si zahradu, pak se teprve podíval na dům v pozadí.

Podobně jako zahrada byl i dům svým způsobem překvapující. Byla to jednopatrová stavba z cihel a ze dřeva se střechou z červených bobrovek. Dřevěná fasáda domu kdysi dostala tmavě zelený nátěr, ale déšť, vítr a slunce tu barvu silně narušily a celý dům teď vypadal ošuměle, zanedbaně a neudržovaně. Okna byla pokryta vrstvou prachu a špíny. Mosazné klepátko na dveřích bylo začernalé a ušmudlané. Vlevo od domu byla garáž pro dvě auta, okno tam bylo rozbité a na střeše chybělo několik tašek.

Anson se podíval na zahradu, na dům a znovu na zahradu. Pak ustoupil zpět a přečetl si nápis namalovaný neohrabanými bílými písmeny na vratech: "Mon Repose".

Otevřel zip obnošené kožené aktovky, kterou si přinesl, a vytáhl dopis, který dostal toho dne ráno. Znovu si ho přečetl:

Vila Mon Repose, Pru Town, Kalifornie

Pojišťovně Národní důvěra Brent

Vážený pane,

byla bych ráda, kdyby nás navštívil váš zástupce kdykoliv tento týden mezi druhou a čtvrtou hodinou odpoledne. Mám několik šperků v ceně přibližně 1000 dolarů a můj manžel se domnívá, že bych si je měla nechat pojistit pro případ krádeže nebo ztráty.

S úctou

Meg Barlowová.

Anson otevřel vrata, vjel svým vozem na příjezdovou cestu a pak pěšky došel až k domu.

Na obloze se hrozivě kupily dešťové mraky. Jen občas se objevilo slunce, které jen slabě a s námahou prosvětlilo tu pozoruhodnou zahradu. Když Anson došel k umazanému klepátku, pomyslel si, že nejspíše za hodinu se spustí liják. Zvedl klepátko a dvakrát zaklepal.

Chvilí se nedělo nic, pak zaslechl rychlé kroky a dveře se otevřely.

První setkání s Meg Barlowovou si Anson pamatoval až do okamžiku své smrti.

Když mu bylo čtrnáct let, prodělal Anson svou první zkušenost v oblasti sexu. Jeho rodiče odjeli na kratší cestu a svěřili ho do péče dočasné pomocnice v domácnosti; byla to žena asi o dvacet let starší než Anson, prostá, tlustá a patřila k sektě kvakerů. Rodiče byli pryč necelé čtyři hodiny, když ta žena přišla do jeho ložnice, kde se válel na posteli a četl nějaký ponurý brak. O půl hodiny později Anson už nebyl dítětem a stal se zkaženým mužem; od té doby byla sexuální mánie trvale součástí jeho neklidné, aktivní mysli. První zkušenost mu vnukla přesvědčení, které však netrvalo dlouho, že všechny ženy jsou snadno dostupné. Později, když si uvědomil svůj omyl, dával přednost ukájení s prostitutkami, než aby se obtěžoval namlouváním a přesvědčováním. Ve svém výběru byl náročný a ženy, s nimiž se stýkal, ho stály značnou část jeho výdělku.

Kromě svých@ sexuálních potřeb měl Anson ještě jednu slabost: neustálou a nevyčerpitelnou vášně pro hazardní sázky. Neměl ale štěstí. Spojení jeho výdajů na sexuální uspokojení a ztrát v sázkové kanceláři pro něho znamenalo

nepřetržitý boj o udržení solventnosti.

Díky své obratnosti, dobré osobní prezentaci a horlivosti se stal vedoucím filiálky pojišťovny Národní důvěra pro oblast tří malých, ale prosperujících měst: Brentu, Lambsvillu a Pru Townu. Šlo o obvod, který poskytoval bohaté pole působnosti pro energického prodejce pojištěk. Byla to zemědělská oblast a většina farmářů měla po dvou či třech autech, zajímala se o životní pojištění a také o pojištění úrody a majetku. Anson však dokázal promarnit všechno, co vydělal, a teď se ocitl ve finanční krizi, která otrásla i jeho jinak neodpovědným svědomím.

Než odjel z Brentu na svou pravidelnou týdenní návštěvu Pru Townu a Lambsvillu, zatelefonoval mu Joe Duncan, majitel sázkové kanceláře.

"Hele, Ansone," řekl Duncan svým sípavým astmatickým hlasem, "víš, kolik mi dlužíš?"

Anson odpověděl: "Vím to, Joe. To chce klid. Dostaneš zaplacen." "

"Dlužíš mi přes tisíc babek," pokračoval Duncan. "Výrovnáš to do soboty. Jestli ne, přijde si s tebou popovídat Sailor."

Sailor Hogan byl Duncanův vymahatel dluhů. Svého času byl mistrem Kalifornie v polotěžké váze. Jeho surovost byla už legendární. Pokud nedokázal inkasovat dlužný obnos, nechal trvalé stopy na těle nešťastného sázkaře.

Ansona ale netrápilo jen těch tisíc dolarů. V nejhorším případě by si je mohl půjčit od kamarádů, mohl by prodat televizor, zastavit auto, ale on je potřeboval teď hned, a když zavěsil sluchátko, připomněl si, že místnímu lichváři Samu Bernsteinovi dluží osm tisíc dolarů a nedodrží-li roční termín splatnosti, dopadne to s ním bledě. Když loni v červnu podpisoval dlužní úpis, byl příští červen někde velmi daleko. On tehdy celou vypůjčenou sumu vsadil v poměru sto ku jedné na nějakého outsidera, kterého mu vytipoval chlápek přímo ze stáje. Ukázalo se, že kůň pak doběhl přesně v duchu své reputace outsidera.

Bylo úterý a Anson měl před sebou pět dnů na to, aby sehnal tisíc dolarů a uklidnil tak Duncana. To nebyl nezvládnutelný úkol; musel se ale vyhybat myšlence, kde vzít osm tisíc dolarů pro Bernsteina. Na to mu zbývalo přinejmenším trochu času.

Pocíťoval úzkost, byl nervózní a netrpělivý, a když se pojišťovák ocitne v takovém duševním rozpoložení, nedokáže prodávat pojistky.

Ten týden začal špatně, ale on byl tak dobrý prodejce a tak velký optimista, že si dokázal vsugerovat, že týden musí skončit dobře.

Když zvedal klepátko ubohých oprýskaných dveří zchátralého domu stojícího v té nádherné zahradě, měl předtuchu, že se na něho tentokrát usměje štěstí.

Teď se Anson díval na Meg Barlowovou, jak tam stála ve dveřích a upírala na něho své velké, zkoumavé kobaltově modré oči.

Při pohledu na tu ženu, asi o rok mladší než on sám, Anson pocítil po celém těle nával krve, což se mu pravidelně stávalo vždy, když se setkal s ženou, která ho sexuálně vzrušovala.

Byla vysoká, asi o dva centimetry vyšší než on, a její postava byla dobře tvarovaná a pevná jako klín z tvrdého dřeva. Měla široká ramena, provokativní poprsí, štíhlý pás, pěkné boky a dlouhé nohy. Na sobě měla dost přiléhající oranžový svetřík a hodně přiléhající černé sportovní kalhoty. Její kaštanově hnědé vlasy byly vzadu svázané zelenou stužkou. To všechno postřehl v jediném okamžiku. Nebyla krásná. Z hlediska měřítek dokonalé krásy měla poněkud velká ústa a příliš masitý nos, ale celkově to byla nejsenzačnější a nejsmyslnější žena, jakou kdy Anson viděl.

Dlouhou chvíli se na sebe dívali, pak se usmála a mezi rudými rty se objevily bílé, dokonale zdravé zuby.

"Dobré odpoledne," řekla.

Automaticky, i když se znatelným úsilím, Anson nasadil svůj styl úspěšného prodejce. Výraz jeho tváře, vyškolený léty praxe, byl teď rozjasněný, přátelský a bystrý.

"Paní Barlowová? Já jsem John Anson z pojišťovny Národní důvěra. Dostal jsem od vás dopis..."

"Ano, jistě... Prosím, pojdte dál."

Anson ji následoval přes menší tmavou halu do obývacího pokoje a uvědomoval si, že mu stále silně tluče srdce.

Byla to velká místnost a pohodlně zařízená. V přehnaně velkém krbu hořelo několik polen. Před krbem byla dlouhá pohovka; mohli by na ní sedět nejméně čtyři lidé. Pod oknem výklenku stál oválný stůl. Na stole ležel kufříkový psací stroj, spousta kancelářského papíru, kopírovací papír a Websterův slovník.

Když Anson vešel do pokoje, uvědomil si, že všude je prach a špína. Pokoj vypadal stejně zanedbaně jako celý dům zvenčí.

Žena přešla ke krbu a teď stála zády k ohni s rukama na bocích a dívala se na něho. Ansona znepokojoval podivný výraz v jejích očích a raději šel k oknu.

"Máte krásnou zahradu," řekl. "Musíte na ni být hrdá!"

"Můj manžel je na ni hrdý." Zasmála se. "Ten na nic jiného nemyslí."

Anson se obrátil. Očima znovu přejel po její postavě.

"Je to jeho povolání?"

"Ne tak docela. Moc rád by něco takového dělal. Teď právě pracuje ve Framleyho obchodním domě v Pru Townu. Má tam na starosti zahrádkářské oddělení." Mávla rukou směrem k pohovce. "Ale posaďte se, pane Ansone."

Obešel pohovku a sedl si na vzdálenější kraj; rušilo by ho, kdyby byl příliš blízko u ní. Klekla si na pohovku a zůstávala opodál.

"Phil - tedy můj manžel - chce, abych nechala pojistit své šperky," prohlásila. "Já sama si nemyslím, že by stály za pojištění, ale on tvrdí, že mají cenu. Kolik by dělalo roční pojistné?"

"Při pojistné částce tisíc dolarů?"

"Phil tvrdí, že mají takovou cenu... Já ale pochybuju. Ale ano, šlo by o tisíc dolarů."

Anson okamžitě zbystřil pozornost.

"Mohl bych vidět to, co chcete pojistit?"

"Samozřejmě... hned je přinesu."

Sledoval ji, jak odchází z pokoje. Pohybovala se s graciézní nenuceností a když odešla, přičemž nechala dveře otevřené, dlouze a zhluboka se nadechl. Seděl nehybně, díval se do ohně, pozoroval plameny olizující polena a na tváři cítil horko.

Po chvíli se vrátila s odřenou krabicí. Byl v ní asi tucet kusů staromódní bižuterie; takové se nabízejí v obchodech starožitníků - ti je obvykle kupují při dražbách ve velkém a doufají, že za jeden kus dostanou tolik, co zaplatili za celou hromadu.

Podíval se na ni nechápavě: "To je všechno?"

Přikývla.

"Ale to má cenu sotva padesát dolarů a rozhodně ne tisíc. A pochybuju, že byste za to dostala i těch padesát dolarů."

Zasmála se, přisedla k němu blíž a vzala mu z rukou krabicí. "Já jsem to Philovi říkala, ale on tvrdil, že člověk u starých šperků nikdy neví. Je mi opravdu líto, že jsem vás připravila o spoustu času, pane Ansone. Doufám, že se na mne nezlíbíte."

Anson teď ucítil její parfém. Nedokázal určit jeho značku a název, ale byl velmi příjemný.

"To je v pořádku," ujistil ji Anson. V pořádku to ale nebylo. Tou návštěvou ztratil nejméně hodinu, kterou mohl využít k prodeji pojistek v Pru Townu. "Když už jsem tady... jak to máte s běžným pojištěním? Tím myslím dům... požár... vloupání..."

"To všechno je pokryté," odpověděla Meg. "Tohle býval dům matky mého manžela. Když zemřela, zdědil to on. Všechno je samozřejmě pojištěné. Je mi to líto..."

"To je v pořádku," opakoval Anson. Opět přešel očima po jejím těle a znovu pocítil přívál chtivosti.

"Je tu ale jedna věc, s kterou byste mi mohl pomoci, když už jste tu," pokračovala, pak se odmlčela a upřeně se na něho podívala.

"Samozřejmě. Co máte na mysli?"

Nechtělo se mu odcházet. Byl blízko ní, na tváři cítil teplo vycházející z krbu, stíny se prodlužovaly - to všechno vytvářelo intimní prostředí a působilo na něj harmonicky.

"Právě píšu povídku," řekla. "Souvisí to s pojišťovnictvím." Zaklonila se, položila hlavu na opěradlo pohovky a zarudlá záře plamenů jí zabarvila hrdlo. "Je to jen takový nápad. Mohl byste mi říct, jestli by to fungovalo?"

Podíval se na psací stroj na stole.

"Vy píšete povídky?"

"Dává mi to možnost něčím se zabývat. Zatím jsem s žádnou neuspěla, ale člověk nikdy neví." Usmála se na něho. "Phil vydělává dost málo. Kdybych měla honoráře z povídek... mohla bych si koupit třeba nové šaty." Znovu se usmála, ale jeho náhle napadlo, že není šťastná, a ta myšlenka ho silně vzrušila. Vstala. "Jestliže mi pomůžete, tak si zasloužíte sklenku. Mám tu jen whisky. Dáte si?"

Anson zaváhal. Bylo pár minut po páté, trochu brzy na pořádné pití; ale on zjistil, že má chuť se napít.

"Proč ne... děkuju."

Odešla jen na chvíli a vrátila se s lahví whisky, džbánem vody a ledem. Do sklenice nalila hodně whisky a trochu vody. Jednu sklenku mu podala, druhou si odnesla k ohni a sedla si na podlahu.

V pokoji se už stmívalo. Vůbec se nesnažila rozsvítit. Anson slyšel, jak déšť tluče do oken, ale nevšímal si toho; očima sledoval každý její pohyb.

"Povídka, na které teď dělám," řekla a dívala se do ohně, "je o ženě, která chce mít za každou cenu hodně peněz. Má přítele a ten pracuje u přepážky letenek na jednom velkém letišti. Ta žena obětuje své úspory a uzavře životní pojistku na dvě stě tisíc dolarů. Ona i její přítel čekají, až dojde k leteckému neštěstí někde za mořem. Než k něčemu takovému dojde, uplyne šest měsíců. Jakmile zpráva o katastrofě dojde na letiště, tak ten chlapík doplní její jméno na seznamu cestujících. Také zajistí všechno potřebné kolem letenky. Žena už dříve změnila bydliště a snaží se neobjevovat na veřejnosti. On jí hned po katastrofě zatelefonuje. O něco později vznese její sestra nárok na plnění a předloží důkazy dodané sestřiným přítelem, že pojištěná byla v tom zříčeném letadle." Udělala pauzu, usrkla ze své sklenky a podívala se na něj. "Samozřejmě tam doplním řadu detailů, ale to je jádro příběhu... myslíte, že jí ten plán může vyjít?"

Během těch deseti let, kdy pracoval jako pojišťovací agent, Anson poznal nejrůznější triky a úskoky, jaké si vymysleli lidé pokoušející se podvést pojišťovny. Každý týden dostával z ústředí tištěný bulletin, v němž se podrobně popisovaly zaznamenané pokusy o pojistné podvody. Bulletin vydávalo oddělení pojistných škod řízené Madduxem, který byl považován za nejlepšího experta na odhalování podvodů v celé branži.

Během posledních tří měsíců, kdy mu zoufale začaly chybět peníze, Anson uvažoval o způsobech, jak by on sám mohl podvést svou pojišťovnu. Avšak při vši své vychytralosti a zkušenosti dospěl k názoru, že se mu to nepodaří, pokud nebude mít někoho dalšího, na jehož pomoc by se mohl spolehnout. Avšak i v takovém případě tu pořád byl Maddux, o němž se říká, že má nadpřirozený instinkt, díky kterému pozná podvodný nárok už v okamžiku, kdy se spis očitne na jeho stole.

"Je to dobrý nápad," uznal Anson. "Jako povídka to může být i věrohodné, ale ve skutečném životě to nemůže vyjít."

Zkoumavě ho sledovala.

"Ale proč ne?"

"Pojistná částka je příliš vysoká. Každý nárok na plnění nad patnáct tisíc dolarů se velmi podrobně prošetřuje. Dejme

tomu, že ta žena by se pojistila u mé pojišťovny. Pojistka by okamžitě putovala do oddělení pojistných škod. Šéfem oddělení je člověk, který to dělá už dvacet let. Za tu dobu musel řešit něco mezi pěti až osmi tisíci podvodných nároků. Má obrovské zkušenosti a ucítí neoprávněný nárok tak spolehlivě, jako normální smrtelník ucítí chciplou krysu. Takže co udělá, když uvidí takovou pojistku? Položí si otázku, proč ta ženská potřebuje životní pojištění na tak vysokou částku. Kdo z toho může mít prospěch? Její sestra? Proč? Motá se kolem toho nějaký milenec? Pro toho chlapa dělá dvacet zkušených vyšetřovatelů. Dva z nich nasadí na tu ženskou. Za pár dní toho o ní bude vědět tolik, kolik toho ona sama ví o sobě. Vypátrají toho jejího přítele na letišti. A jestli pak budou tvrdit, že zahynula při leteckém neštěstí, tak jim oběma pomoz pámbu. Ne, ve skutečném životě to nemůže fungovat. Dokud existují lidé jako Maddux, tak si nedělejte iluze."

Meg se zatvářila zklamaně, pak ale trhla rameny.

"Škoda! Myslela jsem, že to byl dobrý nápad. Mám smůlu." Napila se whisky, pak se sklonila, vzala pohrabáč a oživila plameny v krbu. "Podvést pojišťovnu je asi velmi obtížné?" zeptala se a nepodívala se na něj.

Anson opět ucítil, jak mu tělem proběhlo silné vzrušení.

"Ano... ledaže..."

Ještě prohrabávala oheň, byla trochu zrudlá teplem a v očích se jí odrážela červeň plamenů.

"Ledáže...?"

"Dá se to provést, ale chce to dva lidi. Jeden na to nemůže stačit."

Obrátila se a dívala se mu do očí.

"Mám dojem, že to máte promyšlené," řekla. "Pokud vás napadne nějaký námět, podělil byste se o něj se mnou? Já bych napsala povídku a o případný honorář se rozdělíme napůl."

Dopil zbytek whisky, odložil sklenku a jen nerad vstával.

"Jestli něco vymyslím, zavolám vám."

Vstala. Když stáli proti sobě, Anson znovu přejel očima po jejím těle.

"Jestli něco vymyslíte, můžete sem rovnou zajít. Z Brentu to sem není tak daleko, že? Můžeme to celé prodiskutovat a já ten námět rovnou hodím na papír."

Zaváhal, ale pak vyslovil to, na co myslel: "Váš manžel si možná nebude přát, abych sem chodil po jeho pracovní době."

Přikývla.

"Máte pravdu. Phil není příliš společenský a taky se mu moc nelíbí moje psaní, ale každé pondělí a čtvrtek se zdrží v Lambsvillu. Má tam večerní kurs a na noc zůstává u jednoho svého přítele."

Ansonovi náhle zvlhly obě dlaně.

"Večerní kurs? V tom případě..."

"Takže jestli vás něco napadne, stihnete mě tu samotnou ty dva večery v týdnu. Doufám, že nezapomenete."

Šla ke dveřím a otevřela. Anson vzal svou aktovku a následoval ji až ke vchodu. Když otevřela dveře, zeptal se:

"Mimochodem, má váš manžel uzavřenu životní pojistku?"

"Ne. On prostě v pojištění nevěří."

Podívali se na sebe a Anson rychle zrakem uhnul.

Ona ale pokračovala: "Obávám se, že v tom směru nemáte naději. Několik agentů se už pokoušelo prodat mu životní pojistku. On tomu ale nedůvěřuje."

Anson vykročil do deště.

"Děkuji vám za pití, paní Barlowová. Jestli pro vás něco vymyslím, ozvu se."

"Děkuju. Za ty šperky se moc omlouvám." Když zavírala dveře, spěšně se na něj usmála.

Anson šel po příjezdové cestě ke svému vozu a téměř nepocíťoval kapky deště na tváři.

Za záclonou Meg sledovala, jak vůz projíždí vraty a zabočuje do uličky. Pozorovala Ansona, když vyšel z vozu, zavřel vrata a vrátil se do auta. Zůstala u okna, dokud byl slyšet hukot motoru, pak se svižně obrátila, šla k telefonu a vytočila číslo.

Chvilí se nedělo nic, potom se na lince ozval mužský hlas.

"Jo? Kdo volá?"

"Meg. Ryba jde po návnadě."

Muž chvilí mlčel a potom řekl: "Nejdřív ho chyt' na hák a pak teprve můžeš jásat," a spojení se přerušilo.

Kapitola druhá

Ansonův obvyklý týdenní plán zahrnoval dva dny v Pru Townu. Na noc zůstával v hotelu Marlborough. Dříve prománil dost času sháněním místních prostitutek, ale teď, vzhledem ke své zkušenosti i netrpělivosti, si sjednával schůzky s Fay Lawleyovou, blondýnou lehkých mravů, která pracovala v trafice na Hlavní třídě. Za šedesát babek a večeri byla ochotná s ním jít do hotelu. Recepční, který Ansona znal, se díval na opačnou stranu, když si ji vedl na pokoj.

Když Anson přijel do hotelu po svém prvním setkání s Meg Barlowovou, měl sice v úmyslu dát věcem obvyklý průchod, ale při holení začal srovnávat Fay s Meg a s překvapujícím důrazem si uvědomil, že Fay je vlastně tuctová děvka. Vytáhl kabel holicího strojeku ze zásuvky, sedl si na kraj postele a zapálil si cigaretu. Řekl si, že ještě nepoznal ženu, která by se vyrovnala Meg, a že právě ona ho pozvala na návštěvu, když její manžel bude celou noc pryč! Z toho vyplývá jediný možný závěr!

Myšlenka, že si s ní něco začne, mu skoro vyrazila dech. Znovu si uvědomil lacině křiklavý zevnějšek Fay, její vrískavé chichotání a její vulgárnost. Impulsivně sáhl po telefonu, ale na jejím čísle se nikdo neozval. Znechuceně položil sluchátko, šel zpět do koupelny a oholil si zbývající část tváře.

Když si na tváře nanášel vodu po holení, zaslechl z ložnice nějaký šustot. Zamračil se, otevřel dveře koupelny a uviděl Fay, jak se přehrabuje v jeho náprsní tašce.

Když ho spatřila, okamžitě hodila tašku zpátky na prádelník.

"Ahoj, cukroušku," řekla. "Myslela jsem, že tě překvapím."

Anson si ji prohlížel s nehybnou tváří. Ještě před týdnem si myslel, že Fay Lawleyová je vzrušující žena. Teď, když ji srovnával s Meg, uvědomil si její nedostatky. Byla zanedbaná, primitivně nafintěná, odbarvená a špinavá.

"Skutečně jsi mě překvapila," prohlásil po návratu do ložnice. "Nebo jsem překvapil já tebe?"

Fay se zahihňala a dala si dlaň před ústa. Právě tento pohyb, na který si Anson už zvykl, teď obrátil jeho pozornost k jejím poškozeným a od tabáku zahnědlým zubům.

"Johne, drahoušku," zaštěbetala a žuchla sebou na postel. "Chci tě požádat o laskavost."

Díval se na ni a nehnul ani brvou.

"Mám patálie," pokračovala po delším nechutném mlčení. "Musím do zítřka sehnat sto babek, jinak mě vyhoděj z podnájmu. Zapomněla jsem jim zaplatit."

Sto babek! pomyslel si Anson hoře. A to považuje za patálie! Co by asi ta kráva pitomá dělala, kdyby dlužila osm tisíc!

"Co si myslíš, že já s tím udělám?" zeptal se a s odporem si ji prohlížel. "Na Hlavní třídě se dá vyšlapat mnohem víc než sto babek. Běž tam a vydělej si je."

Ostře se na něj podívala a její modrozelené oči se náhle zatvrdily.

"To mi říkáš pěkný věci, cukroušku!" vyjekla. "To jsem od tebe fakt nečekala. Asi už jsi zapomněl, že jsem tvoje holka?"

Pocítil náhlou potřebu zbavit se jí. Kdyby měl dost odvahy, mohl by ji vystrčit na chodbu a zamknout dveře zevnitř, ale obával se, že by mohla vyvolat scénu. Když se na ni díval, zhrozil se sám nad sebou, že se s ní kdy zahazoval. Ve srovnání s Meg byly všechny jeho ženy ubohé a špinavé.

Šel ke své náprsní tašce a vytáhl šest desetidolarových bankovek.

"Fay... promiň. Není mi dobře. Asi jsem něco špatného snědl," chlácholil ji. "Vezmi si tohle... víc skutečně nemůžu. Dneska to zrušíme. Já si musím lehnout."

Podívala se na bankovky v jeho ruce, pak si ho tázavě prohlížela.

"To to nemůžeš zarovnat na stovku?" zeptala se. "Řekla jsem ti, že mám patálie."

Upustil jí bankovky na klín.

"Patálie? To je legrace. Já sám jsem v patáliích. Tak buď hodná holka a běž už. Není mi dobře."

Strčila peníze do odřené kabelky a vstala.

"Tak jo, cukroušku. Uvidíme se příští týden."

Už se nikdy neuvidíme, pomyslel si Anson, ale řekl jí: "Zavolám ti."

Šel s ní až ke dveřím. Zastavila se a otočila se k němu tváří.

"Nechceš si to ještě rozmyslet?" Položila mu ruku na rameno, ale on rychle ustoupil. "No dobře, když je ti tak špatně... na shledanou," a vyšla na chodbu.

Zbytek večera Anson proležel na posteli a myšlenky na Meg jako by mu vypalovaly díru v mozku.

Myslel na ni i příští den, když zrovna nepracoval. S rozbouranou myslí odjel z Pru Townu do Lambsvillu, kde plánoval několik návštěv. Zvládl je do půl šesti. K silnici do Brentu se musel vrátit přes Pru Town a minout odbočku na úzkou cestu, která vedla k osamělému, zneklidňujícímu domu Barlowových.

Když jel po brentské silnici, snažil se odhadnout, jestli si může dovolit navštívit Meg tak brzy. Řekla, že dnes večer bude sama doma, že její manžel zůstane déle v Pru Townu. Ale co když myslela naprosto vážně tu hloupost s nápadem na povídku? Pokud to všechno špatně pochopil a ona to pozvání vůbec nemínila jako nabídku na společné sdílení postele, pak on bude vypadat jako pitomec, když se tam objeví bez jakéhokoli námětu.

Dojel k odbočce, zajel s vozem na travnatý okraj silnice a zastavil. Chvilí jen seděl a snažil se rozhodnout, co vlastně udělá.

Dnes raději ne, pomyslel si nakonec. Je to příliš riskantní. Mohl bych to všechno zkazit. Vymyslet pro ni nápad nemůže být takový problém a pak budu mít přesvědčivý důvod, abych k ní zašel. Příští pondělí bude zase sama doma. Do pondělka rozhodně něco vymyslím, ať je to sebevětší pitomost, ale nemůžu tam vpadnout a nemít pro ni nějaké povídání.

Nevrle nastartoval motor a pokračoval v jízdě do Brentu.

"Co se to s vámi děje, pane Ansone?" zeptala se zvědavě Anna Garvinová.

Anson se vzpamatoval, zamračil se a podíval se na druhý konec místnosti, kde seděla Anna za psacím strojem. Pracovala pro něho už dva roky. Byla mladá, obtloustlá, veselá a schopná. Kromě toho, že nosila těžké brýle s rohovinovou obroučkou, jaké Anson u žen nesnášel, měla také talent pro oblékání nevhodných šatů, v nichž vypadala domáctější a obéznější, než to bylo nezbytné.

Svou otázkou přerušila myšlenkový pochod, který spřádal kolem námětu na povídku, v níž rozhodující roli hrál pojišťovací podvod.

"Už dvakrát jsem na vás promluvila," pokračovala Anna. "A vy tam jen sedíte, jako byste vymýšlel plán, jak někoho zavraždit."

Anson ztuhl.

"Podívejte se, Anno. Mám spoustu práce. Pokud to dokážete, tak mlčte."

Ušklíbala se, její dobromyslná, baculatá tvář se nelibě našpulila; pak začala znovu klepat do stroje.

Anson vstal, popošel k oknu a díval se dolů na nepřetržitý proud aut projíždějících Hlavní třídou.

Bylo sobotní ráno. Na odpoledne si smluvili s jedním přítelem partii golfu; teď si ale uvědomil, že na golf nemá náladu. Myslel na Meg tak intenzivně, že se nedokázal soustředit na svou práci. Na stole měl přes tucet dopisů čekajících na vyřízení, ale nemohl se přimět k tomu, aby se tím zabýval.

...jako byste vymýšlel plán, jak někoho zavraždit.

A přesně to právě dělal: plánoval vraždu s cílem obohacení, i když samozřejmě jen v rámci námětu na povídku, který si připravoval pro Meg Barlowovou. Ale dejme tomu, že by skutečně plánoval vraždu. Je to tak průhledné, že i někdo tak prostinký jako Anna dokáže číst v jeho myšlenkách?

Donutil se k návratu za svůj psací stůl.

"Jdeme na to," řekl, a když si Anna připravila svůj stenografický blok, začal diktovat.

Anson měl být jedna plus jedna ve třetím patře budovy Albany Arms, což byl blok zařízených bytů nedaleko brentského nádraží. V tom králičím kotci bydlel od té doby, kdy převzal vedení zdejší filiálky pojišťovny. Ke každému bytu patřilo místo v garáži v suterénu budovy, kam vedl dlouhý vjezd přímo z ulice.

Toho dne hrál Anson mizerný golf, snědl podprůměrnou večeři, ale hodně toho vypil. Teď, uvolněný po golfu a lehce opilý, vjížděl do slabě osvětleného vjezdu a obratně pak otočil svůj vůz do vyhrazené kóje. Všiml si, že většina ostatních kójí je prázdná. Byl víkend. O víkendech hodně lidí odjíždělo z Brentu a Ansonovi vyhovoval klid, který v domě zavládl, bez řvaní televizorů, dupotu nájemníků nad hlavou, ječení a hádek dětí na dvorku.

Zhasl reflektory, vypnul motor a vystoupil. Když přibouchl dveře vozu, náhle si uvědomil, že tu není sám. Rychle se otočil vpravo.

Z přítmi se vynořil svalnatý muž. Stál u vjezdu do kóje a díval se na něho. Neočekávané setkání Ansona zaskočilo. Mžoural do tmy směrem k siluetě stojícího muže.

"Ahoj, kámo," řekl muž hlubokým, drsným hlasem. "Čekal jsem tu dost dlouho, než ses objevil."

Anson měl dojem, že mu vynechává srdce, a pocítil nával strachu. Poznal tu hrozivou, masivní postavu: byl to Sailor Hogan. Během uplynulých pár dnů byl tak posedlý představou Meg Barlowové, že úplně zapomněl na ultimátum Joea Duncana. Duncan mu řekl: Vyrovnáš to do soboty. Jestli ne, přijde si s tebou popovídat Sailor.

Anson si připomněl něco, co slyšel o Sailoru Hoganovi. O tom, jak jednou zašel za Duncanovým zákazníkem, který nesplatil dluh. Sailor si ho podal. Anson pak toho člověka viděl po Sailorově zásahu, takže věděl, že to, co se povídalo, nebylo nijak přehnané. Sailor si prý tehdy srovnal své silné prsty a hřbetem ruky udeřil toho chlápka do týla. Ten člověk se teď pohyboval jen na invalidním vozíku, vypadal a choval se jako dementní troska. Když se policie pokoušela Sailora obvinít z těžkého ublížení na zdraví, Sailor díky ochotě pěti majitelů sázkových kanceláří prokázal, že s nimi v kritické době hrál v Lambsvillu poker.

A teď tu tedy byl ten Sailor Hogan, pomalu a cílevědomě se blížil k bezradně couvajícímu Ansonovi. Teprve když patami narazil na betonovou zeď, Anson se zastavil. To už měl Sailor k němu něco přes metr. Sailor zůstal stát, ruce zastrčené do kapes, neforemný klobouk posunutý až na jedno oko, s cigaretou čouhající z jeho tlustých, vlhkých rtů.

"Přišel jsem inkasovat, kámo," prohlásil. "Koukej to navalit."

Anson se rychle, horečnatě nadechl.

"Vyříd' Joeovi, že to dostane v pondělí," pronesl a snažil se, aby se mu nechvěl hlas.

"Joe mi řekl, že to musí být hned, nebo bude zle," pokračoval Sailor a vyndal z kapes své velké, hrozné pěsti. "Tak dělej, kámo, já už chci jít domů."

Anson cítil, jak ho chladná betonová zeď tlačí do zad. Dál už nemohl ustoupit. Připomněl si toho chlápka na invalidním vozíku.

"Budu ty peníze mít v pondělí," zasípal. "Řekni to Joeovi, ten to pochopí. Čekám teď..." Zarazil se, když viděl, jak se k němu Sailor přibližuje. Vystrašilo ho to víc než všechno, co dosud zažil, a zaječel vysokým hysterickým hlasem: "Ne! Jdi ode mne! Ne!"

Sailor se na něj uculil.

"Seš v pěkný rejži, kámo. Když zrovna nedělám pro Joea, tak dělám pro Sama Bernsteina. A tomu dlužíš vosum táců. Sam si není jistý, že mu je vrátíš. Fajn, máš na to ještě trochu času, ale Sam si vo tebe dělá starosti. Joe si taky dělá starosti. Tak koukej Joeovi zaplatit do pondělka, nebo na tobě budu muset zapracovat." Škodolibě se zasmál a jeho drobné bílé zuby se zableskly ve slabém osvětlení garáže. "Když neseženeš ty prachy pro Sama, tak tě zmasíruju, že by sis radši přál být mrtvej. Rozumíš?"

"Jistě," řekl Anson a cítil, jak mu studený pot stéká po žebrech.

"Fajn. Tak Joeovi zaplatíš v pondělí, je to jasný, že jo?"

Bude to v pořádku, ujistil se Anson. Vyhrál jsem dva dny. V pondělí večer budu u Meg.

V pořádku to ale nebylo, protože Sailor vyrazil rázným, rychlým pohybem, proti němuž byl Anson bezbranný.

Sailorova pěst dopadla jako kladivo strašlivou a paralyzující silou na Ansonův žaludek a on se ohnul vejpůl jako zavírací nůž. Anson dopadl tváří na olejem znečištěnou betonovou podlahu.

Slyšel Sailorův hlas: "Tak v pondělí, kámo. Když nedodáš prachy, čeká tě pěkná nakládačka. A pamatuj na Sama... když nezaplatíš, tak jako bys už byl mrtvola."

Anson ležel nehybně, rukama si svíral žaludek a jeho dech se taktak prodíral zaťatými zuby. Matně si uvědomoval studenou podlahu, která chladila jeho bolestí zmítané tělo, když zaslechl vzdalující se rychlé kroky bývalého mistra Kalifornie v polotěžké váze, který odcházel výjezdem z garáže a mizel v noční tmě.

Anson ležel na posteli. Bylo nedělní dopoledne a hodiny ukazovaly čtvrt na dvanáct. To místo na břiše, kam mu Hogan zasadil ránu pěstí, hrálo všemi barvami: převládala žlutá, zelená a černá. Včera se nějak dokázal dovléci k výtahu a pak domů. Vzal si tři tablety na spaní a vlezl do postele. Když se probudil, pronikalo do pokoje kolem okrajů rolet zářivé dopolední slunce. Dobelhal se do koupelny. Vnitřnosti cítil, jako by je měl v ohni. Aspoň že nekrvácím, pomyslel

si, ale stejně měl strach. S hrůzou si představoval příští setkání s Hoganem, pokud nesežene peníze pro Duncana. Pak ho napadlo, že se blíží červen. Musel se asi zbláznit, když si od Bernsteina půjčoval osm tisíc dolarů. A musel být blázen, když všechny ty peníze vsadil na tu zatracenou herku. Přemýšlel, jak to asi vyrovná, a naskakovala mu husí kůže. Teď už věděl s jistotou, že takový obnos prostě nedokáže sehnat. Přiložil si ruku na bolavý žaludek a bolestí se zkroutil. Hogan ho vyřídí. Byl si tím jistý. Až si ho Hogan podá, bude také on vypadat jako mrzák a idiot.

Proležel tak čtyři hodiny s pocitem strachu a černé beznaděje. Jeho mysl se zmítala jako myš chycená v pasti, která marně hledá cestu k úniku.

Do jeho úvah se vloudila jedna myšlenka, kterou sice okamžitě zapudil, ale když mýjely další hodiny a nenabízelo se žádné jiné řešení, začal se jí vážně zabývat.

Až do této chvíle se vyhýbal jakémukoli zločinnému způsobu získání peněz, ale teď si uvědomil, že mu nezbývá nic jiného, než si ty peníze opatřit nezákonně.

Myslel na Meg Barlowovou.

Ta má něco za lubem, řekl si. Ta povídka o pojistném podvodu... a také musela vědět, že ty tretky, kterým říkala šperky, jsou bezcenné. Proč mě vlastně pozvala? Proč mi řekla, že její muž není doma nikdy v pondělí a ve čtvrtek? Z toho se může vyklubat úniková cesta... to může být moje kýžená šance.

Tou myšlenkou se pak nepřetržitě zabýval, než ho přepadl vyčerpávající spánek, který trval celou noc až do pondělního rána.

Anson přešel rozlehlé parkoviště u Framleyho obchodního domu, i když ho chůze namáhala. Pohyb mu způsoboval bolest. Musel se hodně nutit, aby kráčel zpřímě.

Otáčecími dveřmi vstoupil do hlučného prodejního prostoru. Rozhlédl se a mladé ženy u jednoho z výtahů se zeptal, kde by našel oddělení zahradnických potřeb.

"V suterénu. Sekce D," odpověděla dívka.

Kolem zahrádkářských pultů bylo hodně lidí a Ansona to nepřekvapovalo. Spolehlivě zde rozpoznal dílo pečlivých rukou, které vytvořily zahradu u domu Barlowových. Lidé chodili kolem, obdivně zírali a nešetřili chválou nad nádhernými květy, perfektní sestavou různých rostlin, malými fontánkami a krásně aranžovanou záplavou řezaných květin. V oddělení byly čtyři prodavačky, všechny v zelených šatech, a pilně vyplňovaly objednávkové formuláře. Barlowe stál za pultem, za uchem měl tužku a sledoval, jak děvčata zaznamenávají zakázky.

Když ho chvíli pozoroval, Anson zjistil, že je to zcela jiný muž, než jakého si představoval, takže se raději zeptal jedné z dívek, jestli to skutečně je pan Barlowe. Když ho prodavačka ujistila, že ano, Anson poodešel za tísnicí se zákazníky. Zamyšleně pozoroval toho muže, který právě prodával keř růží polyantek nějakým starším manželům.

Jak je pro všechno na světě možné, že tak atraktivní žena, jako je Meg, se mohla provdat za tohoto člověka, ptal se Anson sám sebe. Z výhodného místa za davem kupujících Anson Barlowa sledoval s rostoucím zájmem.

Barlowovi mohlo být něco přes čtyřicet. Na hlavě mu trčel chumáč hustých černých vlasů. Byl hubený a drobné postavy. Oči měl hluboce posazené v jamkách lemovaných tmavými kruhy. Křivka tenkých rtů svědčila o chabém sebevědomí; nos měl dlouhý a špičatý. Po celkovém zhodnocení došel Anson k závěru, že jediná pěkná věc na tom skrčkovi jsou jeho dlouhé, jemné a téměř umělecké ruce. Byly skutečně krásné; jinak ale na něm nebylo nic, co by mohlo vyvolat něčí sympatie.

Anson odešel z místa provoněného květinami a byl si jistý, že se nemusí obávat žádného vážného rivala. Když přecházel parkoviště ke svému vozu, dokonce zapomněl na křečovitou bolest kolem žaludku. Měl před sebou ještě tři pracovní schůzky. Teď byly za dvacet minut čtyři hodiny. Do sedmi stihne navštívit Meg.

Na cestě ke svému vozu se zastavil u řady telefonních budek. Za pár minut našel adresu a číslo telefonu Barlowových. Vytočil číslo.

Na druhém konci se ozvala Meg. Uslyšel její hlas a skoro mu to vyrazilo dech.

"Dobré odpoledne, paní Barlowová," řekl a snažil se udržet hlas ve věcném tónu. "Tady je John Anson."

Chvilí mlčela a pak se zeptala: "Kdo?"

Cítil, že se ho to dotklo. To si nezapamatovala ani jeho jméno?

"John Anson z pojišťovny Národní důvěra. Vzpomínáte si?"

Reagovala okamžitě. "Ano, samozřejmě. Promiňte. Pokoušela jsem se psát... a moje myšlenky byly někde daleko."

"Doufám, že jsem vás nevyrušil."

"Vůbec ne. Myslela jsem na vás. Napadlo mi, jestli pro mne máte nějaký námět."

Byl v pokušení jí sdělit, že včera na ni myslel celý den. "Proto vám volám... nápad bych měl... tak jsem si myslel..." Nedokončil větu, protože cítil, jak mu vlhne dlaň, v níž držel sluchátko.

"Ano?" Bylo ticho, on stále neřikal nic a ona pak pokračovala: "Dnes večer byste neměl čas?"

Anson se zhluboka nadechl.

"Teď právě jsem v Pru Townu. Mám ještě pár pochůzek, ale mohl bych se u vás stavit kolem sedmé - vyhovovalo by vám to?"

"Jistě, proč ne?" Její hlas byl o tón vyšší. "Přijďte na večeři. Nebude toho moc, ale já nerada jím sama."

Anson se náhle ulekl, že by mohla slyšet prudké bušení jeho srdce. Řekl: "Tak dohodnuto... kolem sedmé," a chvějící se rukou zavěsil sluchátko.

Byla rafinovaná, dohnědá opálená a velmi sebejistá. Měla na sobě azurově modrou blůzku a těsně přiléhající bílé kalhoty. Postavila se před Barlowa a podívala se na něho asi tak, jako by právě zpozorovala skvrnu od kávy na svém nejlepším ubrusu.

"Mary Wheatcroftová," prohlásila. "Není trochu brzy na zasazení té odrůdy?"

Barlowe pocítil, že se mu při pohledu na tu ženu svírá hrudník.

"Ano... trochu brzy, ale je možné si je objednat už teď. Můžeme vám je dodat a taky zasadit až..."

Její safírově modré oči ho lhostejně přelétly.

"Vezmu si jich dva tucty. Na jméno paní Van Hertzová. Mám u vás vlastní účet... zařídíte to." Když odcházela, její boky se vlnily pod bílou látkou kalhot.

Barlowe na ní mohl nechat oči.

Jedna z prodavaček vykřikla: "Pane Barlowe, vy jste se řízli!"

Barlowe se podíval, jak mu z prstů kape krev. Když mimoděk sevřel dlaň, řízl se o čepel zahradnického nože, který právě držel.

Ještě jednou upřel své světle hnědé oči na provokující zadek paní Van Hertzové. Zvedl ruku a slízl z prstů teplou krev.

Kapitola třetí

Když Anson dojel na konec prašné cesty, zjistil, že obě křídla vrat vedoucích k domu Barlowových jsou otevřená a stejně tak i vrata garáže. Pochopil, oč jde, zajel autem do garáže, vystoupil, zavřel vrata garáže, pak se vrátil zpět a zavřel vjezdová vrata.

V obývacím pokoji se svítilo. Když přicházel ke vchodu, viděl, jak se na zácloně mihl stín Meg; vycházela z pokoje, aby mu otevřela.

V otevřených dveřích pak oba stáli a dívali se na sebe.

"Jste velmi přesný," řekla. "Pojďte dál."

Následoval ji do obývacího pokoje.

Když si ve světle stíněné lampy svlékal plášť, znovu se na sebe dívali. Měla na sobě šaty v barvě plamenů se širokou plisovanou sukní. Vypadala ještě přitažlivěji, než když se s ní setkal poprvé.

"Nejdřív se najíme, že?" navrhla. "Pak si můžeme promluvit. Nevím, jak jste na tom vy, ale já umírám hladu. Celý den jsem pracovala a od snídáně jsem nesáhla na jídlo."

"Jistě, velmi rád," souhlasil a uvědomil si, že k jídlu vůbec nemá chuť. "Jak vám jde psaní?"

"No... střídavě." Mávla rukou směrem ke stolu. Odstrčila stranou psací stroj i všechny papíry a dala tam dva talíře, na nichž leželo pár kousků studeného hovězího a naložená zelenina z konzervy. Příbory byly pohozy na jedné hromadě. Stála tam láhev whisky, led a džbán s vodou. "Je to spíš improvizace. Nejsem žádná velká kuchařka."

Když se posadili, nalila dvě velké dávky.

"Takže vy pro mne máte námět?" zeptala se a hned začala rychle a hltavě jíst. "Jsem hrozně napjatá; skutečně bych potřebovala dobrý nápad."

Anson usrl ze své sklenky a se značným přemáháním se také pustil do jídla.

"Můžeme si o tom promluvit," začal opatrně, odmlčel se a pak pokračoval: "Paní Barlowová... zajímalo by mě... jste vdaná už dlouho?"

Udiveně vzhledla.

"Rok... koncem příštího měsíce budeme mít první výročí. Proč se ptáte?"

"Asi je to tím, že mě zajímají osudy lidí. Dnes odpoledne jsem byl ve Framleyho obchodním domě. Zdá se, že váš manžel je velmi zaměstnaný člověk."

"Ten má pořád spoustu práce. Je to naše pilná včelička," prohodila.

Byl v jejím hlase náznak pohrdání? přemítal Anson a zbystřil pozornost.

"Ve svém povolání se setkávám s mnoha lidmi a často mě překvapí, jak nečekaně nesourodé manželské dvojice někdy vidím. Viděl jsem vašeho manžela a nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že byste se provdala právě za něj." Zmlkl, podíval se na ni a nebyl si jist, jestli nezašel příliš daleko. Její odpověď u něho vyvolala horký nával krve podél páteře.

"Čert ví, proč jsem si vzala toho nuzáka," prohlásila. "Asi bych si měla dát vyšetřit mozek."

Jedla dál, nedívala se na něj a on jen zíral. Když si uvědomila jeho soustředěný pohled, zvedla hlavu.

"Vy ale nic nejíte... není něco v pořádku?"

Odložil nůž a vidličku.

"Během víkendu mi nebylo dobře. Omlouvám se. Mám stále ještě pocit nechutenství."

"Doufám, že se to netýká pití."

"Ne."

"Nechcete si sednout ke krbu? Nemusíte se dívat, jak jím. Klidně jděte... já přijdu hned."

Zanesl si sklenku k pohovce. Posadil se a sledoval šlehající plameny.

Čert ví, proč jsem si vzala toho nuzáka.

Možná, že tím dostal zelenou, na kterou čekal.

"Šokovala jsem vás?" zeptala se zničehonic. "Vy jste se ptal, já jsem vám odpověděla. Phil prostě je nuzák. Myslím jen na svoji zahradu. Má jen jedinou ambici: zařídít se jako pěstitel s vlastním skleníkem a prodávat květiny. Nikdy to ale nedokáže, protože nikdy nevydělá dost peněz na základní kapitál. Aby se udělal pro sebe, potřeboval by nejméně tři tisíce dolarů."

"Řekl bych, že by potřeboval rozhodně víc," podotkl Anson.

Meg se ušklíbila.

"Vy prostě neznáte drahouška Phila. On myslí jen v malých rozměrech. Nechce víc než skleník a akr půdy."

"Proč jste si ho tedy brala?" otázal se Anson a díval se do ohně.

Chvilí oba mlčeli. Slyšel, jak si na talíři ukrojila kousek masa.

"Proč? Ptejte se kolikrát chcete! Myslela jsem, že má peníze. Myslela jsem, že uniknu tomu, čemu chtějí uniknout děvčata jako já. Souhlasím... pořádně jsem se spletla. Teď bych ze všeho nejradši byla vdovou."

Anson se naklonil dopředu. Cítil, že nutně potřebuje ten plápolající oheň. Po těle náhle pocítil mrazení.

Slyšel, jak odsoupla židli, pak přišla blíž a sedla si vedle něho.

"Vy se o mne zajímáte, je to tak?" zeptala se. "Proč?"

"Proč?" Anson se svezl sklenku tak silně, že mu zběhly klouby. "Protože jsem se dosud nikdy nesetkal s tak vzrušující ženou, jako jste vy."

Zasmála se.

"Něco takového mi nikdo neřekl od té doby, kdy jsem byla tak hloupá a vdala se."

"Tak teď to přišlo. Říkám to já."

"Když už jsme ve stadiu, kdy si říkáme komplimenty, tak já bych řekla, že vy jste velmi hezký muž."

Anson se pomalu a dlouze nadechl.

"V okamžiku, kdy jsem vás uviděl poprvé, jsem si uvědomil, že jste nádherná," pravil. "Myslel jsem na vás každou hodinu od našeho prvního setkání."

"Takové věci se stávají, že?" Sáhla po cigaretě, zapálila si a vyfoukla dým směrem k ohni. "Dva lidé se potkají, dostaví se náhlá chemická reakce a pak velký třesk... !" Otočila hlavu, dívala se přímo na něj a její kobaltově modré oči vyzývaly. "Nebudeme ztrácet čas, John. Stává se mi, že spoustu času promarním. Vy se se mnou chcete pomilovat, je to tak?"

Anson odložil sklenku.

"Ano," prohlásil suše.

Odhodila cigaretu do ohně.

"Tak mě pomilujte," řekla.

Poleno se sesulo na žhavou hromadu popela a vzplanulo; na okamžik to osvítilo celou místnost. Meg se odtáhla od Ansona, poklekla, přiložila několik dalších polen a prohrábnutím oživila oheň.

"Chceš se napít?" zeptala se a ohlédla se na něj přes rameno.

"Ne... radši pojď ke mně," odpověděl Anson.

Ani se nepohnula. S pohrabáčem v ruce šťouchla do ohně a na stropě se zakmitaly stíny.

"Čas letí," podotkla. "Už je devět pryč. Můžeš tu zůstat přes noc?"

"Ano."

Zapálila si cigaretu, sedla si na zem před krb a s odleskem plápolajících polen na tváři pokračovala: "Teď mi řekni o tvém nápadu... o tom nápadu na povídku."

Anson pozoroval mihotající se stíny na stropě. Byl uvolněný a šťastný. Jejich milování bylo divoké, vzrušující a plně uspokojující. všechny dívky, s nimiž se dosud miloval, se mu v mysli promítly jako strašidla - ano, přesně tak, teď to byla jen vybledlá, nudná strašidla.

"John... řekni mi o tom tvém nápadu," opakovala Meg.

"Ano, dobře. Nejdřív se ale napiju."

Nalila do dvou sklenek, přidala led, jednu sklenku mu podala a opět se posadila na podlahu před ohniště.

"Tak povídej..."

"Nevím vůbec nic o psaní povídek, ale myslím, že by to mohlo vyjít víceméně takhle," začal Anson a díval se na strop. "Pojišťovací agent nutně potřebuje peníze. Jednoho dne navštíví ženu, která se zajímá o pojištění proti požáru. Zamilují se do sebe. Ona je v manželství nešťastná. On přesvědčí jejího manžela, aby uzavřel životní pojistku. Pojišťovák a ta žena společně zosnují plán, jak se zbavit manžela. Vzhledem k tomu, že ten chlapík z pojišťovny ví, jak se to musí inscenovat, plán jim vyjde. Ten příběh bude zajímavý v rozpracování detailů." Dlouze se napil a odložil sklenku. "Líbí se ti ten nápad?"

Vzala pohrabáč a prohrábla oheň, až vzplála všechna polena.

"Moc originální to asi není," řekla pochybovačně. "Když jsme se viděli poprvé, tak jsi tvrdil, že podvést pojišťovnu je moc těžké, a teď říkáš, že těm dvěma ten plán vyjde."

"Je to nejen těžké, ale taky nebezpečné; ten pojišťovák ale ví jak na to. Kdyby on v tom nejel, bylo by to mnohem nebezpečnější."

"Není to trochu překombinované?" Odložila pohrabáč a obrátila se k němu. "Tím myslím, že čtenář musí přijmout fakt, že manžel je ochoten dát se pojistit. Proč by to ale dělal? Představuju si, že tím manželem by byl například Phil. Já vím s jistotou, že on by životní pojistku nikdy neuzavřel. On je prostě proti tomu."

"To samozřejmě záleží na tom, jak se ten příběh pojme," namítl Anson. "Ale prosím: jen abychom si objasnili tenhle prvek, předpokládejme, že mužem z příběhu je tvůj manžel, ty jsi ta nešťastně provdaná žena a já jsem ten pojišťovací agent."

Chvilí bylo ticho, pak se ozvala Meg, aniž se na něho podívala: "Ano... dobře... budeme to jen předpokládat..."

"Jsem si jistý, že bych tvému muži dokázal prodat životní pojistku," pokračoval Anson. "Záleží na způsobu, jak mu to podám, aby to spolkl i s udicí... Určitě bych to zvládl."

"Jak bys mu to podal?"

"Vzhledem k tomu, že vím, jak moc potřebuje základní kapitál, nenabídl bych mu pojistnou smlouvu na běžné životní pojištění. Prodal bych mu pojistku s možností zastavit ji jako záruku na úvěr od banky. Takové životní pojistky banky přijímají jako zástavy v rámci úvěrů a on tak touží po tom, aby se udělal pro sebe, že ta pojistka je už napůl prodaná."

"Tobě to myslí," pochvalovala si. "Já bych na něco takového sama nepřišla."

"To je jen začátek," podotkl Anson. "Já vím, že bych mu nedokázal prodat nic většího než pojistku na částku pět tisíc dolarů. To je dost málo, nemám pravdu? Jemu by to stačilo, na tu částku by dostal úvěr ve výši tří tisíc dolarů, ale kdyby pak náhle zemřel, tobě by to asi moc nepomohlo, že?"

Potřásla hlavou a nepřestala se dívat do ohně.

"Mně by to taky moc nepomohlo, ale padesát tisíc dolarů by už vyhovovalo... nemyslíš?"

Pohlédla na něho.

"To jistě, ale..."

"Ten trik spočívá v tom, že on by si myslel, že má pojistku na pět tisíc dolarů, ale já bych ho pojistil na padesát tisíc."

Zase bylo delší chvíli ticho, pak promluvila Meg: "Začíná to být zajímavé. Dejme tomu, že Phil uzavře životní pojistku na padesát tisíc dolarů... a co bude potom?"

Tady je nebezpečný bod toho plánu, pomyslel si Anson. Bude to muset rozvíjet velmi opatrně. Možná že to dosud hnál příliš rychle.

"Neberme ten příběh v tak osobní podobě," řekl. "Mluvil jsem o tvém manželovi, protože tak to bylo věrohodnější. Teď si představme, že v té povídce figuruje muž - jakýkoli muž - pojištěný na padesát tisíc dolarů, i když on sám o tom neví... jeho žena a pojišťovák jsou milenci... je to jasné?"

"Ano... samozřejmě."

"Ti dva se milují a potřebují peníze. Jestliže manžel zemře, jeho žena dostane padesát tisíc dolarů, o které se rozdělí se svým milencem, ale to všechno nepůjde tak snadno, protože manžel nevykazuje žádné známky umírání. Takže ti dva začnou uvažovat, jak se ho zbavit. Manželka s tím nesmí mít nic společného... tedy s tím odstraněním manžela. To by byl osudný omyl. Jeho smrt musí vypadat jako nehoda a nesmí nijak souviset s manželkou."

"Ty sis to důkladně promyslel, vid', John?" podotkla a napjatě na něj upírala své kobaltové oči. "Pokračuj... jak to bude dál?"

"Dejme tomu, že ten manžel má rád práci na zahrádce. Třeba tam má menší jezírko," pokračoval Anson poněkud drsnějším hlasem. "Jednou v sobotu si manželka vyjede do města nakupovat, manžel zůstává doma a pracuje na zahrádce. Spadne ze žebříku, udeří hlavou do betonového okraje jezírka... sesune se tvář do vody, a když se manželka vrátí, zjistí, že se utopil. Ve skutečnosti se samozřejmě stalo něco jiného. Agent pojišťovny udeřil manžela do hlavy a v tom jezírku ho utopil."

Nedívali se na sebe. Anson spíše vycítil, než zpozoroval, že Meg přemáhá chvění. Pak se zeptala: "Ale co tomu řekne ten člověk, o kterém ses zmínil... Maddux? Ten vedoucí oddělení pojistných škod?"

Anson se znovu napil. Teď už si nemusí dělat starosti, pomyslel si. Zřejmě je ochotná se mnou plně spolupracovat. Zmínkou o Madduxovi náhle vrátila příběh do reálného života. Je ochotná zbavit se manžela. Teď si byl jistý, že když ji přesvědčí, dokáže to provést bezpečně a s náležitým ziskem.

"Ano, s Madduxem se musí počítat. Rozhodně ho nesmíme podceňovat. Je nebezpečný, ale uvažuje jen ve vyježděných kolejkách. Má manželskou dvojici: manžel uzavře životní pojistku na padesát tisíc a pak najednou zemře. A jak je to s manželkou? Takhle pracuje jeho mozek. Pro náš plán je nezbytné, abys měla neprůstřelné alibi. On musí dojít k nezvratnému závěru, že tys nemohla mít nic společného se smrtí svého manžela. Jakmile o tom bude přesvědčen, uzná nárok na plnění. Já ho dokážu přesvědčit."

Zvedla pohrabáč a oživila oheň.

"Takže, kdybych já odjela do Pru Townu a ty by ses mezitím... zabýval Philem... to by bylo v pořádku?" zeptala se klidně a jakoby mimochodem, jako kdyby se bavili o filmu, který právě viděli.

"Ano, tak se mi to jeví," potvrdil Anson. Dopil whisky a posadil se vzpřímeně. "Líbí se ti ten nápad?"

"Ano, John. Líbí se mi. Kdybys jen tušil, jak mě ten mizerný život s ním ubíjí! Padesát tisíc dolarů! Nemůžu tomu uvěřit... tolik peněz a navíc volnost!"

Anson pocítil v těle neklidné mrazení. Šlo to až příliš lehce, pomyslel si. Buď o vraždě Barlowa uvažovala už celé měsíce, nebo si neuvědomuje, do čeho se to vlastně pouští. Jde to až moc lehce.

"Peníze bys dostala ty," dodal a upřeně se na ni díval. "Budu ti muset důvěřovat, že se o ně se mnou rozdělíš. Já ty peníze nutně potřebuju, Meg."

Spěšně vstala.

"Pojď nahoru do ložnice."

Výraz jejích očí ho zbavil nejistoty.

Někde v přízemí hodiny odbily pět. Otevřeným oknem pronikaly dovnitř první našedlé paprsky úsvitu a jejich světlo stačilo, aby se Anson rozhlédl po neútné ložnici. Ušklíbl se nad tou ubohostí a pak se podíval na Meg, ležící po jeho boku. Šedé světlo zjemnilo její rysy. Vypadala mladší a dokonce krásnější.

"Meg..."

Zavrtěla se, něco zamumlala a rukou se dotkla jeho nahé hrudi.

"Spíš?"

Otevřela oči, nepřítomně se na něho podívala, pak se usmála. "Ani ne... spíš jen podřimuju..."

"Já taky." Ovinul kolem ní paži a přitáhl si ji k sobě. "Promýšlel jsem: chceš tu věc skutečně provést? Není to jen něco, co si představuješ, že se stane v jedné z tvých povídek?"

"Chci to provést. Takhle už nemůžu žít dál. Musím mít peníze..."

"Já se na to dívám přesně tak, ale nebude to jednoduché. Je třeba promyslet spoustu věcí. My jsme teprve začali, jsme jen na prahu celého problému."

Teď už se úplně probudila a posadila se.

"Udělám kávu. Promluvíme si o tom. Možná už nebudeme mít možnost... pořádně si to prodiskutovat."

Měla samozřejmě pravdu. Věděl, že ode dneška bude muset být velmi opatrný, pokud jde o styk s ní. Jestli Maddux zjistí, že jsou milenci, pak bude celý jeho pracně připravovaný plán zmařen.

Čekal na ni a slyšel, že v přízemí něčím haraší. Brzy se objevila s kávou a postavila podnos na stolek vedle postele.

Měla na sobě světle zelenou, dokonale průhlednou nylonovou noční košili; teď se ale Anson na ni mohl dívat bez zoufalé potřeby zmocnit se jí, protože jejich noční milování bylo dlouhé a uspokojující.

Nalila do šálku kávu a podala mu ji.

"Když to uděláme... víš určitě, že to vyjde?" zeptala se, sedla si na okraj postele a také si nalila kávu do šálku.

Její přístup ho nejen zneklidňoval, ale přímo dráždil. Nemůže přece být tak dokonale chladnokrevná, jak se mu to jeví, pomyslel si. Nejspíš si plně neuvědomuje, co to vlastně plánují.

"Ne, tím si nejsem úplně jistý," prohlásil, protože chtěl, aby si uvědomila nebezpečnost celé té věci. "Chce to čas. Musím pečlivě napláňovat každý krok. Ale nejdřív chci mít jistotu, že ty jsi k tomu odhodlaná... že to skutečně chceš udělat."

Netrpělivě sebou cukla.

"Samozřejmě, že chci."

"Uvědomuješ si plně, co to tu plánujeme?" Anson se významně odmlčel, pak pokračoval pomalu a důrazně: "My spácháme vraždu! Uvědomuješ si to?"

Bedlivě ji sledoval. Výraz její tváře se zatvrdil a jinak nehnula ani brvou.

"Slyšíš mě, Meg? My spácháme vraždu!"

"Já vím." Podívala se na něj s ústy odhodlaně sevřenými. "Tebe to děsí?"

Zhluboka se nadechl.

"Ano... děsí mě to. Ty z toho nemáš strach?"

Znovu sebou netrpělivě cukla.

"Já s ním nemám žádné slitování. Musela jsem s ním žít skoro rok. Už řadu měsíců přemýšlím o tom, jak bych byla šťastná, kdyby zemřel..."

"Mohla ses s ním rozvést," podotkl Anson a nepřetržitě ji sledoval.

"A kam bych asi tak šla? Tady mám aspoň střechu nad hlavou a trochu jídla. Žádná ženská by se na něj ani nepodívala, snad jen taková nána pitomá, jako jsem já... ale teď už ho vedle sebe nesnesu. Umiš si ho představit, jak spí v téhle posteli - neumíš, víd? Já jsem ho z postele vyhodila. Vyrasila jsem ho hned po naší strašlivé první společné noci. Ty nemáš tušení... je to zvrhlík... je to..." Zarazila se s rozhořčenou grimasou. "Nebudu o tom mluvit. Někteří chlapi jsou prostě úchylní... Je to jeden z nich... Budu moc ráda, až bude po něm!"

Ansonovi se ulevilo. Teď dovedl pochopit její necitelnost. Konečně našel někoho, s kým se může spojit. Tahle žena ho nezklamе.

"Je mi to líto. Netušil jsem, že je to tak špatné. Tak dobře... zaměříme se na něj, ale všechno musíš dobře rozvážit. Jestli udělám chybu, tak ty se vezeš se mnou. Nedělej si iluze, že porota pak k tobě bude laskavá. Žena, která pomohla zavraždit svého muže pro peníze, ta si to pak těžce odnese."

"Proč bys měl udělat chybu?"

Anson se neradostně usmál.

"Vražda, to je zapeklitá věc. Můžeš ji plánovat sebeopatrněji a můžeš to mít sebedůkladněji promyšlené, ale stejně se můžeš dopustit chyby a stačí na to jedna jediná."

"Myslíš, že to tak dopadne v tvém případě?" Odložila šálek a zapálila si cigaretu. "Já si to nemyslím, John. Já ti důvěřuju. Myslím, že jsi dost inteligentní, aby ses nedopustil žádné chyby."

"Máš nějaké peníze?" změnil náhle téma. "Potřebuju tři tisíce dolarů, abych na tom mohl zapracovat tak, jak to vyžaduje náš plán."

"Tři tisíce dolarů?" Udiveně na něho zírala. "Já nemám ani dvacet dolarů, které by patřily jen mně."

Něco takového čekal. Napadlo ho, že by bylo až podezřele ideální, kdyby měla peníze, které on na to bude potřebovat.

"Dobře... nedělej si starosti... nějak je seženu."

"Nač ale potřebuješ tři tisíce dolarů?" zeptala se zvědavě a udiveně se na něj dívala.

Anson pocítil potřebu reagovat dramaticky. Odhrnul příkrývku a ukázal jí hrozivě vypadající modřinu, která ošklivě znetvořila barvu pokožky jeho břicha.

Meg zadržela dech.

"Co se ti to stalo? To musí strašně bolet... John! Jak se to stalo?"

Hodil přes sebe příkrývku. Díky její citlivé účasti teď pociťoval setkání s Hoganem mnohem snesitelněji. Díval se na strop, řekl jí o Hoganovi a také o problému s Bernsteinem.

"Mám potíže," uzavřel svůj výklad. "Musím sehnat peníze. Už několik měsíců zoufale hledám způsob, jak se z toho dostat. Teď jsem našel tebe. My dva z toho vyvážneme za cenu jednoho života."

"Tomu sázkaři dlužíš tisíc... proč tedy potřebuješ tři tisíce?" zajímala se Meg.

"Dva tisíce potřebuju na zaplacení prvního pojistného pro životní pojistku na padesát tisíc dolarů," vysvětloval Anson. "Dokud nebude zaplacen první pojistný, nemůžeme ani pomyslet na možnost zbavit se tvého manžela. Prostě - tak či onak - budu muset sehnat tři tisíce dolarů." Opřel si hlavu o polštář a díval se otevřeným ušmudlaným oknem na vycházející slunce. "Budu je muset ukrást." Pohlédl na ni a smutně se usmál. "Jedno souvisí s druhým, chápeš? Když si něco začneš s vraždou, tak musíš urazit celou cestu, jinak nikam nedojdeš."

"Ukrást? Jak to myslíš?"

Položil jí ruku na stehno.

"Tak jak to říkám. Ty tři tisíce dolarů musím mít. Nemělo by to být zvlášť složité. Už se v tom vezu. Musím to nějak zvládnout." Zarazil se a když nic neříkala a jen se na něho napjatě dívala, pokračoval: "Jaký je tvůj muž v obchodních věcech - pečlivý?"

Zatvářila se pohrdavě.

"Ten? Jediné, na co dokáže myslet - kromě sexu - jsou jeho květiny."

"A co při podpisování nějakých listin? Přečetl by si všechny detaily, včetně poznámek drobným písmem? Dává si pozor na to, co podpisuje? Někteří lidé studují každé slovo, jiní podepisují a text vůbec nečtou. Je nutné, abych to věděl. Bude číst slovo za slovem text pojistky, než ji podepíše?"

"To ne, ale on pojistku nikdy nepodepíše."

"Dejme tomu, že by před sebou měl smlouvu s třemi nebo čtyřmi kopiemi... zkontroloval by si všechny?"

"Rozhodně ne. To není jeho styl."

Anson dopil kávu a odložil šálek.

"To je všechno, co potřebuju vědět... pro začátek mi to stačí." Předklonil se a strhl ji k sobě. "Skutečně se do toho chceš pustit, Meg? Jakmile v tom pojeděš, tak to bude cesta bez možnosti návratu."

Projela prsty jeho světlými vlasy.

"Proč o mně pořád pochybuješ?" zeptala se. "Řekla jsem, že to udělám společně s tebou. Nerozumíš tomu? Risknu všechno, abych měla tebe a k tomu ty peníze."

Ve ztichlé ložnici s prvními slunečními paprsky odrážejícími se v zaprášeném zrcadle nad toaletním stolem Anson cítil její prsty, jak hladí jeho vlasy a týl, a byl tak hloupý, že jí uvěřil.

Když dojídal nedovařená vejce a připálený toast, Anson zpozoroval nějaký zarámovaný papír visící na protější stěně.

"Co je támhleto?" zeptal se a ukázal nožem od másla směrem k rámu. "Ta věc na stěně?"

Meg usrkla kávy. Teď na sobě měla pomačkaný zelený župan a rozhodně nebyl příliš čistý. Vlasy měla rozcuchané a nebyla nalíčená, stejně ale vypadala smyslně a dráždivě krásně.

Podívala se směrem, kam ukazoval.

"Jo, to je Philovo. Je na to moc pyšný. Je to diplom ze střeleckého klubu. Phil je dobrý střelec."

Anson odstrčil svou židli od stolu, šel k protější stěně a prohlížel si bohatě zdobený diplom v černém rámu. Přečetl si, že diplom byl udělen Klubem střelců z malorážek v Pru Townu Philipu Barlowovi za první místo v kategorii pistolí ráže 38 na mistrovství ve střelbě, konaném loni v březnu.

Anson se zamyšleně vrátil ke stolu. Posadil se a odstrčil nedojedená vejce. Měl tak soustředěný výraz, že si ho Meg zkoumavě prohlížela.

"Co se děje, John?"

"Takže on střílí," konstatoval Anson.

"Teď už ne, ale dřív ho to bavilo. Už skoro rok si nevystřelil. Já bych si přála, aby chodil do toho nesmyslného klubu. Aspoň by tu tak často nezacláňel."

"Má pistolí?" otázal se Anson.

"Ano," přikývla Meg a zamračila se. "O čem to vlastně uvažuješ, John?"

"Je ta pistole někde tady v domě?"

"Ano." Kývla směrem k ošklivému příborníku. "Tady."

"Chtěl bych se na ni podívat."

"Podívat? Proč?"

"Můžu ji vidět?"

Pokrčila rameny, vstala a šla k příborníku. Vytáhla zásuvku, vyndala dřevěnou krabici a položila ji na stůl.

Anson otevřel krabici a zjistil, že tam je klasická policejní osmatčítka, náhradní zásobník a krabice nábojů.

Vyndal pistoli z krabice, zkontroloval, jestli není nabitá, a pak ji v ruce potěžkal.

"On ji teď nepoužívá?" zeptal se.

"Už celé měsíce se jí ani nedotkl. Proč tě to zajímá?"

"Myslíš, že by šlo, abych si ji na jeden den vypůjčil?"

Ohromilo ji to.

"Ale proč, proboha?"

"Můžu si ji vypůjčit?"

"Ano... samozřejmě, ale musíš mi říct... proč?"

"Námáhej trochu tu svou hlavičku," řekl Anson netrpělivě. Zastrčil si pistoli do zadní kapsy kalhot. "Musím nějak přijít k těm třem tisícům dolarů."

Seděla nehnutě, s vyvalenými očima.

Z kartónové krabičky oddělil šest nábojů a strčil si je do kapsy. Následovala dlouhá pauza, pak se natáhl a přivinul ji k sobě. Přitiskl své rty na její a rukama sjížděl po jejích zádech dolů.

Kapitola čtvrtá

Bylo už pozdě odpoledne, když Anson zajel k benzinové pumpě Caltex na brentské silnici. Zatímco mu pumpař doplňoval nádrž a umýval přední sklo, Anson prošel kanceláří budovy a šel na toaletu. Dveře nechal pootevřené, přitiskl se k boční stěně a prohlížel si kancelář. Byl tam psací stůl, registračka a velký, staromódní trezor. Všiml si dvou velkých oken obrácených k silnici.

Když odcházel z toalety, věděl, že si přesně pamatuje vnitřní uspořádání kanceláře. Vrátil se k vozu.

Když platil, zeptal se pumpaře nezávazně: "Máte otevřeno čtyřicet hodin denně?"

"To máme, ale já vypadnu za tři hodiny. Noční směnu má můj parťák."

Před několika měsíci Anson jednal se šéfem té pumpy o pojištění tržeb. Věděl, že v trezoru je vždy něco kolem tří až čtyř tisíc dolarů. Když si prohlížel Barlowovu pistoli, napadlo ho, že pumpa by se snadno dala vyloupit.

Překvapilo ho, s jakým klidem se chystal k té loupeži. Tíha pistole v jeho zadní kapse mu dodala hodně sebedůvěry. Rozhodl se, že ve čtyři hodiny ráno vejde do kanceláře pumpy a s pistolí v ruce donutí pumpaře, aby otevřel trezor. S trochou štěstí bude mít dost peněz na splacení dluhu Duncanovi a k zaplacení prvního pojistného na Barlowovu životní pojistku na padesát tisíc dolarů.

Když se vrátil do hotelu Marlborough, Anson šel rovnou do svého pokoje. Sedl si na postel a prohlížel si Barlowovu pistoli. Něco o pistolích věděl, protože měl za sebou dva roky vojenské služby. Přesvědčil se, že pistole je v perfektním stavu, a nabil ji šesti náboji, které měl v kapse. Pak pistoli uložil do kufříku.

Poté zašel dolů do baru. Vypil dvě dvojité whisky a přešel do restaurace. Objednal si večeři a k tomu malou láhev klaretu. Víno pil jen málokdy, teď ale potřeboval korkovou zátku z té láhve - zátka bude hrát určitou drobnou roli v jeho loupežném plánu. Žaludek ho pořád bolel a neměl chuť k jídlu. Z objednané večeře udloubl jen pár malých soust. Kolem deváté hodiny podepsal účet a uvedl číslo svého pokoje. Zátka z láhve si dal do kapsy a když vycházel z restaurace, zašel na pánskou toaletu. Před vchodem podržoval starší černoch v hotelové livree. Ospale na Ansona zamžoural a když zjistil, že nově příchozí od něho nic nepotřebuje, zase zavřel oči.

Anson si umýval ruce a v zrcadle si prohlížel řadu klobouků a plášťů visících na věšácích vedle vchodu. Vybral si obnošený hnědý kabát se zelenými proužky, ošumělý, ale zřetelně odlišitelný od běžných plášťů, a nápadný tyrolský klobouk, který visel hned vedle.

Když si umyl ruce, pohlédl na dřímajícího černocha, který začal mírně chrápat. Anson sebral plášť i klobouk a z hotelu odešel postranním vchodem.

S pláštěm a kloboukem v ruce prošel kousek ulice až k místu, kde si zaparkoval auto. Otevřel zadní kapotu, rychle tam pohodil klobouk i plášť, zabouchl kapotu a vrátil se do hotelu.

Když došel do svého pokoje, natáhl se na postel, zapálil si cigaretu a v duchu si prošel svůj plán, aby přesně věděl, co a v jakém pořadí udělá.

Za předpokladu, že neztratí nervy, to vypadalo jednoduše a jako snadno proveditelné. Z hotelu odejde vchodem pro zaměstnance kolem třetí hodiny po půlnoci. V té době bude nepravděpodobné, že by někoho potkal. Nedaleko benzinové pumpy je u silnice odbočka k odpočívadlu. Tam nechá svůj vůz.

Pak si opálenou zátkou přebarví své světlé obočí a vlasy kolem uší, nasadí si tyrolský klobouk a obleče vypůjčený kabát, kapesníkem si převáže dolní část obličeje a vydá se k benzinové pumpě. Jakmile bude mít peníze, přeruší telefonní spojení a vrátí se k vozu. Kdyby si někdo chtěl hrát na hrdinu... no, tak má tu pistoli.

Vstal z postele; náhle měl pocit neklidu a rozrušení. Bylo teprve deset hodin. Napadlo ho, co asi teď dělá Meg. Po celý den bloudily jeho myšlenky kolem ní. Sešel dolů do baru a když tam uviděl dva obchodní cestující, které znal, přisedl si k nim.

Do svého pokoje se vrátil asi hodinu po půlnoci. Byl trochu opilý a nervózní. Z kufříku vyndal Barlowovu pistoli, posadil se na postel a pistolí si pohoupával v ruce.

To je ono, pomyslel si. V životě každého muže, který se cení na víc než desetník, přijde chvíle, kdy se musí rozhodnout, jak naloží se svým životem. Já jsem své rozhodnutí dlouho odkládal. Bez peněz se nikdy k ničemu nedostanu. Mám Meg, která stojí při mně, a budu mít padesát tisíc dolarů do nového začátku. To je jako by stačilo se natáhnout a můžu sundat slunce z oblohy.

Dobře ale věděl, že si to jen namlouvá. Tušil, že do roka, možná i dřív, bude těch padesát tisíc dolarů pryč. Nikdy si nedokázal udržet nějakou peněžní rezervu. Věděl, že Meg je vzrušující erotická hračka, ale nic víc, a že ona mu nikdy nepomůže. Byla to primitivní holka, bezradná a bezcenná, a stejně jako on byla na peníze.

Dobře, ať je to jak chce, ty peníze možná dlouho nevydrží, ale dokud tu budou, tak si pořádně užijeme. Položil hlavu na polštář, mazlil se s pistolí a znovu myslel na Meg.

Harry Weber dělal už dva roky noční směny u benzinové pumpy společnosti Caltex. Nebyla to namáhavá práce a Harrymu to vyhovovalo. Byl vášnivým čtenářem a při takovém zaměstnání se často mohl věnovat své zálibě.

Jestli občas musel mezi jednou hodinou po půlnoci a sedmou hodinou ranní obsloužit více než tři zákazníky, tak to považoval za nadměrný provoz. Někdy se podívoval, proč musí být pumpa v provozu po celou noc, ale když si tu mohl odpočívat a číst, tak mu samozřejmě nevadilo, že jsou ochotni platit mu za to, že sedí na zadku a hltá laciné romány, na které vydával značnou část své mzdy.

Krátce před čtvrtou si Harry uvařil bandasku kávy. Se šálkem v ruce si šel zase sednout na svou židli a chtěl pokračovat v četbě jednoho příběhu o Jamesi Bondovi, když se tiše otevřely zasklené dveře kanceláře.

Harry vzhlédl, ztuhl strachem, pak velmi opatrně odložil šálek kávy na stůl. Knižka mu vyklouzla z ruky a spadla na zem. Muž, který stál proti němu, měl na sobě podivně vypadající plášť a klobouk v tyrolském stylu. Dolní část tváře měl zakrytou bílým kapesníkem. V pravé ruce držel hrozivě vyhlížející pistoli, kterou mířil na Harryho.

Malý okamžik na sebe oba muži zírali a pak muž s pistolí řekl tiše: "Nedělej ze sebe hrdinu. Nechci tě zabít, ale když budu muset, tak to udělám. Otevři ten trezor - a fofrem!"

"Jistě," vykoktal vylekaný Harry. Pomalu a nejistě vstal.

Muž s pistolí prošel kanceláří ke dveřím na toaletu a stále přitom mířil na Harryho. Otevřel dveře a ustoupil krok do malé neosvětlené místnosti.

"Otevři trezor!" opakoval a zůstával stát těsně za dveřním rámem. "A dělej rychle!"

Harry otevřel horní zásuvku psacího stolu. Vedle klíče od trezoru tam ležela pistole ráže 45, kterou vedení firmy dodalo pro případ krajní nouze, takový jako tenhle případ. Podíval se dolů na pistoli a zaváhal. Dokáže vzít pistoli a vystřelit dřív, než ho ten chlap zastřelí?

Anson ho nespouštěl z očí, všiml si jeho váhání a varovný instinkt mu prozradil, že v zásuvce je zbraň.

"Ani se nehni!" křikl. "Jdi od toho stolu... a ruce nahoru!"

Tón lupičova hlasu Harryho silně vystrašil. Proklínal se, že zaváhal, ale současně byl rád, že to udělal; zvedl ruce a ustoupil dozadu.

Anson došel ke stolu, sáhl do zásuvky, vzal pistoli a vrátil se ke dveřím toalety. Pistoli si položil na podlahu k nohám.

"Otevři trezor!" opakoval vztekle. "Zkus si hrát na hrdinu a zabiju tě!"

Harry vzal klíč a otevřel trezor.

Anson se opatrně rozhlédl velkými okny a viděl tam jen tmavou silnici.

"Jdi támhle ke stěně!" nařídil. "Tváří ke zdi a nehýbej se!"

Harry poslechl.

Anson si klekl před trezor a vytáhl velkou kovovou pokladnu. Nebyla zamčená. Otevřel ji. Při pohledu na hromady bankovek uvnitř mu oči zazářily. Když začal bankovky cpát do kapes svého pláště, zaslechl nečekaný zvuk blížícího se motocyklu.

Srdce se mu sevřelo. To může být jen hlídkující policista. Zastaví, nebo kolem té pumpy jen přejede?

Horečně pokračoval, napsal zbytek bankovek do kapes, hodil příruční pokladnu do trezoru a zabouchl dveře. Rychle se pak vrátil na toaletu.

"Sedni si ke stolu," přikázal Harrymu nervózním a zlověstným hlasem. "Rychle! Jestli mě prozradíš, tak to dostaneš jako první!"

Harry šel ke stolu a vzápětí místností projel proud světla reflektoru motorky. Ihned poté bylo slyšet, že motocyklista vypnul motor.

Ansonovi na tváři vyrazil studený pot. Policista se tu zastavil. Podle všeho vejde dovnitř!

"Jestli se tu bude střílet," zasyčel Anson, "tak si pamatuj, že ty budeš první na řadě." Strčil do dveří toalety a přivřel je. Teď viděl jen část kanceláře a znervózňovalo ho, že ve svém zorném úhlu nemá Harryho.

Jakmile se dveře toalety přivřely, Harry vzal tužku a napsal na rub bloku účtenek: Přepadení. Je na WC a má pistoli.

Dveře do kanceláře se rozlétly a dovnitř vešel vysoký, červenolící policista. Občas se tu stavil a Harry pro něj vždycky měl šálek kávy.

"Ahoj, Harry," zahlaholil bujaře. "Neměl bys trochu kafe pro starýho kámoše?"

Anson se rozhlížel po malé tmavé toaletě, hledal možnost úniku, ale ihned zjistil, že je v pasti. Okénko bylo vysoko a příliš malé, než aby jím prolezl.

Slyšel Harryho odpověď: "Před chvílí jsem ho dovařil, Tome."

Policajt si stáhl masivní rukavice, hodil je na stůl a Harry, který teď už stál, mu prstem ukázal na psané sdělení.

Byl to ale málo chápavý policajt. Nad sdělením ohrnul nos a zeptal se: "Co to má být? Ty chceš, abych si tu něco přečetl?"

Když to Anson slyšel, došlo mu, že pumpař ho prozradil. Znovu ho překvapilo, jak klidně to přijal. Tiše otevřel záchodové dveře.

Harry ho uviděl a zbledl. Policajt si zamračeně prohlížel písemné sdělení, potom se rozhlédl a spatřil maskovaného lupiče s pistolí.

"Nehýbej se!" vykřikl Anson nepřírozně vysokým hlasem. Zvedl pistoli a mířil přímo na policistu.

Policistovi se tím šokem rozšířily oči, pak se ale vzpamatoval a pomalu se napřimil. Ansonovi se jevil jako hodně velký a hrozivě vypadající muž.

"Rychle zpátky ke zdi," vyzval je Anson. "Jděte... oba dva!"

Harry spěšně ustoupil a zády se přitiskl ke zdi, ale policista se ani nepohnul.

"Tohle ti nemůže vyjít, ty šmejde," řekl tvrdým, drsným hlasem. "Dej mi tu bouchačku. Tak dělej... tohle se ti nepodaří."

Anson měl náhle pocit smyslového vzrušení. Tahle pitomá hora masa zřejmě chce být vzorem statečnosti. Sledoval, jak policajt napřáhl směřem k němu svou obrovskou dlaň. Slyšel ho, jak znovu opakuje: "Tak to dej sem... dělej!" Jako by mluvil na cvičeného cirkusového psa.

Anson se ani nepohnul. Pevně přitisknutým prstem zkoušel vůli spouště pistole. Když se policista začal pomalu a s viditelnou odvahou přibližovat, Anson si uvědomil, že už tam žádná další vůle není. Detonace explodující pistole ho ohromila stejně jako zpětné trhnutí jeho ruky. Udělal krok dozadu, rychle a křečovitě se nadechl. Viděl, jak policajtova tvář pod sluncem a větrem osmahlou kůží náhle ztrácí svou červeň a jeho masivní svazky svalů na nohou znehybněly, jako by se kosti náhle proměnily v rosol.

Anson stál, nehýbal se a kapesník kryjící dolní část jeho tváře měl promočený potem. Viděl, jak se to obrovské tělo sesulo k zemi. Svalnatá ruka se chabě pokoušela zachytit o desku stolu, bezmocně ji pustila a pak už ten policajt ležel tváří k zemi u Ansonových nohou.

Anson vyrazil k východu, náhle se však zastavil, chytil telefon a vyrval jeho kabel ze stěny. Hodil ho vztekle na Harryho, který si rukama zakrýval tvář; ten výstřel ho psychicky vykojil.

Anson vyběhl do noci. V kapsách cítil tíhu peněz, které ho při pohybu tloukly do nohou, a rychle přechal směrem ke svému vozu.

Příštího jitra zašel Anson ihned po snídani do pisárny hotelu a vyplnil šek na obnos 1045 dolarů ve prospěch Joea Duncana. Šek vložil do obálky a připojil stručný vzkaz sdělující, že napříště už nebude uzavírat sázky v Duncanově sázkové kanceláři, zalepil obálku, z pisárny pak odešel k jedné z telefonních kabin a vytočil číslo Meg.

Trvalo dost dlouho, než zvedla sluchátko, a když se konečně ozvala, znělo to rozmrzele. Bylo za dvacet minut devět a Anson odhadl, že ji vytáhl z postele.

"Stavím se dnes odpoledne," sdělil jí. "Chci vrátit něco, co jsem si vypůjčil. Budeš doma?"

"Á... to jsi ty." Hlas měla stále mrzutý. "Probudil jsi mě!"

S představou policisty, padajícího jako podřatý strom, kterou měl před očima, Anson ztrácel trpělivost. "Tak budeš doma?"

"Ano... samozřejmě."

"Tak někdy kolem třetí," a zavěsil.

Vyšel z hotelu a zamířil do Národní banky Pru Townu. Složil tisíc dolarů v hotovosti a řekl úředníkovi u přepážky, aby peníze byly ihned předisponovány na jeho účet v Brentu. Pak šel na poštu odeslat doporučený dopis adresovaný Duncanovi.

Toho dne měl pět obchodních schůzek. Jednomu farmáři prodal pojistku na částku tisíc dolarů. Během dopoledne se pak snažil přesvědčit dva předpokládané zájemce, proč by pro ně bylo výhodné pojistit se u Národní důvěry, ale neměl úspěch. Pak se vrátil do Pru Townu na oběd. Koupil si polední vydání listu Pru Town Gazette a přečetl si zprávu o loupežném přepadení a střelbě v kanceláři benzinové pumpy Caltex. Dozvěděl se, že policista se jmenoval Tom Sanquist. Měl průstřel plic a jeho stav byl natolik vážný, že jeho manželka a dvanáctiletý syn zůstávali v blízkosti jeho lůžka.

Byla tam fotografie Harryho Webera, který ukazoval směrem k toaletě, kde se ukrýval útočník. Vyšetřování vede poručík F. Jenson z oddělení vražd policie v Brentu.

Anson odložil noviny a objednal si oběd. Zjištění, že má hlad, ho potěšilo. Bolest kolem žaludku pomíjela a mohl tedy s potěšením sníst bohaté menu, které restaurace nabízela.

Číšník, který ho obsluhoval, měl plnou hlavu té loupeže a Anson si zdvořile poslechl jeho dojmy.

"Na tak osamělém místě by nikdy neměli nechávat tolik peněz," prohlásil číšník, když Ansonovi přinesl účet. "Tím si jen říkají o malér."

Anson přítakal a odešel z restaurace. V hotelové hale narazil na dva obchodní cestující, s nimiž popíjel předchozí večer. Také oni si potřebovali promluvit o loupeži.

"Nějaký přespolní darebák," ujišťoval jeden z těch dvou. "Sázím se, že to nebyl nikdo z místních. Ten chlap teď už bude pěkně daleko."

Anson přisvědčil a šel k svému zaparkovanému autu. Měl ještě jednu schůzku, která se týkala pojištění auta. Odpoledne ubíhalo a on zamířil k domu Barlowových.

Když jel po silnici, probíral si v duchu události uplynulé noci. Nedovedl si představit, že by policie mohla najít jakoukoli souvislost mezi ním a tou vraždou. Weberův popis lupiče byl silně ovlivněn jeho nervovým otřesem. Vypověděl, že ten muž byl silné postavy a vysoký, což se na Ansona nehodilo. Popsal sice přesně tyrolský klobouk, ale o plášti prohlásil, že byl světle hnědý. Umírající policista Sanquist nemohl být vyslechnut vzhledem ke kritickému zdravotnímu stavu.

Když se po té loupeži vracel do Pru Townu, Anson zastavil u hustého lesíka a pohodil tam klobouk i plášť. Loupež mu vynesla 3670 dolarů, dokonce víc, než očekával.

Stále ho udivovalo, že ho celá ta záležitost nechává v klidu; nepohnulo jím ani zastřelení Sanquista.

Když dojel na příjezdovou cestu k domu Barlowových, Meg mu přišla otevřít dveře.

Vykročil k ní s úsměvem.

"Ahoj," řekl. "Tak už jsem tu zas."

Ustoupila stranou a pustila ho dál. I když se pokusila o úsměv, v očích měla neklid. Byla bledá a vyzářovalo z ní napětí. Když si svlékal plášť, zavřela dveře a řekla mu: "Před chvílí to bylo v rádiu. Ten hlídkující policista... ten postřelený... je už... je mrtvý."

Anson vešel do obývacího pokoje. Stál u ohně a ohříval si prochladlé ruce. Díval se na ni, jak stojí u dveří a v kobaltově modrých očích má až chorobně vylekaný výraz.

"Jak se máš?"

"Ty jsi neslyšel, co jsem ti říkala?" zeptala se naléhavým hlasem. "Ten člověk je mrtvý."

Anson se na ni ostře podíval. Znovu se podívil, že zůstává zcela klidný. Ten blázen si o to sám řekl. Mohl zůstat naživu, ale sám si o to říkal. Teď už nebyl žádný důvod k ústupu... příští na řadě bude pan Barlowe. Policajtova smrt zpečetila Barlowův osud.

"A co má být?"

"To tys ho přece zastřelil, nebo ne?"

Rozhlédl se po pokoji. Ta ženská je fakt špindíra, pomyslel si, když viděl, že se na stole válejí zbytky snídaně. Jeden z nich, nepochybně Barlowe, měl vejce se slaninou. Talíř, na němž už ztuhl tuk a rozmazaný žloutek, ubrus potřísněný džemem, šálky s usazeninami kávy vedle jejího psacího stroje - to všechno ho znechucovalo.

Zůstala stát a sledovala ho, jak otevřel aktovku a vyndal z ní pistoli. Pečlivě ji pak oťel kapesníkem a zabalenou do kapesníku ji odnesl k příborníku, z jehož zásuvky vyndal dřevěnou krabici, kam pistoli uložil. Z kapsy vytáhl pět nábojů, každý z nich pečlivě oťel a pak je vrátil do krabice.

"Vyčistil jsi tu pistoli?" zeptala se staženým a vystrašeným hlasem.

"Samozřejmě."

"Ty sis ale vzal šest nábojů."

"Myslíš, že on pozná, že mu jeden chybí?" opáčil a obrátil se k ní.

Celá se třásla.

"Takže tys ho zabil..."

Chytil ji za zápěstí a prudce jí k sobě přitáhl.

"Tím to začalo," prohlásil a rukou jí sjížděl po zádech dolů. Kladla odpor, pokoušela se od něho odtáhnout, ale on ji

pevně držel. "Souhlasilas, že to rozjedeme." Sevřel ji ještě silněji. "Líbej mě," vyzval ji důrazně. "V tom maléru se vezeš se mnou. Ted' už se z toho nevyvlíkneš. Líbej mě."

Váhala, pak ale zavřela oči a přivinula se k němu. Když se jejich rty setkaly, cítil, že se celá chvěje. Hrubě ji přitáhl k pohovce, stlačil ji dolů, takže ležela na zádech a zoufale na něj zírala.

Zuřivě zavrtěla hlavou.

"Ne... ted' ne... John! Ne!"

Když viděla, jak se změnil jeho výraz, a jeho pohled jí naháněl strach, přitiskla si dlaně na oči a s rostoucím rozechvěním se mu poddala.

"Řekni mi něco o sobě, Meg," vyzval ji Anson asi o dvacet minut později. Seděl ted' před krbem ve velkém odřeném křesle, zatímco Meg ještě ležela na pohovce. "Neměj mi za zlé, že to vypadá, jako bych byl moc zvědavý. Dávej si pozor na to, jak odpovíš na moje otázky. Jde mi o to, abych měl jistotu, že neskončíš v popravčí plynové komoře."

Meg se pohnula s viditelnou nelibostí.

"Proč mi to říkáš? Děsíš mě."

"Lepší je, když tě vyděsím já, než když to udělá Maddux," odpověděl Anson. "Až konečně předložíš nárok na plnění pojistné částky, Maddux na tebe zaměří reflektor. I když budeš mít neprůstřední alibi, on tě stejně bude podezírat. Je v tvoji minulosti něco, co by se neměl dozvědět?"

Zamračila se, ale nepodívala se na něj.

"Ne... samozřejmě, že ne!"

"Máš záznam v trestním rejstříku?"

Napůl se posadila a v očích se jí zračilo rozhořčení. "Ne!"

"Měla jsi někdy problémy s policií?"

Zaváhala, pak pokrčila rameny a řekla: "Pokuty za rychlou jízdu... jinak nic."

"Co jsi dělala před sňatkem?"

"Byla jsem recepční v hotelu."

"Ve kterém?"

"V hotelu Connaught Arms v Los Angeles."

"Byl to slušný hotel? Nebyl to hodinový zapadák, kde se nikdo na nic neptá?"

"Samozřejmě, že ne!"

"A předtím?"

Znovu zaváhala, než odpověděla: "Dělala jsem hostesku v nočním podniku."

Anson zbystřil pozornost.

"Co to bylo za práci?"

"Běžné věci; přisedávala jsem si k mužům a povzbuzovala je, aby si objednávali nápoje."

"Ted' dávej pozor, Meg. Chodila jsi s nimi do jejich bytů nebo si je brala domů? Víš, co tím myslím?"

"Ne, to jsem nedělala."

Pozoroval ji. Její oči ted' sršely hněvem.

"Určitě?"

"Říkám ti, že ne!" Ted' seděla vzprímeně a tvářila se upjatě. "Bude se mě ten chlap vyptávat na takové věci, dřív než mi proplatí tu pojistku?"

Anson potřásl hlavou.

"To ne. Když se mu ale nebude líbit tvůj nárok na plnění, nasadí na tebe jednoho ze svých schopných vyšetřovatelů. Ty o tom nebudeš mít ani tušení, ale on si sežene každý detail tvého životopisu. A až bude mít celý tvůj fascikl na stole, rozhodne se, jestli proti tvému nároku vystoupí nebo ne. Jestli najde ve tvém fasciklu defekty, požene to před soud."

Znovu si lehla a výraz její tváře naznačoval, že jí to působí starosti.

"Kdybych byla tušila, že to bude vypadat takhle, nikdy bych s tebou do toho nešla."

"Zatím ještě je čas to celé vzdát," ujistil ji Anson. "Nemůžeš očekávat, že ti do klína spadne padesát tisíc dolarů bez jakéhokoli úsilí. Pokud mi ted' říkáš pravdu, nemáš důvod ke starostem. Co jsi dělala předtím, než jsi přijala místo hostesky v nočním klubu?"

"Žila jsem se svou matkou," odpověděla a nedívala se na něj.

"Ted' jsi už skoro rok vdaná. Tohle je životně důležité, Meg. Musím znát pravdu. Měla jsi nějakého milence po dobu, kdy jsi provdaná za Barlowa?"

"Měla jsem tebe," odvětila Meg a ušklíbala se na něj.

"Tím nemyslím sebe," řekl Anson a stále ji soustředěně sledoval. "My jsme byli opatrní a opatrní taky zůstaneme. Myslím tím někoho jiného, s kým jsi nebyla tak opatrná."

"Ne... nikdo takový nebyl."

"Je tu někdo, kdo ví, jak smýšlíš o svém manželovi? Někdo, kdo mohl zaslechnout vaši hádku, pokud jste se hádali? Někdo, kdo by mohl dosvědčit, že nejsi v manželství šťastná?"

Zavrtěla hlavou.

"Sem nikdy nikdo nechodí."

"Je možné, že tvůj muž o tobě s někým mluvil?"

Zavrtěla hlavou ještě důrazněji.

"Ne... tím jsem si jistá."

Anson se opřel o své křeslo a dlouze přemýšlel. Meg ho napjatě sledovala.

"Tak dobře," uzavřel své úvahy. "Myslím, že to už stačí. Víš jistě, žeš mi řekla pravdu? Ty si to možná neuvědomuješ, ale všechny ty otázky jsou důležité. Jakmile Maddux kolem tebe zahájí vyšetřování, a můžeš se vsadit o svou hlavu, že to udělá, nesmí proti tobě mít ani tu nejmenší námitku. Víš určitě, žeš mi řekla pravdu?"

"Ano... a neopakuj mi to pořád dokola! Řekla jsem ti pravdu!"

"Fajn." Oddechl si a vytáhl balíček cigaret. Jednu jí hodil a pak si jednu sám vzal. Když je zapálil, pokračoval: "Teď si probereme další krok. Bude tvůj manžel pozítří večer doma?"

"Je doma každý večer kromě pondělků a čtvrtků."

"Přijedu sem asi v půl deváté. Musíš mi přijít otevřít ty. Jestli mu mám prodat pojistku, musím se dostat do téhle místnosti. Kdyby mi přišel otevřít on, možná by mě nechal stát před prahem a to je místo, kde se nedají uzavírat pojistky."

"Nemysli si, že to s Philem budeš mít snadné... to určitě ne."

Anson vstal.

"Tvým úkolem je otevřít dveře a pustit mě dovnitř. Zbytek si беру na starost já. Takže se uvidíme pozítří večer."

Také vstala.

"Johnne... chtěla bych to vědět... toho policajta jsi zastřelil ty?"

Anson si vzal svoji aktovku.

"Řekl jsem ti, abys mi nekladla žádné otázky." Na okamžik se odmlčel a upřeně se na ni díval. "Už mám peníze na zaplacení prvního pojistného... to je všechno, co potřebuješ vědět."

Nepokoušel se ji políbit, vyšel z domu a po příjezdové cestě došel ke svému vozu.

Jakmile odeznělo hučení motoru auta, Meg běžela k telefonu a vytočila číslo. Dlouho pak slyšela vyzváněcí tón, ale nikdo nezvedl sluchátko.

Pozítří byl teplý, příjemný večer a měsíc na nebi jen zářil. Ukázalo se, že pro Ansona to byly šťastné okolnosti.

Meg ho varovala, že s Barlowem bude těžká domluva, ale on si nepředstavoval, že to bude až tak obtížné. Jako většina lidí vyznačujících se slabou vůlí, byl Barlowe nejen tvrdohlavý, ale i hrubý.

Anson se bez potíží dostal do velkého obývacího pokoje, protože mu přišla otevřít Meg, ale když Barlowe, který seděl v křesle u krbu s večerníkem v ruce, náhle vyskočil, Anson okamžitě vycítil nepřátelské zaujetí, které se u tohoto malého, nerudně se tvářícího muže zřetelně projevovalo.

Navzdory té nevraživosti Anson ihned zahájil svůj osvědčený výklad, ale sotva začal, Barlowe ho rázně přerušil.

"Nemám zájem o pojištění. Nikdy jsem zájem neměl a nikdy ho nebudu mít," prohlásil. "Ztrácíte svůj i můj čas. Budu rád, když odejdete."

Anson nasadil svůj profesionální přátelský úsměv.

"Podstoupil jsem celou cestu až z Brentu, pane Barlowe, abych se s vámi setkal. Doufám, že vás mohu požádat o laskavost, abyste mě vyslechl. Já..."

"Nechci nic poslouchat!" Barlowe se rozčileně obrátil k Meg, která stála u dveří. "Proč jsi ho pustila dovnitř? Víš, že nesnáším obchodní agenty!"

Posadil se, rozevřel noviny a ukryl se za nimi.

Anson a Meg se na sebe podívali. Trhla rameny, jako by chtěla říci: "Já jsem tě varovala."

Pro Ansona to byla jen výzva, jakým byl zvyklý čelit. Byl jedním z nejúspěšnějších agentů odbytového sektoru pojišťovny Národní důvěra. Během let praxe se mnohokrát setkal s kategoričným odmítnutím, ale díky své houževnatosti přece jen nakonec uspěl.

Promluvil k novinám, zakrývajícím Barlowa: "Samozřejmě, pokud vás obtěžují, mohu odejít, ale měl jsem dojem, že by vás mohla zajímat životní pojistka. Abych byl přesný, bylo mi dokonce doporučeno, abych se v té věci obrátil právě na vás."

Barlowovi klesly ruce, v nichž držel noviny, a podezíravě se podíval na Ansona.

"Doporučeno? Co tím chcete říct? Kdo vám něco takového řekl?"

Anson zvedl ruku v omluvném gestu.

"Byl to pan Hammerstein," uvedl jméno generálního ředitele Framleyho obchodního domu. Byl si jistý, že s tím jménem může klidně vyrukovat. Bylo nepravděpodobné, že by si Barlowe při svém nízkém postavení prodávače šel něco ověřovat k někomu tak významnému, jako byl Hammerstein. "Prodal jsem mu životní pojistku a on se zmínil, že by bylo dobré, kdybych se obrátil také na některé zaměstnance obchodního domu. Dal mi také vaše jméno."

Barlowe se začervenal.

"Pan Hammerstein vám dal moje jméno?"

"Jistě," odpověděl Anson a usmál se. "Zdá se, že si vás považuje."

Nastala pauza a pak Barlowe řekl mírnějším hlasem: "Stejně ale nemám zájem. V každém případě děkuju, že jste se tu stavil."

"To je v pořádku," ujistil ho Anson. "Jsem rád, že jsem vás poznal. Už vás nebudu obtěžovat."

Barlowe rychle vstal. Teď se tvářil rozpačitě.

"Neměl jsem v úmyslu se vás nějak dotknout," vykoktal. "Nechtěl bych, abyste si myslel... totiž... na člověka dneska dotírá takových..."

Ansonův úsměv teď byl ještě srdečnější. Ten nerudný mužiček se zřejmě bojí, že se k jeho šéfovi donese, jak hrubě Ansona odbyl.

"Já vím, já vím," uklidňoval Barlowa. "Věřte mi nebo ne, ale nedávno se jeden optimista pokoušel prodat pojistku dokonce i mně," a zasmál se.

Také Barlowe se zasmál. Jeho nevraživost už zmizela a pomalu vykročil, aby Ansona doprovodil ke dveřím.

"Sázím se, že vám neprodal nic," řekl.

"Sázku byste samozřejmě vyhrál," odpověděl Anson a opět se zasmál.

Barlowe už byl v předsíni. Anson letmo zamrkal na Meg a vyšel za ním.

"Obdivoval jsem vaši zahradu," změnil téma. "Velmi rád bych ji viděl za denního světla. Když jsem přijížděl, ve světle reflektorů auta jsem zahlédl jedny z nejkrásnějších růží, jaké jsem kdy viděl."

Barlowe už chtěl otevřít vstupní dveře, ale teď se zarazil.

"Vy se zajímáte o zahradnictví?"

"Jsem do toho blázen, ale bohužel bydlím v činžovním domě. Můj otec měl chatu v Carmelu. Pěstoval růže; nedosahovaly ale úrovně těch vašich."

"Skutečně?" Barlowe se teď cítil uvolněně a ve svém živlu. "Chtěl byste vidět moji zahradu?" Jeho nerudná tvář viditelně zvládněla. "Ukážu vám ji."

Otevřel dvířka ve stěně u vchodu a Anson viděl, že uvnitř je řada vypínačů. Barlowe je všechny stlačil dolů a pak otevřel vstupní dveře.

Anson vyšel ven a zastavil se.

Malá zahrádka se proměnila v pohádkovou scenérii. I když nebyly vidět žádné lampy, zahrada byla s uměleckou dokonalostí doslova zalitá světlem. Vypadalo to, jako by květiny samy vyráběly své vlastní světlo. Dokonce i fontána a jezírko se koupaly v modrém a žlutém světle.

"Proboha, to je krása!" zvolal Anson a zadržel dech. Prošel kolem Barlowa a užasle se zastavil na příjezdové cestě. Nemusel nic předstírat. Pohled na tu nádhru, laškovná hra fontány a barvy květů, to všechno ho uchvátilo.

"To je moje dílo," řekl Barlowe, který teď stál vedle něho. "Všechno... vypěstoval jsem květiny, instaloval osvětlení, postavil jsem fontánu... všechno jsem to udělal sám."

"Dal bych pět let života za to, abych dokázal něco takového vytvořit," prohlásil Anson a v té chvíli to myslel vážně.

"Já jsem dal většinu let svého života, abych se naučil, jak se to dělá," opáčil Barlowe a na tvář se mu vrátil jeho nerudný, znechucený výraz. "A kam jsem to dotáhl? Na podřadné místo u Framleyho."

Konečně, pomyslel si Anson. Na tuhle chvíli jsem čekal! Obrátil se k Barlowovi, zatvářil se nechápavě a udiveně a zeptal se: "Ale proč pracujete pro někoho jiného, když máte takový talent? Jako samostatný zahradní architekt byste si přece mohl vydělat spoustu peněz."

Barlowe rozzlobeně mávl rukou.

"Myslíte, že jsem o tom neuvažoval? Ale copak to jde bez kapitálu? Nechci riskovat. Jsem ženatý a nemůžu poskytnout žádné záruky."

"Žádné záruky?" zeptal se Anson nevěřicně. "To je směšné! Máte přece tohle!" Dramaticky mávl rukou k zahradě.

"Každá banka vám poskytne úvěr, když to uvidí! Vy jste se o to nepokusil?"

"Moje banka mi nic neposkytne!" prohlásil hořce Barlowe. "Nemůžu jim nabídnout hmotnou záruku. Pokud jde o moji úvěrovou spolehlivost, jsem v minusu. Nemoc méj matky mě stála... ale to sem nepatří. Nemůžu dostat žádný úvěr. I ten dům je zatížen hypotékou až po střechu!"

Anson od něho kousek poodešel. Stanul nad prosvětleným jezírkem a sledoval zlaté rybky, jak se pohybují v průzračné vodě. Chvilí tam stál a pak k němu přistoupil Barlowe.

"Velmi mě to zaujalo," řekl mu Anson. "Když vidím takovouhle zahradu... prostě mě to vzrušuje." Podíval se na Barlowa. "Já tu vidím nekonečné možnosti. Kolik kapitálu byste potřeboval, abyste si založil vlastní firmu? Já se stýkám se spoustou lidí v Brentu, Lambsvillu a Pru Townu... a jsou to bohatí lidé. Ti by se zbláznili radostí, kdyby mohli mít takovouhle zahradu. Mohl bych vás řadě z nich doporučit. Kolik kapitálu potřebujete?"

Barlowova tvář teď byla pozorná a vyzařovala naději.

"Ale proč tu vlastně stojíme?" zeptal se a položil Ansonovi ruku na rameno. "Pojďme dovnitř a já vám to vysvětlím."

Když se Anson vracel do obývacího pokoje, kradmo a triumfálně mrkl na Meg.

"Dnes budu pracovat dlouho do večera, Anno," oznámil Anson. "Musím se podrobně zabývat jednou pojistkou. Není důvod, abyste tu zůstávala."

"Pokud budete chtít, tak tu zůstanu, pane Ansone," ozvala se ochotně Anna. "Stejně to asi nebude trvat dlouho."

"Možná, že bude. Není ale dnes zrovna ten večer v týdně, kdy berete svého mládence do biografu?"

Anna se uculila: "Chcete asi říct, že on bere mne."

"No tak... klidně si jděte. Já už si tu poradím sám."

Když odešla, Anson šel ke skříni s tiskopisy a vzal čtyři formuláře pro životní pojištění. Položil si je na stůl, zapálil si cigaretu a pohodlně se opřel ve své židli.

Uplynulo pět dní od chvíle, kdy přemluvil Barlowa, aby uzavřel životní pojistku na částku pět tisíc dolarů. K úspěšnému ukončení záležitosti bylo nutné, aby se Barlowe podrobil v pojišťovnictví běžné zdravotní prohlídce. Byla by velká smůla, kdyby stav jeho zdraví neodpovídal podmínkám, to se ale nestalo. Doktor Stevens, který tyto prohlídky prováděl pro Národní důvěru, prohlásil, že se svým zdravím je Barlowe prvotřídní uchazeč o životní pojistku.

Teprve když Anson Barlowa přesvědčil, jak snadno může svou životní pojistku nabídnout jako záruku na bankovní úvěr, který potřeboval, aby se mohl osamostatnit jako zahradní architekt - termín, jehož použil Anson a tím Barlowovi notně zalichotil - zlomil se Barlowův odpor proti pojištění. Byl najednou tak netrpělivý a chtěl okamžitě podepsat pojistnou smlouvu, že Ansona napadlo, jestli náhodou nepřestřelil při líčení jeho příští prosperity. Musel Barlowovi vysvětlit, že než ho Národní důvěra přijme jako zákazníka, musí se podrobit lékařskému vyšetření.

"Velkou výhodou pojistky tohoto typu z hlediska vašeho zájmu," rychle dodal Anson, aby překlenul mlčení, které nastalo, když se zmínil o nezbytnosti lékařské prohlídky, "je právě jistota, že rok po uzavření pojistky budete moci banku požádat o úvěr ve výši tří tisíc dolarů a bez nejmenších potíží ho dostanete. Nyní zaplatíte jen první pojistné ve

výši sto padesáti dolarů."

Barlowe se zamračil. Zkoušel si odlepit ušpiněnou náplast na hřbetě ruky.

"To znamená, že budu muset čekat rok, než budu mít kapitál, který nutně potřebuju?" zeptal se. "Jak to, já jsem myslel..."

"Promiňte, pane Barlowe, ale je to sotva několik minut, co jste mi řekl, že nemáte nejmenší naději, že byste kdykoli mohl sehnat jakýkoli kapitál," připomněl mu Anson klidně. "Teď, díky této pojistce, si za rok budete moci koupit vlastní pozemek a začnete podnikat."

Barlowe zaváhal, pak přikývl.

"Dobře... to je v pořádku. Tak co se teď bude dít dál?"

"Jakmile budu mít lékařskou zprávu, přinesu vám pojistku k podpisu," informoval ho Anson.

Zbýval jen poslední detail k dovršení této etapy jeho plánu. "Pokud zaplatíte první pojistné v hotovosti, mohu vám nabídnout slevu pět procent. Vy byste měl slevu a mně by to ušetřilo trochu účetnického papírování."

Barlowe samozřejmě souhlasil.

Anson vzal jeden z formulářů pojistky, vsunul ho do psacího stroje a vyplnil patřičné údaje. Pojistka zněla na částku pět tisíc dolarů; osobou obmyšlenou pro plnění v případě úmrtí pojištěného je paní Barlowová.

Dal do stroje další formulář a napsal tam totéž. U třetího a čtvrtého formuláře to bylo jiné. V nich vyplnil pojistnou částku sumou padesát tisíc dolarů. Kdyby si náhodou Barlowe všiml, že se formuláře liší, Anson mu klidně vysvětlí, že to byl obyčejný překlep.

Zítra bude čtvrtek. Meg bude večer sama doma; to Anson dobře věděl. I když byl v pokušení zajet si k tomu osamělému domu a pomilovat se s ní, věděl, že teď by to bylo nebezpečné. Musí čekat. Za šest měsíců a možná ještě dřív budou on a ona spolu a tak dlouho, jak si to on bude přát; on, ona a padesát tisíc dolarů... to už za to čekání stojí.

Zatelefonoval domů k Barlowovým. Meg zvedla sluchátko.

"Všechno je v nejlepší pořádku," řekl. "Přijdu k vám pozítří večer. Neříkal jsem ti, že to všechno zvládnu?"

"Víš jistě, že to vyjde?" Náznak úzkosti v jejím hlase ho vzrušoval. "Až to podepíše... co uděláš pak?"

"Počkejme si na jeho podpis," uklidňoval ji Anson. "Myslím na tebe. Moc bych si přál být s tebou," a odložil sluchátko.

Několik minut po šesté ráno se Philip Barlowe nějakým náhlým impulsem probudil. Měl chaotické sny. Jeho našedle bílý polštář byl prosáklý potem.

Probudil se tak, jak se probouzejí zvířata: byl okamžitě bdělý, podezíravý, trochu vystrašený. Nehybně ležel a naslouchal, a když nezaslechl žádný zneklidňující zvuk, ulevilo se mu a posunul se doprostřed své úzké postele, aby si udělal pohodlí.

Čtvrtek!

Dva dny, které pro něj znamenaly víc než ty ostatní, to bylo pondělí a čtvrtek, kdy po úmorných večerních kursech, během nichž se snažil vstřípnout do mozků skupiny uhrovitých výrostků základy zahradnického umění, mohl vypadnout na celou noc z domova a být sám.

Dnes v noci, řekl si, zajede do Jasonova údolí. Určitě tam najde řadu mlukujících se a muckajících se dvojic; ti mladí se ve svých ojetých herkách chovají naprosto nestydatě. Když si připomněl, co všechno už na podobných místech slyšel a viděl, vyrazily mu na čele kapky potu.

Jednoho dne, řekl si a jeho drobné, pěkně tvarované ruce se sevřely do pěstí, uštědří těm holkám pořádnou lekci. Jejich povrchní, nemravné mroučení v něm vzbuzovalo odpor. Někdy - a už to bude brzy - se některá z těch dívek dozví, co znamená jít dál než k nějakému chichotání, symbolickému zápasu a ke mdlému vzdychání.

Netrpělivě odhodil přikrývku a vstal z postele. Došel k zrcadlu nad toaletním stolem a podíval se na sebe. Viděl hustou černou kšticí, pod ní bledou nevrlou tvář, a ušklíbl se sám nad sebou. Obrátil se a šel ke skříni u protější stěny. Váhavě chvíli naslouchal a pak vytáhl z kapsy pyžama klíč. Otevřel skříň a podíval se na pistoli ráže 38 ležící na jedné z polic. Vedle pistole ležela světlá koupací čepice. Vzal čepici, roztáhl ji a nasadil si ji na temeno hlavy. Z police si pak ještě vzal dvě malé gumové vložky. Ty si hned vložil do úst před dásně, takže mu zaoblily tváře a jeho podobu změnily k nepoznání. Vrátil se k zrcadlu a znovu se na sebe podíval. Barlowova nerudná, vyhublá tvář zmizela. Místo toho se v zrcadle objevila baculatá, strach nahánějící stvůra; díky světlé koupací čepici teď vypadal jako úplně plešatý. Vzal do ruky pistoli. Svými prsty láskyplně přešel kolem spoustě a teď už se usmíval.

V nepříliš vzdálené budoucnosti, řekl si, ta pistole pěkně zaburácí. V nepříliš vzdálené budoucnosti... někdo někde zemře.

Uložil pistoli zpátky. Sundal si koupací čepici. Vytáhl si z úst gumové vložky a vrátil je na jejich místo na polici. Pak pečlivě zamkl dveře skříně. Chvíli jen stál a oči měl upřené na neurčité místo v prostoru, pak odešel do koupelny a nehluchně si přitom pískal.

O dvacet minut později se vrátil do svého pokoje. Oblékl se, znovu otevřel skříň, vzal koupací čepici a gumové vložky a dal si je do zadní kapsy kalhot. Dlouhou chvíli se pak díval na pistoli, váhal a nakonec se rozhodl, že ji nechá na místě.

Vyšel na chodbu. Zastavil se u dveří ložnice Meg. Přiložil ucho k výplni zamčených dveří a poslouchal. Nic nebylo slyšet. Chvíli tam stál, pak se zklamaným výrazem ve tváři sešel dolů po schodech, aby si připravil svou obvyklou snídani, slaninu s vejci.

Meg stále spala svým neklidným spánkem a netušila, co se kolem děje.

Jasonovo údolí bylo oblíbeným místem mladých dvojic, které měly výhodu, že disponovaly autem, ale nevýhodu, že nedisponovaly vhodnou místností, dostatkem peněz a vůbec čímkoli, co by jim umožňovalo milovat se v pohodlných podmínkách. Zcela bez ohledu na počasí postávala v Jasonově údolí vždy dvě nebo tři auta, v nichž se mladé páry

věnovaly intenzivním a rudimentárním formám milování.

V tu čtvrtéční noc přišlo. Pod stromy zde byly zaparkované jen dva vozy. Jeden z nich byl malý sportovní vůz britské výroby, druhý byl otlučený, obstarožní buick.

Ze svého místa pod hustě rozvětvenými keři Barlowe sledoval oba vozy. Byly od sebe vzdáleny asi tak čtyřicet metrů.

Náhle se ozval výkřik, byl to dívčí hlas: "Jeffe! Ne! Co to proboha děláš? Jeffe!... Ne!"

Ten hlas zazněl z buicka.

Mužský hlas ze sportovního vozu zavolal: "Neber to její ne jako rozumnou odpověď, kamaráde," a dívka, která byla s ním, vyjekla s hysterickým chichotáním.

Barlowe náhle pocítil zuřivou, frustrovanou touhu mít v ruce svou pistoli. S pistolí... to by těm mladým, hnusným zvířatům uštědřil pořádnou lekci.

Připřilžil se k buicku a vůbec necítil déšť, který bubnoval do jeho skloněného těla. Když dívka v tom voze začala sténat, Barlowe náhle klesl na kolena. Rukama se zaryl do mokré, měkké hlíny. Tělo měl zkroucené a v té pozici setrval; když pak dívka náhle vykřikla, zaťaly se jeho prsty ještě hlouběji.

Anson probíral hromadu vyplněných ústřížků průzkumových dotazníků, když v kanceláři zazvonil telefon.

Anna zvedla sluchátko.

Anson ji sledoval od svého psacího stolu a když viděl, jak její obvykle vlídný obličej najednou vypadal vyplašeně, přepadl ho náhlý pocit nebezpečí.

"Ano... je tady. Hned vás přepojím."

Anna pohlédla na Ansona a varovně zamávala sluchátkem. Pak stiskla knoflík na přístroji a zasyčela: "Je to pan Maddux."

S náhle, ztuhlou tváří a s bušícím srdcem Anson vzal sluchátko svého telefonu a řekl: "Tady Anson."

Tvrdý a úsečný hlas vyštěkl: "Chci s vámi mluvit. Jak jste na tom zítra?"

"Můžu si to zařídít," odpověděl Anson. "Něco mimořádného?"

"Doufám, že si nepředstavujete, že vás vytrhnu z vašeho rajónu jen proto, abych se na vás popásl pohledem," odsekl Maddux. "Tak to bude zítra v deset," a zavěsil.

Anson položil sluchátko, odstrčil svou židli od stolu a šel k oknu, aby Anna nezpozorovala, že náhle zbledl.

Barlowova pojistka na padesát tisíc dolarů, řádně uzavřená a podepsaná, odešla před třemi dny do ústředí. Jak to, že se k ní Maddux dostal tak rychle? Anson si strčil zpocené ruce do kapes a uvažoval.

"Co vlastně chce?" zeptala se Anna zvědavě.

S přemáháním se Anson vrátil ke svému stolu. Posadil se.

"Nemám tušení," prohlásil a vzal další hromádku ústřížků. "Proč bych se tím měl trápit?"

Anna zahýbala svými prorostlými rameny.

"No, když to netrápí vás, tak proč bych se tím trápila já?"

Anson se dál probíral v ústřížcích. Kolem srdce cítil chlad. Maddux! Barlowe ještě zdaleka není mrtvý a ten podezřivý chlap už zavětil... nebo možná ne?

Anson si zapálil cigaretu. Vlastně je to lepší teď než až po Barlowově smrti. Pokud to bude vypadat příliš nebezpečně, tak on prostě nebude ve svém plánu pokračovat. Je lepší, když se dozví špatnou zprávu teď, dokud do toho ještě není namočený tak, že by už nemohl couvnout.

Maddux!

Kapitola pátá

Patty Shawová, Madduxova sekretářka, pilně klepala do stroje, když Anson vešel do malé kanceláře, kterou se procházelo k Madduxovi. Vzhledla od psaní, sundala ruce z klávesnice a usmála se na uvítanou.

"Ahoj, Johne, ráda vás zase vidím. Jak to klapě na té vaší přespolní štaci?"

Anson opětoval její úsměv. Patty měli rádi všichni prodejci Národní důvěry; kromě toho, že to byla hezká blondýna, byla chytrá a každému ráda pomohla. Chápala potíže pojišťovacích agentů a věděla, jak otravný dokáže být Maddux.

"Není to špatné. Co mi vlastně chce?" Anson kývl hlavou ke dveřím Madduxovy kanceláře.

"Je to Vodexova autohavárie," odpověděla Patty a žertem obrátila oči v sloup. "Pokouší se nějak vycouvat z plnění. Chce slyšet váš názor."

Ansonovi se ulevilo. Dlouze a pomalu si oddechl. Zbytečně si dělal starosti, že se Maddux začne vrtat v Barlowově pojistce.

"Tady se nemůže vyhnout plnění!" zvolal rozčileně. "Co se to s tím chlapem děje? Vodex byl opilý jako slíva. Budeme muset platit!"

"Vždyť ho přece znáte," řekla Patty a pokrčila rameny. "Ten zkusí všechno, jen aby nemusel vyplatit nárok." Stiskla klapku interkomu. "Pane Madduxi, je tu pan Anson."

Tvrdý, úsečný hlas zaštěkal: "Sem s ním a teď hned."

"Můžete jít," vyzvala Ansona Patty a ukázala na dveře. "Vzpomeňte si na Daniela v jámě lvové. Daniel ignoroval lvy a lvi ignorovali Daniela."

Anson se přiměl k úsměvu a vešel do Madduxovy kanceláře.

Maddux seděl za velkým psacím stolem a byl zavalený spoustou papírů. Papíry se válely i na zemi, na většině židlí a všude jinde kolem.

Maddux upřeně koukal do pojistky, kterou držel ve svých tlustých, umazaných prstech. Řídnoucí šedé vlasy měl rozčuchané a zarudlou tvář měl sveřepě zkroucenou. Maddux neměl silnou postavu, ale za bariérou svého psacího stolu vypadal mohutně. Měl ramena boxera a nohy střizlíka. Oči měl neklidné, bdělé a zachmuřené. Svůj dobře stržený

oblek nosil nedbale. Rukávy, kravatu a klín měl posypané cigaretovým popelem. Měl ve zvyku projíždět si vlasy svými masivními prsty, což přispívalo k jeho rozháranému zevnějšku.

Zaklonil se ve své židli a podíval se na Ansona.

"Pojďte dál," řekl. "Sedněte si. Ten zkurvysyn Vodex..." a když se Anson posadil, Maddux rozvinul rozsáhlé znevažování zákazníka jejich pojišťovny.

O dvacet minut později Maddux znechuceně mávl rukou a vzal si další cigaretu.

"Takže my máme platit! Čtyřicet tisíc dolarů! Vy prodejci mě snad zabijete! To jste nepoznal, že ten blbec je alkoholik? Vy taky nemyslíte na nic jiného než na své provize! Kdybyste měl jen zrnko prozíravosti, mohli jsme ušetřit čtyřicet tisíc dolarů!"

"Mým úkolem je prodávat pojistky," odpověděl Anson ostře. "Nemusíte na mne hulákat. Jestli máte nějaké připomínky, obraťte se na doktora Stevense. Ten nám Vodexu prohlédl a schválil. Jestli se vám nelíbí způsob, jakým prodávám pojistky, tak si raději promluvte s panem Burrowsem."

Burrows byl prezidentem pojišťovny Národní důvěra a jediným člověkem, který si mohl Madduxe pozvat na kobereček.

Maddux si zapálil další cigaretu.

"Dobře, dobře," prohlásil a mával svalnatýma rukama. "Moc se mi tu nevzrušujte. Já z toho snad umřu! Čtyřicet tisíc dolarů! Co je to s tím Stevensem? To nepozná na první pohled ochlastu?"

"Vodex není ochlasta!" oponoval Anson trpělivě. "Tu noc, kdy došlo k havárii, byl náhodou opilý. Jinak se mu něco takového nestalo už léta."

Maddux se zavrtěl a náhle vypadal uvolněně. Jeho zarudlá, jakoby gumová tvář se zkroutila do kyselého úsměvu.

"Fajn, tak už toho necháme. Jak vám jdou obchody, Anson? Jak se vám daří?"

Anson se v něm dobře vyznal a nenechal se ošálit. Odpověděl opatrně: "Celkem to jde. Tohle je špatný měsíc. Mám seznam perspektivních zákazníků a čekám, až budou mít z krku placení nájemného a různých účtů."

"Nevedete si tam špatně," prohlásil Maddux a ponořil se do hromady papírů na svém psacím stole. Vytáhl nějakou pojistku, prostudoval si ji a pak náhle upřel na Ansona chladný, pronikavý pohled. "A co je tohle? Ten chlápek Barlowe? Vy jste ho nabalil na padesát tisíc dolarů?"

Anson si zachoval nehybnou tvář, když pomalu zareagoval: "Aha, Barlowe... už vím, s ním jsem měl štěstí. Vrátil nám vyplněný útržek průzkumového dotazníku a já jsem hned po něm skočil."

"Tak padesát tisíc, jo?" Maddux si prohlížel pojistku a pak ji hodil na stůl. "Kdo je to ten Barlowe?"

"Jeden z nejlepších zahradníků, jaké jsem kdy potkal," vysvětloval Anson. "Pracuje v zahradnickém oddělení Framleyho obchodního domu. Nevím, jestli se zajímáte o zahradnictví, ale on má nejkrásnější zahrádku, jakou jsem kdy viděl."

"Nezajímám se o nic kromě práce, která mi tu leží před nosem, a pera, které držím v ruce," opáčil Maddux kysele.

"Takže ten chlápek dělá u Framleyho, jo? Jak to, že si může dovolit platit takovouhle pojistku?"

"Hodlá ji využít jako záruku na úvěr, aby měl základní jmění na založení vlastního podniku," odpověděl Anson. "Po několika letech nás požádá, abychom snížili pojistnou částku tím, že z ní budeme odečítat jeho pojistné."

"To je od něj hezké," prohlásil Maddux zamračeně. "Jestli ale bude do té doby po něm, tak ztratíme padesát tisíc babek."

"Stevens hodnotil jeho zdraví jako prvotřídní."

"Ten dryáčník! Ten nepozná ožralu, ani když do něj vrazí!"

Anson neřekl nic. Sledoval, jak si Maddux zapaluje další cigaretu.

"Osobou obmyšlenou pro plnění je paní Barlowová... to je jeho žena?"

"Ano." Anson ucítil, jak mu srdce udeřilo do levé strany hrudníku.

"Jaká je?" zeptal se Maddux a upřeně se na něj díval.

"Myslíte, jak vypadá?" chtěl upřesnit Anson nevzrušeným hlasem a se zkoumavým pohledem.

"Jo... mám rád, když si lidi dovedu představit, jak vypadají," potvrdil Maddux. "Když vidím pojistku na takovouhle sumu, která mi sem zničehonic spadne z nebe, a dozvím se, že pojištěný je obyčejný prodavač za pultem, tak mě to všechno začíná zajímat. Tak jaká je?"

"Atraktivní, je jí asi tak sedmadvacet. Moc jsem se s ní nevybavoval. Jednal jsem s Barlowem. Měl jsem dojem, že to je šťastné manželství," dodal Anson opatrně.

Maddux si znovu vzal pojistku a koukal do ní.

"Jak to, že ten chlap zaplatil první pojistné v hotovosti?" zeptal se.

"Přál si to tak. Měl ty peníze doma. Něco s tím není v pořádku?"

Maddux se ušklíbl.

"To nevím. Dvanáct set je fůra prachů na to, aby je někdo měl doma. To nemá bankovní účet?"

"Řekl bych, že má. Ale neptal jsem se ho."

Maddux vypustil svým tlustým nosem proud tabákového dýmu. Sevření jeho červeného, gumového obličejce svědčilo o úporném přemýšlení.

"Takže on tu pojistku potřebuje jako záruku na kapitál... je to tak?"

"Tak mi to vysvětloval."

"Aby se udělal pro sebe jako zahradník?"

"No... je toho trochu víc... chce koupit půdu, skleníky, různé stroje a tak dále."

"Kolik kapitálu chce sehnat?"

Anson pokrčil rameny.

"To nevím. Neptal jsem se ho. Chtěl uzavřít životní pojistku a řekl mi proč. Dál jsem se ho nevyptával, abych se ho nějak nedotkl."

"To je ono," utrousil Maddux a položil pojistku na stůl. "Vám stačí, že prodáte pojistku, a už si s tím neděláte starosti, že jo?"

"Prodávat pojistky je moje zaměstnání," řekl Anson nezvýšeným hlasem. "Za to mě pojišťovna platí." Vstal ze židle. "Máte ještě něco?"

"Ne. Myslím, že tím to končí," prohlásil Maddux a na Ansona se ani nepodíval.

"Tak já se vracím. Na shledanou."

Maddux nepřítomně kývl hlavou. Stále se na Ansona nedíval. Oči měl upřené na Barlowovu pojistku. Ještě několik minut po Ansonově odchodu na ni zamyšleně zíral. Pak se náhle vzpamatoval, stiskl klapku interkomu a zavrčel: "Je tu někde Harmas?"

"Ano, pane Madduxi," řekla Patty. "Hned ho zavolám."

O tři minuty později do kanceláře vešel Steve Harmas, Madduxův hlavní vyšetřovatel. Bylo mu asi třiatřicet, byl vysoký, tmavovlasý, měl široká ramena a hodně osmahlou, nepřiliš hezkou, ale veselou tvář. Oženil se s Madduxovou oblíbenou sekretářkou, což mu Maddux nikdy nepromínil, ale protože Harmas byl rozhodně jeho nejlepší vyšetřovatel, Maddux byl nucen se s tím vyrovnat.

"Chtěl jste se mnou mluvit?" zeptal se Harmas, když si složil své dlouhé, hubené tělo do židle určené pro zákazníky.

Maddux mu hodil Barlowovu pojistku.

"Podívejte se na to," řekl a začal trusit popel na rozházené papíry, až si vybral jinou pojistku a začal ji podezíravě studovat.

Harmas si pojistku prohlédl a pak ji položil na stůl.

"Dobrá práce," shrnul svůj dojem. "Anson v tom umí chodit."

Maddux se zaklonil na své židli, až její opěradlo zavržalo pod náparem jeho mohutných ramen.

"Nevím, jestli v tom chodí dost spolehlivě," ušklíbl se. "Vemte si tuhle pojistku. Barlowe dělá tuctového prodáváče ve Framleyho obchodním domě v Pru Townu. Jak to, že uzavírá životní pojistku na padesát tisíc dolarů?"

Harmas pokrčil rameny.

"To nevím... snad mi to řeknete vy."

"To bych moc rád," podotkl Maddux. "Jestli Barlowe najednou umře, tak ztratíme padesát tisíc babek. Je kolem toho povídačka, že pojistku uzavřel proto, aby ji použil jako záruku na získání kapitálu a mohl se zařídit jako zahradník. Nač potřebuje až padesát tisíc dolarů na obyčejnou zahradnickou živnost?"

Harmas se podrbl v týle. O Madduxovi věděl své. Věděl, že Maddux od něho nechce žádné stanovisko. Maddux prostě vedl monolog.

"Pokračujte... já jsem přišel poslouchat," řekl.

"To je asi tak všechno, co dokážete," prohlásil Maddux hořce. "Já se spoléhám na svůj čich. Tahle pojistka se mi nelíbí. Něco z ní cítím. Něco z ní smrdí."

Harmas se zašklebil.

"Existuje vůbec nějaká pojistka, kterou dostanete na stůl a která vám nesmrdí?"

"Pár jich takových je... ale ne moc. Řeknu vám, co teď uděláte. Chci vědět absolutně všechno, co se dá zjistit o Barlowovi a jeho manželce; opakuju - manželce. Nasadte na ně defektivní agenturu Tracing a ať všechno, co vyčmuchají, pošlou přímo mně."

"Tak jo," pravil Harmas a vstal. "Řekl jste, co chcete, a to taky dostanete."

"Proč si ten chlápek nevzal pojistku třeba na pět tisíc dolarů?" ptal se Maddux. "Proč zrovna padesát tisíc? A proč zaplatil první pojistné v hotovosti?"

"Nemám tušení," odpověděl Harmas, "ale když vás to tak moc zajímá, tak odhaduju, že to budu muset zjistit."

Maddux přikývl.

"To je ono... zjistěte to." Pak sáhl po další pojistce a začal ji bedlivě zkoumat.

Anson se ze San Franciska vrátil pozdě večer a uvažoval, že si půjde lehnout, když zazvonil zvonek u jeho dveří. Podívil se, kdo to k němu přichází v tak pozdní hodinu, a šel otevřít.

Kolem něho do pokoje rychle prošla žena v černém plášti a se žlutozeleným šátkem na hlavě.

"Zavři dveře," řekla ostře.

"Meg!"

Meg Barlowová si rozvazovala šátek, zatímco Anson spěšně zavřel a zamkl dveře.

"Co tu děláš?" zeptal se Anson znepokojeně.

"Musela jsem přijít." Svlékla si plášť a hodila ho na židli. "Sháněla jsem tě celý den."

"Viděl tě někdo přicházet?" otázal se Anson. "Uvědomuješ si, že když nás někdo uvidí spolu..."

"Dávala jsem si pozor. Nikdo mě neviděl. A i kdyby mě někdo viděl, tak mě nemohl poznat." Šla k němu a položila mu paže kolem krku. "Nejsi rád, že mě vidíš?"

Přitiskla se k němu a blízkost jejího těla oslabila Ansonovu ostražitost. Líbal ji s rostoucí vášní, dokud se od něho neodtrhla.

"Kde jsi byl celý den?" zajímala se, popošla a sedla si na opěradlo lenošky. "Snažila jsem se ti telefonovat."

"Právě jsem se vrátil ze San Franciska," řekl Anson. "Podívej se, Meg, upozorňoval jsem tě, že musíš být opatrná. Nikdy mi nesmíš telefonovat. Náš plán stojí a padá s předpokladem, že my dva se prakticky neznáme. Musíš to pochopit!"

Netrpělivě pohnula rukou.

"Co se vlastně děje?"

Vylíčil jí svůj rozhovor s Madduxem. Poslouchala a v jejích kobaltově modrých očích vzrůstal neklid.

"Nemáme ale důvody k panikaření," ujišťoval ji. "Maddux to nepožene dál. Spokojil se s mým vysvětlením."

Sklopila oči, dívala se na své ruce a pak se zeptala: "Kdy to uděláš... kdy odstraníš Phila?"

"Zatím ne. Musíme s tím počkat. Nejméně čtyři nebo pět měsíců."

Ohromilo ji to.

"Čtyři nebo pět měsíců?"

"Ano. Když nějakou dobu nepočkáme, dostaneme se do maléru. Představ si, jak by reagoval Maddux, kdyby tvůj manžel zemřel pár týdnů po uzavření pojistky. Ono to bude dost špatné, když zemře po čtyřech nebo pěti měsících, ale dřív to vůbec nepřipadá v úvahu."

"Jak to chceš provést?"

Její ostře upřený pohled ho začal popuzovat.

"Nevím. Ještě jsem o tom nepřemýšlel. Ten můj nápad, že by upadl a utopil se v jezírku, neobstojí. Nemůžu riskovat, že by někdo náhodou šel po té cestě a viděl mě při činu. Musí se to stát někde v domě."

Meg se otřásla.

"Ale jak?"

"To nevím. Musím to uvážit. Až dostanu nějaký dobrý nápad, řeknu ti to."

"To ale skutečně musíme tak dlouho čekat?"

"Kdybychom spěchali, tak to všechno pokazíme. To těch padesát tisíc dolarů nestojí za trochu čekání?"

Chvilí váhala, pak přikývla.

"To ano, samozřejmě." Udělala pauzu a pak pokračovala: "Takže ty netušíš, jak to provedeš?"

"Nenaléhej na mne tak," ozval se Anson netrpělivě. "Přinejmenším ho už mám pojištěného na padesát tisíc dolarů a to je něco, o čem tys pochybovala, že dokážu zařídit."

"Ano... to jsi zvládl moc chytře." Zvedla se z lenošky. "Už musím jít," a vzala si svůj plášť.

"Jít?" V Ansonově obličeji se rýsovalo napětí. "Ale proč? Teď už jsi tady... on se přece dnes nevrací domů. Ty tu samozřejmě zůstaneš..."

"Nemůžu." Vklouzla do pláště a začala si vázat šátek na hlavu. "Slíbila jsem mu, že dnes večer půjdu na jeho kurs. Sem do Brentu mě odvezl hned ráno. Přijede pro mne a pojedeme spolu na ten kurs. Celý den jsem se tě snažila zastihnout."

Pokoušel se ji obejmout, ale vyhnula se mu.

"Ne, John, musím už jít."

"Tak kdy vlastně můžeme být pár minut spolu?" zeptal se a hlas se mu chvěl zklamáním. "Teď jsi konečně tady; no tak Meg, nevytáčeš se... já tě chci..."

"Ne! Musím už jít! Neměla jsem sem vůbec chodit. Musím už odejít!"

Náhlé zatvrdnutí v jejích očích ho varovalo, že pokusy přesvědčit ji, aby zůstala, by byly marné.

"Aspoň mě políbíš, to snad můžeš?" odsekl rozzlobeně. Nechala se políbit, ale když začal být vášnivý, hrubě ho odstrčila.

"Řekla jsem ne!"

Se zarputilým výrazem a s očima mrzutýma zklamáním a hněvem šel Anson ke dveřím, otevřel je a rozhlédl se po prázdné chodbě.

"Zavolám ti," řekl, když kolem něho odcházela ven.

Poslouchal klapot jejích podpatků na schodech, dokud nevyšla na ulici.

Na konci ulice, v níž stál blok nájemních bytů, kde bydlel Anson, byl zaparkovaný zaprášený buick ročník 1958.

Za volantem seděl Sailor Hogan, ze rtů mu čouhala cigareta, své mohutné ruce měl volně položeny na kolenou.

Ostrým zrakem střídavě sledoval ve zpětném zrcátku dění na ulici za svým vozem a předním sklem situaci v ulici před vozem.

Když viděl vycházet Meg z domu, kde bydlel Anson, nastartoval motor. Když Meg došla k vozu, naklonil se přes vedlejší sedadlo a otevřel pravé přední dveře. Meg vklouzla dovnitř, zabouchla dveře a Hogan s vozem prudce vyrazil od obruby chodníku.

"Tak co? Co říkal?" zeptal se Hogan.

"Nejmíň čtyři nebo pět měsíců," oznámila mu Meg a odvrátila se v očekávání výbuchu, který předvíдалa.

"Měsíců?" zařval Hogan. "Ty ses zcvokla! Snad chceš říct týdnů?"

"On řekl měsíců. Řekl, že by měli podezření, kdyby to udělal dřív."

"Kašlu na to, co ten chlap říká!" vřeštěl Hogan. "To musí bejt mnohem dřív! Tak dlouho nemůžu čekat. Ty prachy musím mít do konce tohotohle měsíce!"

"Když si myslíš, že to zaválíš líp než já... tak si s ním promluv sám," odsekla Meg rozmrzele.

Hogan na ni vrhl rychlý, zlostný pohled.

"Dobře, kočko," prohlásil. "Podíváme se na to."

Sešlápl plynový pedál a vůz prudce zrychlil.

Žádný z nich už nepromluvil, až konečně dojezí k domu Barlowových. Meg vystoupila a otevřela vjezdová vrata. Hogan zajel s vozem do garáže. Ke vchodu došel, když Meg odemykala dveře. Společně vešli do neosvětleného domu a až do obývacího pokoje.

Meg stáhla žaluzie a rozsvítila.

Hogan stál před krbem, své velké ruce měl zastrčené v kapsách a sledoval, jak Meg bere ze skříňky láhev whisky a

sklenice. Hogan byl středně vysoký, ale měl svalnatá ramena bývalého boxera. Zvlněné tmavé vlasy měl sestřižené nakrátko. Svým brutálním způsobem to byl celkem hezký muž. Během profesionální boxerské kariéry se mu zploštil nos. Kolem obočí měl zjizvenou pokožku, to však spíše dodávalo, než ubíralo jeho animálnímu šarmu.

"Hele, pus, ozval se. "Musíš na tom zapracovat a líp než dotedka." Vzal si poloplnou sklenici whisky, kterou mu Meg podala. "Já ty prachy musím mít do konce měsíce! Musíš toho chlapa přimět, aby tu svou věc do té doby zmáknul - jinak je mezi náma dvěma konec."

Meg se posadila na pohovku. Byla bledá a v očích měla úzkost.

"Nemá to smysl, Jerry," namítla. "Ty ho neznáš tak dobře jako já. On mi nahání strach." Otrásla se. "Já ho prostě nezvládnu. Neměla jsem tě poslechnout. Radši..."

"Sakra sklapni už!" zavrčel Hogan. "Udělaš, co ti říkám, nebo si tě podám tak, že na to nikdy nezapomeneš!"

Meg se na něho dlouze podívala.

"Ten policajt, co ho zastřelili při té loupeži v Caltexu... tak to udělal Anson."

Hogan ohromením znehybněl.

"Anson? Nelži mi, ty hnusná malá..."

"To si piš, že to udělal!" vykřikla Meg, vyskočila a poodešla od Hogana, když viděla, že vyndal ruce z kapes a hrozivě se k ní přibližuje. "Oddělal ho Philovou pistolí!"

Hogan chvíli mlčel a třel si bradu zpocenou dlaní.

"Tak teda takhle přišel k těm penězům," řekl vyplašeně. "Joe a já jsme koumali, jak si k nim asi pomoh. To mě podrž... von si vodpráskne policajta!"

"A ani za mák to s ním nehnulo!" křičela Meg. "Ten chlap je nebezpečnej, Jerry. Já tě varuju! Ty jeho oči! Já se ho bojím. Asi sis měl vybrat někoho jinýho."

"Já jsem si vybral toho správnýho chlápka," ohradil se Hogan. Dopil whisky a odložil sklenici. "To byl tvůj nápad, nechat Barlowa pojistit, jen si vzpomeň. Jak jinak jsme to mohli narařit, než sehnat nějakýho hajzla z pojišťovací branže, kterej ví jak na to? No a Anson to zmáknul, nebo snad ne? Musel do toho jít; já už jsem na to dohlídl. Chlap, co dluží Samovi Bernsteinovi a kterému já pohrozím nakládačkou, to je přece náš člověk." Sedl si teď vedle ní. "Nalej mi ještě. Fujtajbl! Von si voddělal policajta!" Když se Meg vrátila s poloplnou sklenicí neředěné whisky, zeptal se jí: "Má pořad tu bouchačku?"

"Ne. Vrátil ji hned příští den. Několik dní jsem se tě pokoušela sehnat, ale tys nikdy nebyl doma."

Hogan netrpělivě mávl rukou.

"Kdybych byl věděl, že je takhle vostrej, byl bych s ním zacházel vopatrnějc... chlap, co zabije policajta!" Upil trochu whisky a nafoukl si obě tváře. "Tak co budeme dělat? Ty prachy nutně potřebuju do konce měsíce.. Taková šance přijde jednou v životě. Joe mi dneska ráno řekl, že dyl nemůže čekat. Už má připravenýho nějakýho grázla ochotnýho vysolit mu ten balík, ale Joe chce za společníka mě. Za tu cenu je to láce... pětadvacet táců a Joe nemá ve zvyku se moc vypyávat."

"Nejde to, Jerry. Musíš počkat."

Hogan se dlouho díval do ohně v krbu a Meg ho úzkostlivě sledovala.

"Co kdybych Phila voddělal já?" zeptal se znenadání. "Teď už je pojištěnej... a to na tom byla ta nejsložitější věc. Já ho vyřídím, my sebereme prachy a nemusíme čekat, než se k tomu rozhoupá Anson."

"Ne!" vykřikla pronikavě Meg. "To ti nedovolím! Ty se musíš držet daleko od toho všeho, Jerry! Musíš mít kovaný alibi, stejně jako já! To je to hlavní v mém plánu, že my dva zůstáváme stranou a jestli něco nevyjde, spadne do toho Anson. Ty od toho musíš dát ruce pryč!"

"Jo, ale něco s tím udělat musíme!" vyštěkl Hogan a už se zase vztekal. "Koumej a hejbni kostrou. Já nemůžu čekat pět měsíců!"

"Pokusím se něco vymyslet," řekla Meg zoufalým hlasem.

Hogan se zvedl.

"To se teda snaž, nebo ty prachy začnu shánět jinde." Chytil ji za ramena a zatřásl s ní. "Hele, už mi to leze krkem! To byl ten tvůj skvělej nápad! Fajn!... Tak koukej, ať ti to vyjde, nebo se my dva rozcházíme. Už jsme se rozešli jednou. Ty nemáš nic, co bych nemohl mít od jiný ženský! Rozumíš? Když se rozejdeme tentokrát... tak to bude navždycky!"

"Já to zařídím!" zoufale ho ujišťovala Meg. "Na mou duši, Jerry... zařídím to!"

"Koukej to udělat!" Zamířil ke dveřím, zastavil se a podíval se na ni. "A zaříd' to rychle!"

"Ty už odcházíš, Jerry?" Prosebně se na něho dívala. "Tak dlouho jsem tě neviděla. On se dneska večer nevrátí..."

Jeho boxem poznamenaná tvář se stáhla do pohrdavé grimasy.

"Ty si myslíš, že tady máš něco, co by mě tu mohlo zdržet?" zeptal se. "Mám spoustu práce. Ty zmákní Ansona!"

Šla k němu, ale on ji rázně odstrčil.

"Dej ty prachy pryč! Teď pro změnu zaměstnej svoji hlavu a ne své tělo! Já ty prachy chci mít do konce měsíce... jinak je mezi náma konec!"

Odešel z domu a práskl za sebou vchodovými dveřmi.

Meg zůstala nehybně stát. Teprve až někde v dálce zanikl hluk motoru, dověkla se nemotorně k pohovce. Posadila se. Otrásla se křečovitým vzlyknutím, ale rychle se vzpamatovala. Vzala láhev whisky a nalila si větší dávku. Už jednou si myslela, že Hogana ztratila, ale on se k ní vrátil. Jestli něco nepodnikne, tak ho teď ztratí navždy. Představa, že ji opustí, ji zraňovala a oslabovala. Vypila whisky a v náhlém návalu zoufalství hodila sklenici do ohně.

Když se whisky rozproudila v jejím těle a ona se trochu uvolnila, začala vzpomínat na dobu, kdy se poprvé setkala s Jerryem Hoganem. Zdálo se jí, že to už bylo dávno, ale fakticky to bylo jen před třemi lety... a za ty tři roky se jí toho přihodilo hodně.

Tehdy pracovala jako servírka v jedné malé restauraci v Hollywoodu. Hogan tam jednou přišel s malým, tlustým starším mužem jménem Benny Hirsch, o němž se později dozvěděla, že byl Hoganovým manažerem.

Hogan právě přišel o titul mistra polotěžké váhy státu Kalifornie. Dostal rázný knokaut po prvních dvou minutách prvního kola jako nějaký zelenáč. Kromě bolestivé dolní čelisti neměl žádné pohmožděniny. Meg ani netušila, kdo to vlastně je. Přišla k jejich stolu s objednávkovým blokem v ruce a na oba muže se dívala lhostejně.

Hogan měl zlost a také byl vystrašený. Jeho kariéra, již dlouho ohrožovaná jeho sexuálními výstřelky a nadměrnou spotřebou alkoholu, teď skončila tou ranou do brady. Poznal, že Hirsch o něj už vůbec nemá zájem. Hirsch věděl o řadě mladých, nadějných boxerů, kteří by mu vynesli slušné peníze a přitom by se nemusel trápit s takovým poražencem a navíc děvkařem, jakým byl Hogan. A Hogan to dobře věděl.

"Jednu kávu, prosím," řekl Hirsch a na Hogana se přitom ani nepodíval.

Hogan na něj udiveně zíral.

"Kávu? Co to má znamenat? Ty vůbec nemáš hlad? Já chci biftek."

Hirsch se obrátil, prohlížel si ho a v jeho tlusté tváři se zračil odpor a pohrdání. "Biftek! Ty seš moc pěkně rváč! Nejlepší zápasy svádíš v posteli a s flaškou k tomu." Zvedl se. "Nechápu, proč jsem sem s tebou vůbec přišel. Seš vyřízený, Hogane. Pokud se mě týče, znamenáš pro mě méně než zápach včerejšího vařeného zeli!"

Ohromeně a téměř v šoku Meg sledovala Hirsche, jak odchází z restaurace. Pak se podívala na Hogana, který zkroutěně seděl na své židli, na tváři krůpěje potu, a v tu chvíli, když ho viděla poraženého, byla tak hloupá, že se do něho zamilovala. Když se pak restaurace zavřela, Hogan šel s ní do jejího malého pokoje nad jakousi bankrotující čistírnou. Jeho divoké, brutální a sobecké milování bylo něco, co Meg ještě nikdy nezažila. Ten první živočišný akt takzvané lásky ji k tomu muži připoutal natolik, že mu promíjela jeho zlostnou povahu, jeho zbabělost, jeho podvádění i jeho nadměrné pití.

Hogan se příštího dne časně ráno probudil a podíval se na Meg, která spala po jeho boku. Tady, řekl si, leží můj příští zdroj obživy. Věděl, že s boxem je konec. Někak to musel přežít a tahle celkem pěkně vypadající kost mu může zajistit aspoň jídlo, pití a cigarety.

Trvalo mu pár dní, než dokázal přesvědčit Meg, že pokud si ho chce udržet jako milence, musí nechat svého zaměstnání jako servírka a musí začít šlapat chodník. Hogan jí to dost usnadnil. Obešel pár pasáků, kteří ovládali jistý prosperující rajón, a sdělil jim, že tam umístí svoje holku. Zamyšleně si ho prohlédli, připomněli si, že je to bývalý šampion polotěžké váhy, a došli k závěru, že by nebylo rozumné mu oponovat.

Po celý další rok Meg tedy šlapala chodník a byla srozuměna s tím, že všechen výdělek odevzdává Hoganovi, který těch peněz využíval k sázení na dostizích nebo k financování celonočních partií pokeru se svými kolegy pasáky.

Pak si Meg postupně začala uvědomovat, že ten poker je jen výmluva. Zatímco ona pracovala, Hogan si užíval s jinými ženami. Peníze, které mu vydělala, utrácel na jakoukoli ženskou, na kterou narazil v nočních hodinách, kdy Meg svědomitě šlapala.

Jednou pozdě k ránu, kdy se vrátil opilý a s otisky rtěnky na košili, jí oznámil, že se s ní rozchází. Meg poslouchala jeho opilecké a urážlivé řeči a strach jí přitom svíral srdce. Život bez Hogana, ať už se choval sebehůř, byl pro ni nemyslitelný.

"Ty seš jak zmoklý kuře," vysmíval se jí Hogan. "Najdu si holku, která mi vydělá velký prachy... a ne takovou utahanou pouliční couru, jako seš ty. Mezi náma je konec!"

Příštího dne odpoledne byla Meg na dámské toaletě jednoho drahého hotelu. Chystala se jít do čtvrtého patra, kde na ni netrpělivě čekal jeden obchodník ve středních letech. Vedle jednoho z umyvadel náhle spatřila drahou kabelku z ještěřčí kůže. Dívala se na ni, váhala, pak ji rychlým pohybem otevřela. Kabelka byla plná padesátidolarových bankovek. Chvilí na peníze zírala, pak po těch bankovkách sáhla a přendala si je do své kabelky. Myslela jen na to, že s takovou spoustou peněz ji teď Hogan neopustí.

Když vycházela, náhle se otevřely dveře. Vešla nějaká žena a hotelový detektiv.

Hogan na její proces nepřišel. Meg byla pryč tři měsíce a když ji pustili, Hogan jako by zmizel. Neměla peníze, neměla nikoho, kdo by ji chránil, a sledovala ji policie.

Nakonec v zoufalství odjela z Los Angeles a zamířila do San Franciska. Když se na autobusové lince společnosti Greyhound dostala do Pru Townu, zjistila, že jí docházejí peníze. Našla si malý kumbál v nejvyšším patře jedné kancelářské budovy. Měla smůlu, že ji tu zastihla nejhorší zima, jakou zažil ten region za posledních padesát let. Noviny přinášely velké titulky o mrazech, sněhu a nízkých teplotách.

Neměla pasáka, který by ji chránil, a nepodařilo se jí najít žádný stálý rajón k šlapání. Byla nemocná, promrzlá, zoufalá nad tím, co ji postihlo, a posledních pár dolarů utratila za lacinou whisky; právě tehdy potkala Phila Barlowa.

Nikdy nezapomene na okamžik, kdy ten člověk kradmo vystoupil ze stínu. Ona stála pod pouliční svítilnou, padal na ni mokrý sníh, nohy měla promrzlé a uvědomovala si, že mráz proměnil její tvář ve ztuhlou bílou masku.

Barlowe měl na hlavě černý pomačkaný klobouk a tmavý kabát; zastavil se a oba se na sebe podívali.

"Nehledáte náhodou nějakou rozpustilou dívku?" zeptala se Meg a rty měla tak ztuhlé chladem, že sotva dokázala mluvit.

"Jak moc rozpustilou?"

Jeho bledě hnědé oči ji polekaly. Ta hubená, nevrlá tvář ji varovala: ten chlap může být sadista. Teď si ale starosti nepřipouštěla. Nutně potřebovala peníze. Jestli má ten ubožák peníze, tak je to šance, kterou nesmí zahodit.

Šli spolu do jejího pokoje. Barlowe si sedl na jednu ze židlí a neměl se k tomu, aby si svlékl kabát. Meg si lhostejně sedla na postel a třásla se zimou.

"Tak dělej, drahouši," vyzvala ho netrpělivě, "nesed' tam jak vycpanej."

"Já si s vámi chci jen popovídat," odvětil Barlowe. "Já nemám nikoho, s kým bych si mohl promluvit."

Už si zvykla na cvoky, zvrhlíky i podivíny, takže ji to ani nepřekvapilo.

"Hele, drahouši," řekla. "Přijde tě to na stejný peníze. Tak vyrukuj s tím tvým dárkem."

Neohrabaně vylovil náprsní tašku a dal jí tři desetidolarové bankovky. Meg, která obvykle dostávala mnohem méně, někdy jen pár drobných, nevěřila svým očím.

Její kumbál se vytápěl jen malými parafinovými kamínky. Stačilo to jen na pár stupňů nad bodem mrazu. Prochladlá, třesoucí se a jistá si tím, že má zvýšenou teplotu, Meg zalezla plně oblečená pod přikrývky do postele.

Na půl ucha poslouchala Barlowovo povídání. Nejasně z toho pochytila, že mu právě zemřela matka a že je teď osamělý. Měla dojem, že jí také řekl, že má nějaké peníze, domek a krásnou zahradu. V polospánku zaslechla, že má dobré zaměstnání v nějakém obchodě. Konečně se pak dokázala trochu zahřát a usnula.

Když se příštího jitra probudila, zjistila, že kamínka už netopí, že má okno pokryté bílou námrazou a že ji strašně bolí hlava. Barlowe byl pryč. S pocitem paniky se posadila a otevřela kabelku, ale těch třicet dolarů tam pořád bylo. Zůstala v posteli - byla tak nemocná, že se ani nedokázala zvednout a chvílemi si myslela, že umírá.

Někdy během večera, když se stíny prodlužovaly a její studený, neútulný pokojík začal tonout ve tmě, zaslechla ťukání na dveře.

Už byla tak zesláblá, že jí to bylo jedno. Měla mlhavý dojem, že nad ní stojí Barlowe a jeho hořká, ubohá tvář je blízko její. Pokoušela se něco říci... požádat ho, aby šel pryč, ale bylo to nad její síly. Sevřela obličej do jakési grimasy, zavřela oči a upadla do horečnatého, děsivého zapomínání.

Později si neurčitě uvědomila, že jí někdo nese dolů po schodech v jakémsi spacím pytli... schody byly tak úzké a strmé, že by tudy neprošli lidé s nosítky. Pak zjistila, že leží v nemocniční posteli, a v tom tichém pokoji zůstala deset dní. Barlowe přicházel každý den a sedal si vedle ní. Jen se na ni díval a nepromluvil. Byla tak nemocná a slabá, že ho vedle sebe trpěla... toho pitomce... byla mu ale vděčná za to, co pro ni udělal. Během těch deseti dnů neustále myslela na Jerryho Hogana, přemýšlela, kde asi je, s kým asi spí, jak si vydělává peníze na živobytí.

Jednoho rána se probudila a náhle zjistila, že s jejím zdravím je to už v pořádku. Myslela hlavně na to, jak nejrychleji vypadnout z nemocnice, ale při představě, že by se vrátila do toho neútulného pokoje s nanicovatými kamínky, s vichřem řičícím pode dveřmi a škvírami nedoléhajících oken, couvla.

Večer přišel Barlowe. Konečně si promluvíli.

"Já jsem byla hodně nemocná," řekla. "O vás nevím vůbec nic... proč jste ke mně byl tak laskavý?"

"To není laskavost," odpověděl tiše a jeho bledé hnědé oči po ní projížděly tak, že jí to bylo až nepříjemné. "Vy i já jsme osamělí lidé. Já mám domek, zahradu, dobré zaměstnání. Zemřela mi matka. Chtěl bych se s vámi oženit. Vy byste si mě chtěla vzít?"

V tom okamžiku, když si připomněla život, jaký by ji čekal, kdyby dál chtěla žít odkázaná jen sama na sebe, Meg nezaváhala. Dívala se na manželství jako na určitou formu pohodlí. Jestli jí to nebude vyhovovat, vždycky se může nechat rozvést. Jeho nabídku tedy přijala.

Díky urychlené proceduře měli svatbu týden poté, kdy Meg opustila nemocnici. O samotě stojící domek se zahradou ji zpočátku vzrušoval a těšil. Byla přesvědčená, že tu najde něco jako štěstí, ale brzy poznala, že to byla jen iluze.

Teď už si vůbec nechtěla připomínat jejich první a jedinou společnou noc. Ta tehdy skončila tím, že Meg se zamkla ve vedlejší pokojí, zatímco Barlowe škrábal na dveře a klečel venku na chodbě. Hořce si uvědomila, že se provdala za jednoho z těch úchylných mužů, s kterými si musela tak často umět poradit v době, kdy šlapala chodník v Hollywoodu.

Zнала se ale dobře a věděla, že dokáže být dost tvrdá a bezohledná, aby mohla ovládat toho ubohého, vyšinitého človíčka. Žili si každý svým vlastním životem. O několik měsíců později, když zajela nakupovat do Brentu, ocitla se tváří v tvář Hoganovi.

Pohled na jeho bezstarostnou, hezkou vizáž pocítila jako bodnutí nožem přímo do srdce. Za necelou hodinu už oba leželi v posteli v jeho malém dvoupokojovém bytě a ona mu vypravovala o Barlowovi.

Scházeli se pak často a když potom po Hoganově brutálním milování rozmlovali, během několika týdnů se jim začala rýsovat myšlenka, že by jim Barlowe mohl vynést peníze, po nichž se oba tak pachtíli.

Hogan znal jednoho agenta pojišťovny. Meg uvažovala o možnosti přimět Barlowa k uzavření životního pojištění. A tak oba společně začali spřádat vražedný plán.

Ale teď, když lehce opilá Meg seděla na pohovce a koukala do ohně, plně si uvědomila, že pokud nepřijde na nějaký brilantní nápad, znovu ztratí Hogana. A tak tam seděla s pěsti sevřenými mezi kolena, úporně přemýšlela a srdce se jí svíralo deprimující představou, že by opět musela snášet život bez toho svého brutálního, neřestného pasáka.

Kapitola šestá

Barlowe stál u dveří svého pokoje a naslouchal. Byla neděle večer, krátce po půl desáté. Dole v přízemí se Meg dívala na televizi. Řekl jí, že je unavený a půjde si brzy lehnout. Lhostejně trhla rameny.

Barlowe byl rád, že ji zaujal nějaký pop-zpěvák, který mu svým hlasem i zjevem připadal jako nějaké záhrobní strašidlo; otevřel skříň, vyndal světlou koupací čepici a obě gumové vložky, pak se krůvě pousmál, zvedl svou pistoli ráže 38, ověřil si, že je nabitá, a zastrčil ji do kapsy svého svrchníku.

Opatrně vyšel ze svého pokoje a zamkl dveře. Odplížil se po schodech dolů, zůstal chvíli stát za dveřmi obývacího pokoje, zjistil, že zpěvák stále ještě vřeští, a pak se vydal do teplé, tiché noci.

Bál se odjet autem, protože věděl, že Meg by ho slyšela odjíždět, a tak se rozhodl, že celou cestu až ke kopci Glyn Hill, dalšímu tichému a oblíbenému místu, kam přijížděly mladé dvojice a milovaly se tu v autech, vykoná pěšky.

K otevřené stráni, odkud byl výhled na celý Pru Town, došel chvíli po čtvrt na jedenáct. Prorážel si cestu křovím a pohyboval se jako černý, zákeřný krab.

Nahore bylo pod stromy zaparkované jediné osamělé auto. Bylo ještě příliš brzy. Za takovou hodinu zde bude těch vozů několik. Z osamělého auta se linul slabý zvuk taneční hudby; zřejmě si pustili rádio. Zjištění, že na planince není

kromě těch dvou v autě už nikdo jiný, ho uspokojilo. Barlowe sejmul klobouk a přes temeno hlavy si natáhl světlou koupací čepici. Pak si znovu nasadil klobouk. Před dásně si nacpal gumové vložky, vytáhl z kapsy pistoli a pak tiše a spěšně vykročil směrem k autu.

Srdce mu prudce bušilo, dýchal rychle, krátce a chrčivě... tentokrát už konečně nebude jen pasivně přihlížet, už se nezachová jako nemohoucí šmírák.

Když se nazítří - v pondělí ráno - Anson připravoval k odjezdu do Pru Townu, zazvonil v jeho kanceláři telefon.

Anna zvedla sluchátko a řekla: "Ano, je zde; kdo volá, prosím?" Pak se obrátila k Ansonovi: "Chce s vámi mluvit nějaká paní Thomsonová," a stiskla tlačítko na svém přístroji.

Anson netrpělivě zvedl své sluchátko.

"Prosím. John Anson u telefonu."

"Johne... to jsem já."

Anson poznal hlas Meg a byl téměř v šoku. Úkosem pohlédl na Annu, která právě vsouvala papír do svého psacího stroje. Znepokojený tím, že Meg je tak neopatrná a telefonuje mu do kanceláře, ale současně vzrušený tím, že zase slyší její hlas, reagoval celkem věcně: "Ano, paní Thomsonová?"

"Musím s tebou dnes večer mluvit. Něco se stalo."

Anson opatrně odpověděl: "Ano, to já zařídím. Děkuji, že jste zavolala," a zavěsil.

Vzhledem k tomu, že Anna neprojevila o ten rozhovor žádný zájem, Anson se nemusel obtěžovat lhaním. Ve spěchu dokončil přípravy k odjezdu. Pak řekl Anně, že se vrátí až zítra ráno, a odešel dolů ke svému vozu.

Během dne myslel na Meg a přemítal, co se asi stalo, že se mu rozhodla zavolat. Cestou na oběd do hotelu Marlborough se zastavil v jednom dragstóru a koupil si vodu po holení. Když platil u pokladny, ozvala se žena, která vešla hned za ním: "Ahoj, Johnny... nějak dlouho ses neukázal."

Rychle se obrátil a zjistil, že vedle něho stojí Fay Lawleyová, dívka, s kterou se pravidelně scházela a kterou nechal poté, kdy poznal Meg.

Fay byla primitivně hezká a nadšeně nemravná a to kdysi Ansona přitahovalo; když se na ni ale podíval teď, nechápal, co pozoruhodného na ní vůbec mohl vidět.

"Ahoj, Fay," řekl chladným a nevzrušeným hlasem. "Promiň... já teď hrozně spěchám."

"Uvidíme se večer, Johnny?" zeptala se Fay a upřela na něj tvrdý a vyzývavý pohled.

Donutil se k úsměvu.

"Obávám se, že ne... dnes večer to nepůjde. Zavolám ti, až sem přijedu příště."

Ustoupil stranou a chtěl kolem ní projít k východu, ale chytila ho za paži.

"Už si nevzpomínáš?" Proboďovala ho žulově tvrdýma očima. "Ty a já jsme se scházeli jednou týdně... pamatuješ?"

Vzepřel se a setřásl její ruku.

"Měj rozum, Fay... prostě mám spoustu práce."

Obešel ji a krácel ke svému vozu. Uvědomil si, že má zpocenou tvář a neblahý pocit neklidu kolem srdce.

Dojel k hotelu Marlborough, zaparkoval vůz a vešel do hotelové restaurace, kde se k němu připojil Harry Davis, obchodní cestující s ropnými produkty a plynem, s kterým se ve svém rajónu často potkával.

Davis byl tlustý muž středních let a měl tu šťastnou vlastnost, že dovedl vyjít s každým. Anson teď ale měl mozek zaměstnaný otázkou, co mu asi chce říci Meg, a tak by raději zůstal u oběda sám.

Když si objednali jídlo, Davis se Ansona zeptal, jak mu jdou obchody. Bavili se o obchodních věcech a mezitím snědli výbornou hrachovou polévku, a když číšník přinášel grilované kuře, Davis prohlásil: "Nechápu, co se to děje s tímhle městem! Během necelých tří týdnů se tu dvakrát střílelo! To by chtělo schopnějšího šéfa policie! Tenhle druh násilí by se měl co nejdřív likvidovat!"

Anson impulsivně vzhlédl.

"Dvakrát se střílelo? Jak to?"

"Tys nečetl dnešní noviny?"

"Ne. Co se stalo?"

Davis se spokojeně opřel o sedadlo své židle.

"Nefalšovaná šťavnatá sexuální motivovaná vražda! Mladý páreček si to včera večer rozdával nahoře na Glyn Hillu, když na ně vylít nějaký maniak s bouchačkou. Chlápek zastřelil a holku znásilnil. Toho zavražděného jsem znal... s tou holkou chodil už půl roku. Bylo to něco hrozného! Ta dívka je strašlivě zřízená. Policie samozřejmě nemá ani tu nejmenší stopu. Mají akorát popis toho zabijáka. Tohle a ta vražda v Caltexu. To asi Jensonu pěkně nadzvedlo."

"S vyšetřováním toho případu v Caltexu taky nijak nepokročil, že ne?"

"To víš, že ne. To mu ale nemůžeme mít za zlé, udělal to nějaký projíždějící darebák, ale ta druhá věc, to je něco docela jiného." Davis dlouho zamyšleně přežvykoval, pak dodal: "Já mám nezletilou dceru... a člověk nikdy neví; když takovej lotr znásilní holku, tak to nejspíš udělá znova."

"No jo," řekl Anson, ale už ho to nezajímalo. V myšlenkách se vracel k Meg. Něco se stalo. Jen na půl ucha poslouchal Davise, který nepřestával mluvit.

Když Meg otevřela vchodové dveře, Anson jí vytkl: "Děláš mi starosti. Řekl jsem ti, abys mi nikdy netelefonovala do kanceláře."

"Musela jsem s tebou mluvit," odpověděla Meg a šla před ním do obývacího pokoje.

Svlékl si plášť a šel za ní až ke krbu.

"Co se děje?"

"Posaď se."

Netrpělivě si sedl na pohovku a ona se posadila na podlahu k jeho nohám.

"Johne... asi nám to nevyjde. My se odtud stěhujeme."

Ansona to sdělení ohromilo. Měl pocit, že se mu někde uvnitř vytváří chladné prázdno.

"Stěhujete? Co tím chceš říct?"

"Už je to tak. Phil mi to řekl včera večer. Koncem měsíce odjíždíme na Floridu."

"Na Floridu?" Anson vyjeveně zíral. "Co mi to tu vykládáš?"

V beznadějném gestu pokrčila rameny.

"Tak mi to řekl. Nějaký člověk... jmenuje se Herman Schuman... má velký zahradnický podnik na Floridě. Před několika dny se byl podívat ve Framleyho obchodním domě. Viděl tam, co dokáže Phil. Nabídl mu, že si ho vezme za společníka. Phil byl samým vzrušením bez sebe. To je přesně to, co vždycky chtěl: lepší výdělek bez rizika."

Anson se sesunul na polštáře pohovky.

"Koncem tohoto měsíce?"

"Ano. Koncem týdne dá Phil výpověď. A je tu ještě něco. Má v úmyslu zrušit tu pojistnou smlouvu. Teď už nepotřebuje žádný kapitál."

"Ty pojedeš s ním?" zeptal se Anson.

"Co jiného můžu dělat?" Meg ho náhle vzala za ruce. "Ach, John! Já tě tak strašně chci! Co ale můžeme dělat?"

Přitáhl si ji k sobě. Jeho mysl se snažila vyrovnat se s tím, co mu právě sdělila.

Až na Floridu! To od ní bude vzdálen tisíce kilometrů! A představa, že by měl přijít o všechny ty peníze, s nimiž počítal, o kterých snil, mu způsobila příval frustrace.

Meg se od něho odtáhla a vstala. Začala nervózně přecházet po pokoji.

"Teď už chápeš? Musela jsem ti zavolat! Nemůžeme se ho zbavit dřív, než odjede? To je naše jediná naděje, John. Kdybychom se ho dokázali zbavit před koncem měsíce..."

"Ano... nech mě přemýšlet," řekl Anson a přitiskl si ruce ke spánkům. "Kolik na to máme... jedenáct dnů do konce měsíce?"

"Ano."

Anson pocítil mrazivý dotek zlé předtuchy.

"Je tu Maddux!"

"Ten zatracený Maddux!" zvolala Meg. "Když to neuděláme do konce měsíce, tak to neuděláme nikdy! John! Já jsem ochotná nést to riziko... a co ty?"

"Ale jak?" zeptal se Anson nerozhodně. "Představoval jsem si, že na to budu mít pět měsíců... a teď mám jen jedenáct dní!"

Meg se rychle, ostře nadechla. Už se chytil! Během několika uplynulých dnů a nocí intenzivně přemýšlela, jak by ho přesvědčila, aby zabil jejího muže dřív, než jí bude hrozit, že ztratí Sailora Hogana. Pak ji náhle napadlo, aby Ansonovi řekla, že Phil se koncem měsíce někam odstěhuje. Věděla, že mu to klidně může namluvit. Určitě ho ani nenapadne, aby si to ověřoval.

Anson k ní teď přistoupil.

"To si musím pořádně promyslet," prohlásil. "Meg, můžu tu zůstat přes noc?"

Už ho měla chyceného v síti, a proto si mohla dovolit být k němu štedrá. Koneckonců se v minulosti vyspala se spoustou daleko méně přitažlivých mužů, než je Anson.

"Samozřejmě..."

Šla k němu, položila mu ruce kolem krku, přivinula se k němu a snažila se ovládnout pocit děsivého odporu, který ji přepadl, kdykoli se jí dotkly jeho ruce.

Anson už hodinu ležel v posteli a nespál. Bylo něco po třetí hodině ráno. Bílé měsíční světlo dopadalo na postel a osvětlovalo prohlubeniny i křivky nahého těla Meg, která spala po jeho boku.

Náhle Anson zpozorněl. Bez jakéhokoli zjevného důvodu si vybavil Harryho Davise a rozhovor, který spolu měli během oběda. Připomněl si, co mu Davis řekl: Já mám nezletilou dceru... a člověk nikdy neví; když takovej lotr znásilní holku, tak to nejspíš udělá znova.

Rychle se posadil.

"Meg!"

Její lehké a krátké oddychování ustalo, Meg se zavrtěla a procitla.

"Meg!" Anson ji chytil za paži. "Probud' se! Musím s tebou mluvit!"

Zakňourala a napůl si sedla.

"Co se děje?"

"Máš tu včerejší noviny?"

Podívala se na něj, jako by usoudila, že se zbláznil.

"Noviny? Ano... jsou někde dole."

Ještě v polospánku, ale vědomá si jeho naléhavého tónu, Meg vyklouzla z postele a oblékla si župan. Nejistým krokem zamířila ke dveřím.

"Pospěš si!" křikl na ni Anson.

Rozsvítil lampu, přehodil přes sebe přikrývku a netrpělivě čekal, až se Meg vrátí.

Po několika minutách byla zpět v ložnici, noviny měla pod paží a před sebou nesla podnos s konvicí kávy a dvěma šálky.

Anson jí vytrhl noviny a zatímco ona nalévala do obou šálků kávu, četl si titulky a zprávu na první straně.

"Co se stalo?"

Když jí dal znamení, aby mlčela, pokrčila rameny a sedla si na kraj postele, usrkávala kávu a sledovala ho.

Po několika minutách Anson pustil noviny a vzal si šálek kávy, který mu podávala.

"Myslím, že už to mám!" prohlásil. "Vidíš tady tohle?" Posunul noviny směrem k ní a ukazoval na titulky.

Meg se stále ještě plně neprobrala, dívala se na noviny a pak na Ansona.

"Nerozumím tomu!"

Anson znovu netrpělivě ukázal na hlavní titulek:

MANIAK ZAVRAŽDIL MUŽE,

ZNÁSILNIL JEHO PŘÍTELKYNI

"Takový cvok obvykle zaútočí znovu," vysvětloval Anson. "A my ho využijeme. Barlowa zabije a tebe znásilní!

Dokonce i Maddux bude muset přijmout takovou situaci!"

Meg na něj zírala a tvářila se, jako že pochybuje o jeho zdravém rozumu.

"Co to tu povídáš... mě že znásilní?"

Anson dopil kávu a odložil šálek.

"Tady se píše, že policie varuje všechny důvěrně se chovající dvojice, že ten chlap může zaútočit znovu. To znamená, že policie očekává jeho další úder! Nechápeš, že tohle je přesně taková situace, jakou potřebujeme?" Odhodil noviny. "Ta dívka dala policii popis toho chlapa. Řekla jim, že byl menší postavy, měl tlusté tváře a vyvalené oči. Na sobě měl černý kabát a obnošený černý klobouk. Když se pokoušela bránit, spadl mu klobouk a hlavu měl plešatou, holou jako vejce. Perfektní popis! To je chlap, který zavraždí Barlowa! A ty dáš policii jeho popis! Už čekají na jeho další vraždu a znásilnění! To, co jim řekneš, spolknou bez mrknutí oka! To bude stoprocentně bezpečný způsob, jak se zbavit tvého manžela a dostat se k penězům!"

Meg se ani nepohnula a pomalu začala vnímat to, co jí právě vyložil.

"Neříkalas, že někdy koncem měsíce budete mít první výročí svatby?" zeptal se Anson. "Kdy přesně to bude?"

Meg zaraženě odpověděla: "V pátek... ale co to má s tím společného?"

"Máme tedy čtyři dny čas! Přesně tolik, kolik potřebujeme! Všechno to má s tím společného! Musíš přesvědčit Barlowa, aby tě někam vzal na večeri, a po večeri ho musíš přimět, aby s tebou zajel na nějaké odlehlé místo... nejlepší to bude do Jasonova údolí. Já tam už budu... a budu čekat."

Meg zděšeně vyvalila oči.

"A pak...?"

Anson ukázal na titulek novin.

"Tady tohle se bude opakovat."

Meg reagovala polekaně.

"Chceš tím říct... ty Phila zastřešíš?"

"Přesně to chci říct... a tebe pak surově znásilním. Podívej se, Meg, nemůžeš čekat, že shrábneš padesát tisíc dolarů pro nic a za nic. Je nutné, aby tě našli v takovém stavu, aby policie, a co je důležitější, aby Maddux neměl ani nejmenší pochybnost o tom, že tě přepadl ten maniak. Ty jim dáš popis muže, který tě přepadl... tebe pak nebudou podezírat... mě podezírat nemůžou... je to perfektní plán!"

"Ale Johne..."

"Nechci slyšet žádné námitky!" křikl netrpělivě Anson. "Tohle je ten nejspolehlivější způsob, jak to zvládnout v době, která nám zbývá. Jsem si jistý, že ani Maddux nenapadne žádné podezření, ale kdybych se pokoušel zbavit se Barlowa jakýmkoli jiným způsobem, Maddux by okamžitě zavětlil. Klíčovým prvkem tohoto plánu je fakt, že policie čeká, že k něčemu podobnému znovu dojde! Na přípravu máme čtyři dny. Takže..."

"Johne!" Meg poněkud zvýšila hlas. "Pusť mě konečně ke slovu! Chápu, že je to dobrý nápad, ale tys to ještě všechno nepromyslel. Co když bude pršet? Jestli se spustí liják, tak Phila ani nenapadne, aby jezdil někam do Jasonova údolí."

Na Ansona to udělalo dojem a přikývl.

"Máš pravdu. Musíme doufat, že nebude pršet, ale jestli přece jen bude, musím to provést tady. V tom případě to vylicíš asi takhle: zaslechla jsi, jak se někdo plíží kolem domu, Barlowe se vyšel podívat, kdo to je, ty jsi uslyšela výstřel, ten maniak pak vešel dovnitř a přepadl tě. Lepší by samozřejmě bylo, kdybychom to provedli v Jasonově údolí, ale jestli to nebude možné, tak to uděláme tady."

"Ale co když toho chlapa do pátku do večera zatknou? A co když nebudeme vědět, že už ho mají?" namítla Meg. "Dělala bych ze sebe blázna, kdybych policii dávala popis někoho, kdo už sedí ve vězení, nezdá se ti?"

Anson se na ni chvíli díval, pak přikývl. "Je vidět, že ti to myslí," pravil uznale. "S tím jsem nepočítal a je to důležité. Musím promyslet všechny detaily. Zatím máme jen plán v hrubých obrysech. Tuhle léčku snadno překonáme. Ty budeš po tom přepadení v takovém šoku, že nebudeš schopná vypovídat dva nebo tři dny. Já mezitím zjistím, jestli toho chlapa zatkl nebo ne. Vzhledem k tomu, že jsi manželka mého zákazníka, můžu ti poslat květiny. Jestli už bude zatčený, pošlu ti karafiáty, jestli ne, tak to budou růže. Dokud ode mne nedostaneš květiny, prostě neřekneš policii ani slovo."

"A co se stane, jestli ho do té doby zatknou?"

"Vymyslíme si nějaký jiný popis pachatele. Často se stává, že podobné přepadení inspiruje nějakého jiného maniaka, aby provedl stejnou věc, ale pokud budeme moci použít popis toho prvního zabijáka, tak to pro nás bude mnohem bezpečnější."

Bylo zřejmé, že Meg se něčím trápí; Anson si toho všiml a důrazně se jí zeptal, co se to s ní děje.

"Nepochopila jsem, cos tím myslel... že budu v takovém šoku... co to znamená?"

Anson vzal noviny a hodil jí je.

"Pachatel tu dívku honil po lese, srazil ji k zemi, zmlátil ji a pak ji znásilnil. Byla pěkně zřízená! Přečti si to a přesvědč

se sama! To se musí stát taky s tebou! To nebude žádné hraní nebo předstírání, Meg! Maddux bude chtít lékařskou zprávu. A musí to být něco, co ho přesvědčí. Záleží na tobě... buď budeš ochotná to podstoupit, nebo musíš dát od toho ruce pryč."

Meg přešla k oknu. Zvedla žaluzii a dívala se ven do tmavé noci. Narůstal v ní pocit studeného, chorobného strachu. Myslela na Hogana. Já ty prachy chci mít do konce měsíce... jinak je mezi náma konec! Představa, že by už nikdy nespátřila Hogana, už nikdy by neucítila jeho tvrdé svalnaté paže kolem těla, už nikdy by nezažila jeho zuřivost při milování, to bylo něco, co si nedovedla připustit.

Spustila žaluzii, obrátila se a donutila se k úsměvu.

"Samozřejmě, John... cokoli řekneš a budeš chtít, abych udělala... tak to udělám."

Anson se s úlevou položil zpět na polštář.

"Tak dobře," prohlásil. "Přijedu sem ještě ve čtvrtek. Do té doby všechno zařídím. A v pátek to uděláme. Víš určitě, že přiměješ svého muže, aby si s tebou v pátek vyjel?"

"Určitě mě vyveze," ujist'ovala ho Meg. "S tím si nemusíš dělat starosti."

Anson k ní natáhl ruku.

"Pojď ke mně. Za pět dní vzrostou naše aktiva o padesát tisíc dolarů! Jen si to představ! Padesát tisíc."

Meg neochotně přešla pokoj a nechala se povalit na postel vedle něho.

Jud Jones, tlustý a rozložitý noční hlídač budovy, v níž měl Anson svou kancelář, se vykolébal z malé vrátnice v okamžiku, kdy Anson vyšel z výtahu.

"Brej večír, pane Ansone," zahlaholil bodře Jones. "Budete zase pracovat dlouho do noci?"

"Asi to tak dopadne," odpověděl Anson a chvilku mlčel, "ale nedělejte si o mne starosti. Teď se jdu trochu najíst, ale ještě se vrátím. Zdržím se tu asi do jedenácti. Až uvidíte v mojí kanceláři světlo, tak to nebude lupič, budu to já."

Jonesův obličej se rozšklebil do pot'ouchlého úsměvu.

"Já už teď znám vaše zvyklosti, pane Ansone. Rozhodně vás nebudu vyrušovat... máte určitě řádu práce."

Anson měl dobré důvody k tomu, aby se k Jonesovi choval přátelsky. Stávalo se, že si občas do kanceláře bral nějakou dívku, protože neměl dost peněz, aby si mohl zaplatit hotel. Když se v Ansonově kanceláři svítilo ještě i po půlnoci, Jones přimhouřil obě oči. O Vánocích Anson nějak sehnal peníze a Jonesovi dal štědré spropitné. Jones věděl své o dámských návštěvách v Ansonově kanceláři a záviděl mu jeho sexuální zdatnost.

"Řádu práce? To bych řekl, že mám," přisvědčil Anson. Sáh si pro náprsní tašku a vytáhl z ní pětidolarovou bankovku. "Jude... ta vaše košile se mi moc nelíbí... kupte si nějakou jinou." Jeho úsměv Jonesovi prozradil, že se jen pokouší žertovat, ale s těmi pěti dolary nežertoval.

"Děkuju, pane Ansone, určitě to udělám."

Nad bankovkou se zavřely Jonesovy tlusté prsty.

"Vy jste v něčem vyhrál, že jo, pane Ansone?"

"Vsadil jsem na jednu nádheru za padesát ku jedné a bral jsem," zalhal si Anson, kývl na pozdrav a vyšel na ulici. Bylo po osmé. Zamířil k Luigiho restauraci. Když pojídal večerní menu, v duchu si znovu prošel plán, který sprádal. Spokojeně se ujist'oval, že to musí vyjít. Meg bude mimo podezření. Teď si ale musí být jistý, že i on sám bude mimo podezření.

Když Anson dojedl, vrátil se do své kanceláře.

Dobře znal Jonesův noční program. V deset hodin Jones začínal svou obchůzku po budově. Vyjížděl výtahem do každého patra zvlášť, v každém patře pečlivě prošel všechny chodby a v jedenáct třicet se zase vracel do své stísněné vrátnice. V jednu hodinu patnáct pak provedl další obchůzku.

Anson seděl za svým psacím stolem. Zapnul magnetofon, nasadil novou pásku a mikrofon položil blízko svého psacího stroje. Do psacího stroje zasunul papír a na magnetofonu stiskl klávesu pro nahrávání. Pak začal na stroji vyklepávat nesmyslné seskupení hlásek, pokračoval v tom hodinu a půl a usilovné ťukání do klávesnice psacího stroje si nahrál na magnetofonovou pásku.

Několik minut po desáté zaslechl hučení výtahu a zanedlouho se ozvaly Jonesovy těžké kroky za dveřmi jeho kanceláře. Anson pořád klepal do stroje. Když znovu zaslechl hukot výtahu, vypnul nahrávání magnetofonu, vložil cívku s páskou do jedné ze zásuvek svého psacího stolu, zhasl světlo, ještě jednou se rozhlédl po své kanceláři, pak sešel dolů a vyšel na ulici.

Fay Lawleyová seděla osaměle v baru Cha-Cha Clubu a popíjela whisky se sodou. Měla mizernou náladu. Už tu seděla sama celou hodinu a žádný muž se k ní ani nepřiblížil. Vůbec ji nepotěšilo, když uviděla Beryl Horseyovou, jak vchází s norkovou štólou a s diamantovými náušnicemi, rozhlíží se, zpozoruje ji a po letmém zamávnání k ní přichází.

Beryl byla přítelkyně Joea Duncana a znala se s Fay dost dlouho, aby obě o sobě věděly všechno podstatné.

"Tě zdravím... jak to, že tu vysedáváš sama?" zajímala se Beryl.

"Čekám na někoho," stručně odvětila Fay. "Co kunčafí? Nedala by sis jednoho společně se mnou?"

"Nemůžu se zdržovat. Čekám, že se pro mě staví Joe." Beryl se podívala na Fay a zakoulela svýma velkýma, fialově zbarvenýma očima. "Už jsem tě dlouho neviděla s Johnnym Ansonem. Už vám to neklape, nebo co?"

Fay se ušklíbla. "Kdo by se chtěl tahat s takovým ubohým šmejdem, jako je on?" trhla pohrdavě rameny. "Ten už si teď nemůže dovolit ani pozvat holku na drink."

Beryl zvedla své namalované obočí.

"Hele! Kdo ti zas co nakukal? Ten je v balíku, kočička. Splatil Joeovi všechny dluhy... a dělalo to přes tisíc babek. Ten má prachů..." Usmála se. "Možná si našel nějakou jinou. Už musím letět."

Projela si namalovanými nehty po norkové štóle, znovu se usmála a už byla pryč.

Fay seděla, usrkávala ze své sklenice a na její přehnaně nalíčené, obhroublé tváři se náhle objevil zlostný výraz.

Tisíc dolarů! Jak mohl Anson přijít k takovým penězům? Ten přece byl vždycky na dně.

Fay dopila a vstala.

On si s ní užíval. A teď, když měl peníze, byla pevně rozhodnutá, že jí z nich něco musí kápnout. Jestli si představuje, že ji jen tak odkopne, tak ať si to raději pořádně rozmyslí.

Odešla z baru a pustila se po chodníku k nejbližšímu stanovišti taxíků.

Obtloustlý starší muž jí náhle zastoupil cestu.

"Ahoj, kotě," řekl a přivřel jedno víčko. "Hledám nějakou veselou slečnu. Nenarazil jsem na ni náhodou?"

Fay váhala, pak ale nasadila svůj pevný, zářivý úsměv. Tu krysu Ansona si podá někdy později; teď je lepší vrabec v hrsti, pomyslela si a pronesla: "Ahoj, zlatíčko. Ty a já musíme mít stejný myšlenky."

Sailor Hogan se náhle probudil. Jeho telefon vyzváněl. Zaklel a posadil se na své široké posteli. Po jeho boku ležela rusovlasá, neplnoletá, ale zato nadměrně vyvinutá dívka, kterou Hogan sbalil na odpolední tancovače v klubu Blue Slipper. Také ona se probudila a mžourala očima jako sova, zatímco Hogan sáhl po sluchátku.

"Jo? Kdo volá?"

"Jerry... tady je Meg."

V jeho boxem poznamenaném obličej se objevilo rozčilení a nedočkavost.

"Vzbudila jsi mě... copak hoří?" zavrčel.

"On to zmákně," vyhrkla Meg jedním dechem. "Musím se s tebou vidět, Jerry."

Teprve teď se Hogan pořádně probudil.

"Von to fakt zmákně?" zeptal se a s pocitem napětí se posadil. "Kdy?"

"Tenhle pátek. Přejde sem ve čtvrtek večer a bude mít konečný plán. Musím se s tebou předtím sejít."

"Sejdeš se se mnou," řekl Hogan. "Stavím se zítra," a zavěsil.

Rusovláska se nelibě zeptala: "Co to je za ženskou? S kým se to sejdeš?"

Hogan klesl zpátky na polštář. I když sám měl velkou výdrž, překvapeně zjistil, že ta mladá holka ho pořádně utahala.

"To byla moje máma," odbyl ji. "Co si to připouštíš? Každý chlap přece čas od času navštíví mámu, ne?" Napráhl ruku a přitáhl si ji k sobě.

"Nevěděla jsem, že máš mámu," prohodila a její prsty se zaryly do mohutných svalů na jeho zádech.

"To mi tu říkáš pěkný věci," prohlásil Hogan a zašklebil se. "Jak si myslíš, že bych přišel na svět nebejt mámy?"

Dívka náhle zaječela a její dlouhé nehty začaly Hoganovi drápat záda.

Patty Shawová vešla do Madduxovy kanceláře. Když viděla, že Maddux prohlíží pojistku, kterou drží v ruce, zůstala stát ve dveřích.

"Jestli nemáte čas, přijdu později," řekla.

Maddux hodil pojistku na stůl, zatvářil se znechuceně a sáhl si pro cigaretu.

"Co to máte?"

"Agentura Tracing poslala zprávu k případu Barlowe," odpověděla Patty. "Chcete se na ni podívat teď hned?"

"Barlowe?" Maddux se zamračil, ale hned se mu rozjasnila tvář. "Jo... ten zahradník. Chci si to samozřejmě prohlídnout hned. Vy už jste do toho nakoukla?"

"Bude vás to zajímat," podotkla Patty a položila fascikl na jeho psací stůl. "Ani ne tak on sám... on je jen tuctový průměr, ale ta jeho manželka... olalá!"

Maddux si vzal fascikl.

"Co to má znamenat... to vaše olalá?"

"Hned to sám zjistíte," odušila Patty a svižně odkráčela z místnosti.

Maddux si zapálil cigaretu, postrčil si židli blíž ke stolu a pustil se do čtení fasciklu.

Kapitola sedmá

Ve čtvrtek ráno Anson zašel do obchodu s elektrickými spotřebiči v Lambsvillu a koupil si hodiny s časovým spínačem. Požádal prodavače, aby mu vysvětlil, jak přístroj funguje.

"Konstrukční pojetí spínače umožní zapnout jakýkoli elektrický spotřebič v jakémkoli časovém úseku," vysvětloval prodavač. "Například: máte zájem o rozhlasovou relaci, která začne v deset hodin. Nastavíte si tedy spínací ručičku hodin na desátou a přesně v té době se vám zapne rádio. Spínač vám napojený spotřebič také vypne v předem nastavenou hodinu."

Anson řekl, že spínač potřebuje hlavně k vaření vody na svou ranní kávu.

"K tomu účelu se to dokonale hodí," ujistil ho prodavač. "Já sám také používám takový spínač."

Na oběd Anson šel do restaurace hotelu Marlborough v Pru Townu. Když vstoupil do baru, narazil na Jeffa Frisbeeho, reportéra listu Pru Town Gazette.

"Ahoj, John," vítal ho Frisbee. "Dáš si se mnou jednu?"

Anson řekl, že si dá skotskou. Zatímco čekali na objednané pití, Anson se Frisbeeho zeptal, jestli tu zůstane na oběd.

"Nemám na to vůbec čas," odpověděl Frisbee. "Mám na krku dvě vraždy a starej chce o nich každý den něco napsat. A tak lítám s jazykem na vestě, abych sehnal něco, o čem se dá psát."

"Zdá se, že policejní šéf s tím zatím moc nepohnul," řekl Anson a než se napil, zvedl svou sklenku na Frisbeeho zdraví. "Co ten maniak... pořád ani ta nejmenší stopa?"

"Ne. Ale pozor, Jensen je pěkně vykuk. Rád drží věci v tajnosti. Řekl mi, že si je jistě, že ten lupič, co zabil hlídače Sanquista, je přespolní, ale o tom maniakovi je naopak přesvědčenej, že je to někdo místní."

"Z čeho to usuzuje?" zeptal se Anson.

"Představuje si, že jen zdejší usedlík by mohl znát Glyn Hill. Je to stranou od dopravního ruchu. Někdo, kdo tu jen projíždí, by měl potíže, aby to vůbec našel."

"Ale najít někoho s pleší jako vejce, to by snad nemělo být tak těžké."

"To je fakt, ale Jenson si není stoprocentně jistý, že se ta holka nespletla, když uvedla, že ten chlap má pleš. Byla pořádně zpanikařená. Taky je možný, že měl vlasy bílý nebo světlý a v měsíčním světle se jí mohlo zdát, že je plešatej."

"Řekl bych, že by nemuselo být tak složité prověřit si všechny blondáky a bělovlasé ve zdejších obvodech a zjistit, co dělali v době vraždy," namítl Anson.

Frisbee, který měl vlasy černé jak havraní křídlo, se podíval na Ansonovu blondatou kšticí a uculil se.

"A copak jsi dělal ty v tu dobu?"

Anson se nuceně zasmál.

"Obvyklé domácí práce... v posteli," utrousil a zamrkal jedním okem.

"V každém případě byl ten chlap podle té holky tlustej a kolem padesátky... takže na tebe ten popis nesedí," řekl Frisbee. "Stejně si myslím, že měla štěstí, když vůbec zůstala naživu."

Když Frisbee odešel, Anson zašel do restaurace. Z toho vyplývá, řekl si, že toho chlapa ještě nenašli, ale předtím, než zabije Barlowa, uplyne ještě dost hodin a během té doby maniaka možná zatknou.

Po obědě Anson pokračoval v obchodních návštěvách. Kolem půl osmé zajel k domu Barlowových a svůj vůz umístil do garáže. Zazvonil u vchodu a Meg okamžitě otevřela dveře.

Šel za ní do obývacího pokoje. Ve světle stíněné lampy si všiml, že je pobledlá a pod očima má tmavé kruhy. Vypadalo to, že v noci špatně spala.

"Něco není v pořádku?" zeptal se a objal ji. "Vypadáš unaveně. Co se děje?"

Odstrčila ho od sebe.

"V pořádku? Ty se ptáš, co se děje?" Teď stála proti němu rozzlobená. "Musím na to pořád myslet! Nemůžu spát. Jak by se to líbilo tobě - spát pod jednou střechou s někým, koho se chystáš zavraždit? A ty se ptáš, co není v pořádku? To jsi tak bezcitný?" Anson zvedl ramena.

"Ty ses přece rozhodla, že do toho půjdeme," řekl. "Nemůžeš si dovolit nějakou pozdní lítost."

Sedla si na pohovku a ruce sevřené do pěstí měla položené na kolenou.

"Pořád si neumím představit, že se to stane zítra večer!"

"To záleží na tobě," podotkl a posadil se vedle ní. "Dokážeš ho přesvědčit, abyste zajeli do Jasonova údolí? Předpověď počasí je dobrá... nebude pršet. Když ho přiměješ, aby tam s tebou jel, tak je to hotová věc."

Meg sebou nervózně trhla.

"Ano... já ho tam dostanu," prohlásila. "Budeme večeret v restauraci Court nedaleko hlavní silnice. Pak ho požádám, aby se mnou zajel do Jasonova údolí."

"Projel jsem si to tam včera večer," sdělil jí Anson. "Asi osm set metrů od odbočky do údolí je u silnice telefonní budka. Já tam budu čekat. Musíš mi tam zavolat a potvrdit mi, že přijedete. Jestli něco nevychází nebo on bude trvat na tom, že se vrátí domů, musím to vědět." Vytáhl náprsní tašku a podal jí útržek papíru. "To je číslo do té telefonní budky. Budu tam čekat od deseti hodin."

Přikývla a strčila si útržek do kabelky.

"Až přijedete do údolí," pokračoval Anson, "zůstaň ve voze, ale nech okno na své straně spuštěné dolů."

Meg se otřásla.

"Rozumím."

"Až ho vyfídím," řekl Anson a díval se přitom do ohně, "musím zapracovat na tobě." Položil dlaň na její sevřené ruce. Když ucítila jeho dotek, zavřela oči. "Bude tě to bolet, Meg. Nemůžeme připustit sebemenší riziko. Musíš to snášet statečně... chápeš to? Nesmíš mi to mít za zlé. To, že ti ublížím, přesvědčí Madduxe i policii, že jsi mimo jakékoli podezření. Lékař, který tě prohlédne, musí být přesvědčen, že nešlo o nějaké předstírané přepadení."

Cítila, že jí po páteři probíhá mrazení, ale myslela na Sailora Hogana, a proto přikývla.

"To je v pořádku... chápu to."

"Z údolí je to k silnici asi čtyři sta metrů," dodal Anson. "Budeš se muset sama dostat až k silnici. On zůstane na sedadle řidiče."

Proto nebudeš schopná odjet s vozem. Někou dobu potrvá, než si tě všimne nějaký projíždějící řidič. Musíš předstírat, že jsi v bezvědomí. Pamatuj si, nesmíš promluvit, dokud ode mne nedostaneš ty květiny. Když dostaneš karafiáty, budeš vědět, že toho maniaka mezitím zatkli. Když to budou růže, znamená to, že je ještě na svobodě." Vyndal z náprsní tašky složený arch papíru. "Tady je popis muže, který jsem ti připravil. Použiješ ho v případě, že toho maniaka do té doby zatknou. Pochopila jsi to všechno?"

"Ano."

"Tak to bychom měli," ukončil Anson. "Nedej na žádné jejich povídačky a nepromluv dřív, než uvidíš moje květiny. Lékař nepřipustí, aby tě policie vyslýchala, dokud si nebude jistý, že už jsi při plném vědomí a schopná vypovídat."

Dívala se na něho vystrašeně a oční důlky měla ještě tmavší.

"Víš určitě, že to vyjde?" zeptala se. "Víš určitě, že dostaneme ty peníze?"

"Dostaneme je," ujistil ji Anson. "V téhle podobě nám to nemůže selhat. Sympatie veřejnosti budou na tvé straně a Maddux si uvědomí, že zablokování tvého nároku na plnění by pro pojišťovnu znamenalo moc špatnou publicitu, a to on nemá rád. Já zpracuju pár reportérů. Ano... určitě ty peníze dostaneme."

Meg, která stále myslela na Hogana, řekla: "Já pořád nemůžu uvěřit, že se tohle všechno stane."

"Za pár týdnů budeš mít padesát tisíc dolarů!" povzbuzoval ji Anson. "Pak spolu odjedeme! Ty, já a padesát tisíc!" Objal ji kolem ramen. "S takovou spoustou peněz si sundáme třeba slunce z nebe."

"Ano."

Meg se od něho odtrhla a šla blíž k ohni.

Anson vstal.

"Nesmím zapomenout na tu pistoli," řekl, šel k příborníku a ze zásuvky vytáhl dřevěnou krabici. Vyndal z ní pistoli a šest nábojů.

Sledovala ho s rostoucím pocitem hrůzy a pak prohlásila: "Budeš už muset jít, Johnne." Cítila, že déle nedokáže snášet přítomnost toho chladnokrevného zabijáka. "Phil se už brzy vrátí. Řekl mi, že přijde asi v devět hodin."

Anson se obrátil a probodl ji pohledem; po jejích slovech jím projela vlna zklamání a zloby.

"Myslel jsem, že spolu strávíme noc. Proč se dnes vrací?"

"Teď, když se chystá k odjezdu na Floridu, odřekl svůj kurs," zalhala Meg. "Má schůzku s tím člověkem, se kterým se dohodl, a pak přijde domů. Skutečně už musíš jít, Johnne. Nesmí tě vidět, až budeš projíždět tou uličkou."

V Ansonových očích se náhle objevil chladný podezřavý výraz.

"Doufám, že ses nezměnila pokud jde o náš vztah."

"Samozřejmě, že ne... ale ty to všechno bereš tak klidně. Já mám strach. Jdu do toho s tebou, ale nedokážu být taková... tak chladnokrevná jako ty."

"Ten chlap pro nás neznámá nic. Těch padesát tisíc dolarů pro nás bude všim. Já vůbec nejsem tak chladnokrevný... jde ale o to, jak moc chceš ty peníze."

"Musíš už jít... podívej se, kolik je hodin."

"Budu čekat, až mi zavoláš," řekl Anson. "Pamatuj si, co jsem ti řekl. Musí to vyjít." Vzal pistoli a strčil si ji do kapsy. "Pojď ke mně, Meg..."

Musela se nutit, aby šla až k němu. Jeho líbání v ní vzbuzovalo fyzický odpor a když ji rukama hladil po zádech, mimoděk se shrbila.

Odstrčila se od něho.

"Už musíš jít!"

Chvilí se na ni díval, pak přikývl a šel ven ke svému vozu.

Klesla na pohovku, rukama si přikryla tvář a celá se třásla.

Sailor Hogan vyšel z kuchyně, kde slyšel každé slovo, které tu padlo.

"Dyť tys to málem zvorala," vyčetl jí, když vešel do pokoje. "Co se to s tebou děje? Proč ses s ním trochu nepomilovala? Von vo to stál. Poslalas ho pryč a nasadila mu brouka do tý jeho bedny."

"Já ho nenávidím," odsekla Meg. "Nahání mi strach."

"Co tě to popadlo? Je to chytrý chlap a jde na to věcně. S těma řečičkami, že si sundáte slunce z nebe, docela zaválel... To baštím."

Meg vyskočila z pohovky a položila ruce kolem Hoganových masivních, svalnatých ramen.

"Pomiluj mě, Jerry," škemrla a ústy se dotýkala jeho hrubé pokožky. "Moc tě prosím."

Se znuřeným výrazem ji Hogan shodil dolů na pohovku.

V půl šesté v pátek večer odstrčila Anna Garvinová stranou svůj psací stroj, sebrala papíry na stole a uložila je do zásuvky.

"Už je čas jít domů, pane Ansone," prohlásila, když se pak postavila.

Anson se na ni podíval a zaklonil se do opěradla své židle. Na stole měl spoustu papírů, které tam úmyslně rozhodil, aby vyvolal dojem, že má ještě hodně práce.

"Klidně už běžte, Anno," řekl. "Já tu ještě musím vyřídit pár věcí."

"Můžu vám s tím nějak pomoci?"

"Ne... já tím prostě zabírám čas. Není to nic tak naléhavého. Nějak se mi ještě nechce jít domů."

Když Anna odešla, Anson shrnul všechny papíry na svém stole a nacpal je do pořadače. Pak vyndal ze zásuvky hodiny s časovým spínačem, které si koupil předchozího dne. Ještě jednou si přečetl návod a pak přístroj zapojil do zásuvky ve stěně. Do výstupu spínače zasunul rozdvojkou, do níž zastrčil konce kabelů magnetofonu a své stolní lampy.

Pak nařídil spínač k zapnutí za pět a vypnutí za deset minut, opřel se na židli, zapálil si cigaretu a čekal. Po uplynutí pěti minut se jeho stolní lampa náhle rozsvítila a magnetofon začal přehrávat pásku, na kterou si pořídil zvukový záznam klepání do stroje. Zesílil zvuk tak, aby se ujistil, že klepání bude dobře slyšitelné na chodbě. Čekal dalších pět minut a ověřil si, že jeho stolní lampa zhasla a magnetofon se vypnul.

Pak nastavil spínač na půl desáté a vypnutí na jedenáct hodin. Měl teď jistotu, že spínač funguje, zamkl svou kancelář a šel výtahem do přízemí.

Ve výtahnici uviděl Juda Jonese, jak si čte večerník.

"Jude... dnes večer se v práci zdržím. Takže v mé kanceláři nebude žádný lupič."

Jones se zašklebil a mrkl.

"To je v pohodě, pane Ansone, nebudu vás vyrušovat."

"Mám skutečně práci, Jude, takže ten poťouchlý výraz si odpusťte," řekl Anson s úsměvem.

"Tak fajn, pane Ansone, svůj klíč máte u sebe?"

"Mám... tak na shledanou," Anson kývl na pozdrav a vyšel na ulici.

Dal si lehkou večeři a pak jel do svého bytu. Vyčistil a nabil Barlowovu pistoli. Vložil si ji do kapsy svrchníku a šel dolů ke svému vozu.

Teď bylo osm hodin. Zajel zpět do kanceláře. Zaparkoval vůz o kus dál od vchodu do budovy a zbytek došel pěšky. Zastavil se v Jonesově výtahnici.

"Tak už jsem tu," pravil. "Budu pracovat asi tak do jedenácti."

Jones kroutil hlavou.

"Dávejte si pozor, pane Ansone... nějak moc pracujete; ať z toho nemáte vředy."

"Dám si pozor," ujistil ho Anson, šel k výtahu a vyjel nahoru do svého patra. Chvilí čekal, pak opatrně sešel po schodech dolů a odešel z budovy. Nasedl do vozu a rychle vyrazil k silnici z Brentu do Pru Townu. Když měl v dohledu telefonní budku, stočil vůz ze silnice mezi nějaký porost, zhasl světla a zapálil si cigaretu. Měl teď před sebou delší čekání.

Opřel se o sedadlo, uvědomil si tíhu pistole v kapse pláště a znovu si v duchu prošel svůj plán na dnešní večer. Nenašel v něm ani tu nejmenší závadu.

Dvacet minut před desátou vystoupil z auta a šel k telefonní budce. Sedl si na udusanou zem za budkou, aby unikl pozornosti projíždějících řidičů, a čekal. Zase to bylo delší čekání. Minuty ubíhaly a už začal uvažovat, jestli se nevyskytla nějaká překážka, když se z budky ozvalo vyzvánění telefonu. Otevřel dveře budky a zvedl sluchátko.

Barlowe se podívil, když mu Meg navrhl, aby večer zašli do restaurace Court a oslavili tak první výročí jejich svatby.

Meg se objevila, když seděl u snídaně. Byla oblečená jen ve svém ušmudlaném zeleném županu a vlasy měla rozčuchané. Opřela se o rám dveří, ve svých smyslných rtech měla cigaretu a když se na ni díval, Barlowe pocítil, že se v něm probudila neurčitá touha.

"Už celé měsíce jsme si nikam nevyšli. Už mám až po krk vysedávání v téhle barabizně. Jestli mě tam nevezmeš, stačí říct a půjdu si sama."

"Ale zrovna tam... to by nás přišlo pěkně draho..." namítl Barlowe.

"Pro změnu můžeme dneska trochu utratit," řekla Meg. "Já se chci dneska večer opít." Vyzývavě se na něj podívala. "A jsou i další věci, které bych chtěla dělat dneska večer."

Chvilí se na sebe dívali, pak se otočila a šla nahoru do svého pokoje.

Barlowe odstrčil nedojedenou snídani a opřel se o svou židli. Meg by byla překvapená a šokovaná, kdyby věděla, co se v tu chvíli dělo v jeho chorobných představách. Teď už ho jeho žena vůbec nezajímala. Okamžik, kdy rukama stiskl tu zoufale křičící, k smrti vyděšenou dívku, znamenal ten nejúchvatnější a nejsenzačnější zážitek, jaký se mu kdy v životě přihodil.

Jsou živí a také jsou mrtví, pomyslel si, když vstával od stolu. Například ten muž padající ze sedadla vozu s prostřelenou hlavou a ta chabě se bránící a ječící dívka. Ve srovnání s takovou zkušeností je Meg úplně nula, ale když chce, aby ji dnes večer někam vzal, tak ji klidně vezme.

Byl nervózní a měl dojem, že by ho někdo mohl podezírat ze spáchání té věci. Pistoli, světlou koupací čepici a gumové vložky pečlivě schoval pod prkno podlahy ve svém pokoji. Přál si, aby něco takového mohl ještě mnohokrát opakovat... a vůbec neměl v úmyslu dát se chytit.

Nazítří večer se chtěl znovu vydat na číhanou. Tentokrát to zkusí v Jasonově údolí. Možná bude mít štěstí a najde tam osamělou mladou dvojici.

Když snědli dobrou, ale drahou večeři a vrátili se k baru ještě se něčeho napít, ohromilo ho, když Meg prohlásila, že chce, aby zajeli do Jasonova údolí.

"Proč?" zeptal se Barlowe, lehce podroušený po pití, které absolvoval. "Já teď už chci jít spát." Zamračeně se na ni podíval. "Už toho mám dost."

"Zato já ne," prohlásila Meg. "Co je to s tebou? To v tobě není ani za mák romantiky?"

"Romantiky... a s tebou?" ušklíbl se Barlowe. "Na to jsme spolu už dost dlouho. Co to do tebe vjelo... vždyť jsi opilá!"

"Tak jo, jsem opilá," uznala. "Ale teď jsem v náladě, kdy je i takovej kripl jako ty lepší než nic. Jedeme!"

Barlowe zavrtěl hlavou.

"Já nikam nejedu, já chci domů." Myslel na zítřejší noc, už si představoval to vzrušující násilí a začal se potit. "To místo je spíš pro mladé milence a ne pro lidi jako ty a já."

Přitiskla se k němu. Její dech byl cítit ginem. "Pojedeš se mnou. Radši mě poslechni. Jestli to neuděláš, půjdu tam sama a někoho už si najdu."

"Já tam nepojedu," opakoval Barlowe a uvědomil si, že černý barman je pozoruje a všechno slyší. Ztlumil hlas: "Už toho mám dneska dost. Jedu domů."

"Tak já si беру vůz a ty běž domů pěšky," rozhodla se Meg. "A jedu hned. Ty si dělej, co chceš."

Barlowe váhal. Koneckonců, pomyslel si, možná by bylo dobré si tam zajet. V Jasonově údolí už nebyl pěkných pár dnů. Kdyby tam zajel teď, měl by představu, kolik aut tam bude stát... a seznámí se s terénem.

"No dobře... ať je po tvém," ustoupil neochotně. "Tak jedeme."

"Já hned přijdu," řekla Meg a odešla na dámskou toaletu. Oddechla si. Uvědomila si, jak jí tluče srdce a že dýchá nepravdivě. Chvilí stála nerozhodně, pak s velkým přemáháním šla do telefonní kabiny a zavřela za sebou dveře.

"Ano?" řekl Anson a sluchátko telefonu měl přitisknuté k uchu.

Chvilí bylo ticho, pak uslyšel nějaký ženský hlas říkat: "Máte spojení," a na lince se ozvala Meg.

"Haló? Haló?"

Poznal její hlas.

"Právě odjíždíme."

Podle hysterické naléhavosti jejího hlasu si uvědomil, že prožívá silné napětí.

"Všechno bude v pořádku," povzbudil ji a zavěsil.

Vrátil se ke svému vozu a odbočil na úzkou prašnou cestu, která vedla do Jasonova údolí. Cítil se trochu nejistě. Byla zde určitá možnost, že tam někde na stráni bude auto s nějakou jinou dvojicí. Vyjel až na vrchol stoupání a pak sjížděl dolů do údolí. Všude tam byla spousta místa pro zaparkování aut a on se svým vozem zajel mezi dva rozložitě

keře, zastavil a zhasl reflektory. Vystoupil z vozu a vyšel pěšky nahoru na stráň, odkud byl široký a pěkný rozhled na světla města v pozadí.

V tuto večerní hodinu bylo v údolí i na stráni vždycky dost zaparkovaných aut, ale dnes tu bylo pusto. Milenecké dvojice i náhodné známosti se teď držely stranou od takových míst. Policejní varování, že sexuálně vyřinutý vrah může svůj čin opakovat, zřejmě udělalo na veřejnost dojem.

Anson se rozhlédl a vybral si větší skupinu keřů, která nabízela spolehlivý úkryt. Vykročil směrem k nim a sedl si tam na suchou, písčitou zem. Vytáhl pistoli a prstem uvolnil pojistku.

Zatímco čekal, s uspokojením si představoval, jak mu časový spínač v jeho kanceláři zajišťuje dokonalé alibi. Teď z jeho kanceláře proniká světlo výplní z neprůhledného matného skla na dveřích a až tudy půjde Jud Jones při své obchůzce, uslyší pravidelné klepání do psacího stroje nahrané na magnetofonu.

Barlowovi a Meg potrvá asi třicet minut, než dojedou z restaurace do údolí. Anson nepředpokládal, že přijedou před půl jedenáctou.

Čekal na jejich příjezd, ukazováčkem svíral lučík pistole a připravoval se v duchu na okamžik, kdy stiskne spoušť, pistole vystřelí a Barlowe padne mrtev dopředu na volant.

Ansona opět překvapil jeho naprostý klid a pocit úplné lhostejnosti. Měl teď stejné pocity, jaké se u něho dostavily poté, kdy zastřelil toho hlídkujícího policistu. Smrt toho velkého, červenolícího policajta pro něj neznamenal vůbec nic, stejně jako nebude nic znamenat Barlowova smrt, až k ní dojde.

Krátce po půl jedenácté uslyšel vzdálený hluk přibližujícího se auta.

Jeho prsty se sevřely kolem pažby pistole. Napůl vstal, krčil se mezi keři a naslouchal. Pak uviděl blížící se světla auta.

Sledoval ojetého lincolna, jak zastavil asi šest metrů od místa, kde se ukrýval. Než zhasla světla, rozeznal obrysy hlav Meg a Barlowa.

V naprostém tichu zaslechl Barlowův hlas: "No tak jsme tady. Není tu ani noha..."

Anson tiše opustil svůj úkryt a vydal se otevřeným terénem k vozu.

"Tak jsme tu," opakoval Barlowe a svými světle hnědými očima bloudil po okolí. Uvědomil si, že kromě jeho vozu zde žádná jiná auta nejsou. Hlavou mu projela náhlá, chladná, vražedná myšlenka. Co kdyby se teď zbavil Meg? Jsou tu jen sami dva. Na tomhle osamoceném místě by si s ní mohl dělat, co by chtěl. Pak ale uvažoval a zaváhal. Buď opatrný, řekl si. To přece nemůžeš... zjistili by, žeš ji zabil, a také by zjistili, žeš udělal tu druhou věc.

V té chvíli už Anson došel k vozu. Všiml si, že okno na řidičově straně je spuštěné dolů. V měsíčním světle jasně viděl Barlowa.

Meg řekla nejistým hlasem: "Nechtěl bys mě pomilovat?" Pak ji náhle selhaly nervy a rukama si přikryla tvář.

Vykřikla: "Ne! Nedělej to, John... nedělej to!"

Když se k ní Barlowe udiveně obrátil, Anson zvedl pistoli a jemně stiskl spoušť.

Meg hystericky křičela ještě i po výstřelu. Barlowe klesl hlavou dopředu; krev vystříkla až na přední sklo.

Anson strčil pistoli do kapsy, obešel vůz a otevřel přední dveře. Napřáhla ruce v chabém pokusu bránit se.

Když ji táhl z vozu ven, stále hystericky křičela.

DRUHÝ DÍL

Kapitola osmá

Steve Harmas vešel do kanceláře, pověsil klobouk na věšák vedle dveří a pak svou dlouhou postavu složil na židli za psacím stolem.

Se svou manželkou Helenou byl včera do pozdních hodin na večírku, z něhož se vyklubal pijácký maratón, a Harmas teď pocítoval nepříjemnou kocovinu.

Masíroval si čelo, dělal různé grimasy, pak si skelnými očima prohlížel poštu, úhledně rozloženou na psací podložce.

Zdálo se, že tam nebylo nic, co by vyžadovalo jeho okamžitou pozornost, takže se opřel o židli a zavřel oči. Závistivě si pomyslel, že jeho manželka stále ještě spí.

Z náhlého zabzučení interkomu se mu skoro udělalo nevolno. Stiskl klapku a řekl: "Tady Harmas. Ano?"

"Hned sem přijďte!"

Byl to Madduxův hlas; omyl nepřipadal v úvahu.

"Už letím," prohlásil Harmas, vrátil klapku do původní polohy a pak se vlekl dlouhou chodbou k Madduxově kanceláři.

Patty ho uvítala zářivým úsměvem, jímž Harmasovi ještě dodala.

"Vypadáte jako někdo, na koho dolehla kocovina," poznamenala. "Vnímáte to taky tak?"

"Jo." Harmas se držel za hlavu. "Co mi chce?"

"Nevím. Před pěti minutami jsem mu přinesla noviny. Za chvíli vybuchl a pak jsem slyšela, jak řve, abyste přišel."

"Začínám mít dojem, že dnešek nebude patřit k mým šťastným dnům," usoudil Harmas a vstoupil do Madduxovy kanceláře.

Maddux zuřivě kouřil. I když bylo teprve čtvrt na deset, nepořádek na jeho psacím stole a na podlaze vypadal, jako by tu pracoval celou noc.

"Tady na to se podívejte!" řekl a hodil Harmasovi noviny.

Harmas se posadil na židli a přelétl hlavní titulky:

DALŠÍ ZLOČIN NEZNÁMÉHO MANIAKA

ZNOVU VRAŽDA A ZNÁSILNĚNÍ

Podíval se na Madduxe, který ho bedlivě pozoroval, pak začal číst drobné písmo textu pod titulky. Náhle jako by

ztuhl.

"Philip Barlowe? Není to náš zákazník? Že to je ten..."

"Byl to náš zákazník!" opravil ho Maddux vrčivým hlasem. "Dal se pojistit na padesát tisíc dolarů a teď je mrtvej!"

"Vrah ho zastřelil výstřelem zezadu do hlavy... a znásilnil jeho manželku!" Harmas se tvářil šokovaně. "Nejvyšší čas, aby toho darebáka chytili. Ona prý na tom je dost špatně."

"Já umím číst," opáčil Maddux. "Steve, mně se to vůbec nelíbí. Ten případ smrdí. Ten chlap uzavřel životní pojistku před dvěma týdny... a teď je po něm. Ani trochu se mi to nelíbí."

"Řekl bych, že ani jí se to nelíbí," dodal Harmas poněkud netrpělivě. "To se někdy může stát." Ostře se podíval na Madduxe. "Snad si nemyslíte, že ho někdo zavraždil kvůli pojistné částce?"

"Já nevím, ale když tuctový prodáváč uzavře životní pojistku na padesát tisíc a pak si umře dřív, než stačil uschnout inkoust na pojistce, tak se mi to prostě nelíbí."

"Tady píšou, že byla znásilněná a utrpěla mimo jiné vymknutí čelisti. Ty peníze by měla dostat ona, že jo? Tak mi nevykládejte, že..."

"Za padesát tisíc dolarů bych se klidně nechal znásilnit a dal si vyrazit čelist," prohlásil ponuře Maddux. "Já mám ale před vámi náskok. Vy jste zatím neviděl fascikl, který agentura Tracing pořídila o té ženské... Já jsem ho četl. Je to zajímavé čtení. Ženská s takovou minulostí je schopná všeho."

"Kde je ten fascikl? Mrknu se do něj, ať můžu vypadat a mluvit tak chytře jako vy," navrhl Harmas.

"O fascikl se teď nestarejte. Musíme jednat rychle. Já chci, abyste ihned odjel do Brentu. Vyhledejte poručíka Jensonu. Řekněte mu, že se mi ten případ nelíbí a že chci, abyste s ním spolupracoval. Bude rád, že vás tam má. Chci, abyste byl u toho, až si Jenson promluví s tou ženskou. Mějte oči a uši otevřené. Zajděte za Ansonem. Upozorněte ho, že pokud ta ženská vznese nárok, tak já proti němu vystoupím soudně. Nechci, aby vedl moc řečí s novináři. Zajděte do Jasonova údolí, nebo jak se to tam jmenuje, a pořádně se rozhlídněte." Zamáčkl cigaretu a zapálil si další. "A Steve, pokud je ta ženská v nemocnici, zajděte k ní domů a dobře si to tam prolezte. Jensonovi to samozřejmě neříkejte."

"Co čekáte, že tam najdu?" zeptal se Harmas.

"To nevím. Vnímejte atmosféru jejich bytu. Možná, že tam něco objevíte. Prostě tam jděte a dobře se dívejte."

"Tak fajn," pravil Harmas a vstal. "Nejdřív zajedu za Jensonem."

"Sežeňte lékařskou zprávu o té ženské. Chci mít jistotu, že ji někdo znásilnil a zmlátil."

"Tady to píšou, nebo snad ne?" Harmas ukázal na noviny.

"Snad nevěříte všemu, co se píše v novinách?" odsekl Maddux. "Já chci lékařskou zprávu!"

Několik minut před devátou přišla Anna Garvinová do kanceláře. Překvapilo ji, že Anson už sedí za svým psacím stolem.

"Vy jste ranní ptáče," podivila se a pohlédla na hodinky. "Nebo jsem já přišla pozdě?"

Anson dorazil asi před půlhodinou. Musel přijít včas, aby odpojil časový spínač a sejmul cívku s páskou z magnetofonu dřív, než se dostaví Anna.

"Dnes jsem přišel brzy," potvrdil. "Viděla jste noviny? Barlowe je mrtvý... vzpomínáte si... ten, co jsem mu prodal tu vysokou pojistku."

"Ano, už jsem to četla. Není to hrozné, pane Ansone? Já už se bojím vycházet za tmy."

Anson vytočil číslo listu Pru Town Gazette. Požádal o přepojení na Jeffa Frisbeeho.

Když jeho známý reportér zvedl sluchátko, Anson mu řekl: "Jo, ten chlápek Barlowe... není to tak dávno, co jsem mu prodal životní pojistku na padesát tisíc dolarů. Napadlo mi, že by tě tahle informace mohla zajímat."

"To víš, že mě to zajímá," ujistil ho Frisbee. "Děkuju ti. Tak padesát tisíc, co? To už je pěkný balík. Ta jeho žena to jistě uvítá. Jsem rád, žeš mi to řekl."

"Zatím nikoho nezatkli?" zeptal se Anson.

"Ne. Jenson lítá sem a tam jako mátoha... nemá žádnou stopu."

"Jak se daří paní Barlowové?"

"Dost špatně. Doktor zatím nedovoluje, aby s ní kdokoli mluvil."

"Když se něco dozvíš, tak mi brkni. Zajímá mě to, protože Barlowe byl můj zákazník."

"Spolehni se. Za jak dlouho jí pojišťovna vyplatí její nárok?"

"Nemělo by to trvat dlouho."

"Až to udělají, dej mi vědět. Teď se mi hodí každá zpráva. Když se něco zajímavého dozvím já, hned ti to přihraju."

Anson slíbil, že mu dá vědět, a zavěsil.

"Jak je jí?" zeptala se Anna.

"Je to dost špatně. To je něco strašného. Myslím, že to nejmenší, co můžu udělat, je poslat jí květiny. Zavolejte k Devonsům a řekněte, ať jí mým jménem pošlou tucet růží přímo do nemocnice. Udělejte to co nejdřív, Anno."

Poručík Fred Jenson z oddělení vražd policie v Brentu byl vysoký světlavý muž s bystrými šedými očima a s ráznými způsoby. Nebyl to policista každým coulem, ale snažil se a občas, i když ne příliš často, bylo jeho úsilí korunováno úspěchem.

Právě prohlížel nějaký fascikl, když do místnosti vešel Harmas.

"Budte zdrav," řekl na uvítanou. "Co tu chcete?"

S Harmasem už dříve spolupracoval a oba spolu dobře vycházeli. Harmas si rozkročmo sedl na židli s rovným opěradlem.

"Posílá mě sem Maddux," vysvětloval. "Ten Barlowe... pojistili jsme ho na padesát tisíc a Maddux je z toho na větvi."

Jenson Madduxe znal a zašklebil se.

"Padesát tisíc! Ten asi mlátí hlavou do stěny. Ale co má být? Neříkejte mi, že v tom vidí nějakou záhadu! Něco takového se tu stalo před šesti dny a teď se to stalo zase. Myslím, že máme v obvodu sexuálně motivovaného zabijáka; je to dost prosté. Dopadnout takového grázla není nic jednoduchého. Chci na Glyn Hill poslat policistu s nějakou dívkou a doufám, že se ten chlap chytne do pastí."

"Maddux si myslí, že je to mnohem složitější," podotkl Harmas. "Je dokonce ochoten věřit, že paní Barlowová zastřelila manžela a sama se znásilnila, jen aby dostala těch padesát tisíc."

Jenson nelibě mávl rukou.

"Maddux je cvok!" zvolal. "To snad nemyslíte vážně?"

Harmas pokrčil rameny.

"Kdy si budete moci promluvit s paní Barlowovou?"

"Doktor Henry ze zdejší nemocnice mi řekl, abych za ním zašel kolem šesté. Myslím, že už bude schopná vypovídat."

"Rád bych byl u toho. Nijak vám nebudu překážet. Maddux chce, abych se točil kolem a pomohl, kde bude třeba."

Padesát tisíc je fůra peněz."

"Dobře. Vy pomůžete mně... já pomůžu vám, ale Maddux jen střelí na měsíc."

"To jo... Já už jsem si párkrát říkal, že střelí na měsíc, a jak to pak dopadlo. Ten mizera se do toho měsíce vždycky střelil!"

Jenson se na něj ostře podíval.

"Vy si skutečně myslíte, že do té vraždy je zapletená paní Barlowová?"

"Řeknu vám to, až si s ní promluví," odpověděl Harmas. "Taky budu spokojenější, když si vyslechnu doktora Henryho."

"To je ztráta času. Ten zabiják ji udeřil tak silně, že jí vymkl čelist. Tak mi tu nevykládejte..."

Harmas se zatvářil rezervovaně.

"Maddux prohlásil, že za padesát tisíc babek by si dal vyrazit čelist od kohokoli."

Jenson zamáchl cigaretu.

"Maddux! Tomu jde jen o to, aby nemusel plnit nárok paní Barlowové. To je jeho jediný zájem! Ten je ochoten uvěřit každé povídačce, jen když nebude muset platit, a vy to dobře víte."

"Asi máte pravdu," ukončil spor Harmas. "Tak já půjdu. Stavím se tu před šestou. Chtěl bych být u toho, až budete mluvit s paní Barlowovou."

Od policejní budovy Harmas zajel k Ansonově kanceláři.

S Ansonem se už dříve setkal, ale pamatoval si ho jen matně. Věděl, že je to šikovný pojišťovák, ale to bylo asi tak všechno.

Ansona zastihl u jeho psacího stolu. Když ho uviděl, hned si ho připomněl: muž střední postavy, blondýn, štíhlý, s šedými očima a pronikavým pohledem.

"Pamatujete si mě?" řekl a podal mu ruku.

"Samozřejmě," ujistil ho Anson. "Vy jste Steve Harmas, že jo?" Vstal a oba si potřásli rukama. "Rád vás vidím. Přijel jste kvůli té šokující vraždě Philipa Barlowa?"

Harmas si všiml tlusté, domácky vyhlížející dívky u druhého stolu, která jen koukala a poslouchala.

"To jste uhodl," odpověděl. "Hele, kamaráde, právě jsem dorazil ze San Franciska. Co kdybychom si někam zašli na šálek kávy?"

"Jistě," souhlasil Anson. "Něco je támhle hned přes ulici." Obrátil se k Anně. "Kdyby mě někdo sháněl... tak že přijdu asi za hodinu."

O pár minut později, když oba seděli v klidném koutě kavárny, Anson se zeptal: "Maddux je na válečné stezce?"

Harmas se usmál.

"To by byla jen mírná charakteristika situace. On si myslí, že paní Barlowová zastřelila manžela a sama se znásilnila!"

Anson si do kávy hodil kostku cukru.

"Ten chlap je patologický případ. Tenhle nárok ale bude muset přijmout. Co to je padesát tisíc dolarů pro Národní důvěru? Tisk už o tom ví. Když se pokusí zablokovat plnění, bude z toho krajně negativní publicita."

Harmas se podrbl na nose. Zamyšleně se podíval na Ansona.

"Jak to, že o tom ví tisk? Vy jste jim to řekl?"

"A proč ne?" zeptal se Anson, poposedl na židli a svými šedými očima Harmase opatrně zkoumal. "Ta vražda dělá palcové titulky na první straně. Tady v obvodu mě všichni znají. Já jsem Barlowovi prodal tu pojistku. Je to velká reklama nejen pro mne, ale taky pro pojišťovnu. A navíc je to reklama zadarmo a ta prodává pojistky, za předpokladu, že dojde k plnění nároku."

"Maddux ale nechtěl, abyste mluvil s novináři," řekl Harmas.

"Proč ne?"

"On si myslí, že ten případ smrdí."

Anson si míchal kávu a ironicky se usmál.

"Vy pracujete pro něj. Já pracuji pro pojišťovnu. Kdybych pracoval tak, jak on si představuje práci prodejce, tak by pojišťovna zkrachovala. No tak... jen si přiznejte, že mám pravdu. Maddux měl už dávno jít do penze. Ten by prodejcem nejraději nedal vůbec žádnou šanci."

"Když jste tu pojistku uzavřel," pokračoval Harmas, "Madduxovi se od začátku nelíbila. Pověřil agenturu Tracing, aby něco vypátrala o Barlowovi a jeho manželce. O obou už má fascikl. Já jsem ho neviděl, ale podle toho, co mi řekl, tak ta jeho žena nemá nic, čím by se mohla chlubit. Ujistil mě, že žena s její minulostí by mohla být schopná všeho."

Anson náhle rozlil trochu své kávy. Odložil šálek a podíval se na Harmase. Jeho šedé oči ztemněly.

"Co je to za fascikl?"

"Já nevím. Zatím jsem ho neviděl. Vím jen, co mi o tom řekl on. Myslí si, že je všeho schopná."

"Je to blázen!" V Ansonově hlase se objevila určitá pochybnost. "Tu ženu někdo zmlátil a znásilnil! To je tak bezcitný?"

"Jenson se na to dívá stejně jako vy," podotkl Harmas klidně, "ale já s Madduxem dělám už deset let. Zatím se nikdy nespletl, když usoudil, že s pojistkou něco není v pořádku."

"To je jen křečovitý pokus zabránit plnění nároku," trval na svém Anson. "Maddux škodí naší pojišťovně víc, než si uvědomujete. Co to je padesát tisíc dolarů pro takový kolos, jako jsme my?"

"Padesát tisíc dolarů," opakoval Harmas a pousmál se. "Nezapomínejte, že Maddux musí vyřizovat přes dva tisíce nároků na plnění ročně. Spočítejte si to. Jeden nárok neznamena nic, ale když si sečtete dva tisíce nároků, tak je to velká suma."

Anson dopil kávu.

"Dobře, tak co chcete, abych udělal já?"

"Vy nebudete dělat nic. Jen jsem vás chtěl informovat o situaci. Tu práci teď musím odvést já. Kde je dům Barlowových?"

Anson strnul, pak se nenuceně uvolnil a když si zapaloval cigaretu, zpřímá se podíval na Harmase.

"Je to dost daleko od města a těžko se to hledá."

"Zavezte mě tam," požádal ho Harmas a vstal. "Chci si to prohlédnout."

"Prohlédnout?" opakoval Anson, zůstal nehybně sedět a ohromeně na Harmase zíral. "Co tím chcete říct?"

"Madduxův nápad. Chce, abych si to tam prohlédl, dokud je paní Barlowová mimo."

"Ale to přece nejde! Nemůžete se jen tak vloupat do..."

"Mějte rozum!" V Harmasově hlase teď zazněl ostrý tón. "Udělám to, co mi nařídil můj šéf. Jedeme."

Anson se tvářil nerozhodně, pak ale vstal. Přesl s Harmasem ulici a kráčel k místu, kde měl zaparkovaný vůz.

Harmas zvolal: "To je věc! Podívejte se na to!"

Prohlížel si Barlowovu zahradu, když Anson svým vozem vjížděl na příjezdovou cestu k domu.

"Docela pěkné, že jo?" řekl Anson nevýrazným, chladným hlasem.

"Pěkné? To je slabé slovo. Ten chlap musel být génius! Podívejte se na ty růže! Páni! Tohle kdyby viděla Helena! Vždycky se pokoušela pěstovat růže."

Harmas vystoupil z vozu a chodil po zahradě. Zálibně sledoval zlaté rybky, vyvaloval oči na obrovské jiriny, obdivoval fontánu, zatímco Anson zůstal u svého vozu a sledoval ho.

"Nikdy jsem neviděl nic, co by i vzdáleně připomínalo tohle," shrnul své dojmy Harmas a obrátil svou pozornost k domu. "A teď se podívejte tady na to! To je kontrast! Nevypadá to, že se o ten dům ani za mák nezajímal?"

Anson neříkal nic.

Harmas kráčel s rukama vraženými hluboko do kapes kalhot ke vchodu do domu. Prohlédl si oprýskané nátěry. Opřel se o dveře, pak cosi vytáhl z kapsy a zakrátko se dveře otevřely.

"Dovnitř přece nemůžete jít!" prohlásil Anson ostře. "Podívejte se, Harmasi..."

Ale Harmas již prošel předsíní a stál v obývacím pokoji.

Anson ho následoval a pozoroval ho, jak se rozhlíží.

"To je zajímavé," uvažoval Harmas. "Tak nádherná zahrada a přitom ti dva dokázali žít v takovém nepořádku. Podívejte se na ten pokoj! Ta ho určitě neuklízela celé týdny. Toho prachu všude! Co to může být za špindíru?"

Anson se neozval. Sledoval, jak Harmas zašel ke stolu a díval se na kufříkový psací stroj a na množství papírů na stole.

"Ona něco psala?" pokračoval Harmas. "Nebo to byl spíš on?" "To nevím," řekl Anson a sledoval Harmase, který se předklonil a začal číst některé z nedbale popsaných papírů ležících na stole. "Podívejte se, já si myslím, že bychom neměli strkat nos do soukromých písemností těch lidí."

Harmas vytáhl zpod stolu židli a posadil se. Asi pět minut si probíral rozházené stránky strojopisu, četl si je a na tváři měl soustředěný výraz svědčící o rostoucím zájmu.

Anson prohlásil úsečně: "Nemáme právo se tu zdržovat. Jak dlouho ještě...?"

Harmas zvedl ruku.

"Klídek, kamaráde. Já vyšetřuju. Jděte si sednout do auta. Nebo si běžte prohlízet zahradu... tohle je moc a moc zajímavé." Četl si dál, zatímco ho Anson sledoval. Harmas konečně sebral dohromady papíry, které si četl, přeložil je vejpůl a strčil si je do kapsy.

"Co to probaha děláte?" zeptal se Anson.

Harmas na něj mrkl.

"To víte, Maddux je velmi zvláštní člověk. Řekl mi, abych se sem vypravil a pořádně se rozhlédl. Neměl tušení, co vlastně mám hledat, a já taky ne, ale uložil mi, abych pochytil zdejší atmosféru." Poklepal si na kapsu. "Věřte nebo ne, ale tady je nárys povídky o ženě, která podvede nějakou pojišťovnu. Ona a její milenec... je to úředník u přepážky letenek jedné letecké společnosti... to je dobrý nápad. Madduxovi se určitě bude líbit. Jestli to psala ona, tak z toho vyplývá, že uvažovala o možnosti, jak podvést pojišťovnu, a až nám předloží nárok, můžeme té povídky využít, abychom ukázali, čím se zabývala ve svých myšlenkách."

"Poslyšte, to je komické," ozval se Anson rozzlobeně. "Spousta lidí píše povídky o..." Zarazil se, když viděl, že ho Harmas neposlouchá. Harmas mezitím vstal, procházel se po pokoji a pohvizdoval si. Náhle se zastavil a zadíval se na cosi na stěně. "Viděl jste tohle?" zeptal se. "Barlowe vyhrál mistrovství ve střelbě z pistole. Získal první cenu Klubu

střelců z malorážek v Pru Townu."

"A co má být?" otázal se Anson poněkud podrážděně. "Jestli nás tu někdo najde, tak budeme vypadat jako dva pěkní blbci."

"Nevzrušujte se," doporučil mu Harmas. "Kdo by sem asi chodil? Teď uvažujte: chlap, co se zajímá o střelbu z pistole, by asi měl nějakou pistoli mít. Zajímalo by mě, jestli ji fakt někde měl."

"Co na tom záleží, jestli ji měl?" zeptal se Anson.

Harmas pokračoval v prohlídce pokoje. Otevíral dvířka a zásuvky a nakonec došel k masivnímu, ošklivému přiborníku. Vytáhl zásuvku.

"Tady to máme... krabice na pistoli." Vyndal ze zásuvky dřevěnou krabici a otevřel ji. Delší chvíli bylo v místnosti ticho a pak řekl: "Náboje, čistící potřeby, a žádná pistole; ale místo na pistoli tu stejně je. Kde je ta pistole?"

"To se mě ptáte, nebo mluvíte sám se sebou?" zajímal se Anson.

Harmas se na něj zašklebil.

"Mluvil jsem sám se sebou. Víte co? Proč si nevyjdete ven a neobdivujete zahradu? Já tu ještě nějakou dobu zůstanu. Tohle místo mě fascinuje."

Anson přešel k pohovce a posadil se.

"Zůstanu tady. Možná se vyskytne něco, s čím můžu pomoci..."

Harmas si něco broukal pod nosem a neposlouchal. Odešel z místnosti a Anson slyšel, jak jde po schodech nahoru.

Kapitola devátá

O půldruhé hodiny později odjížděl Harmas s Ansonem z domu Barlowových směrem k Pru Townu.

Po nějakou dobu během jízdy Harmas mlčel, když se ale blížili k okraji Pru Townu, konečně promluvil.

"Maddux se vám možná jeví jako kazisvět, který vždycky jen přiděluje starosti," poznamenal, "ale on k tomu má ve skutečnosti velmi daleko. On je skoro něco jako jasnovidec a to si nedělám legraci. Vezměte si naši situaci: muž, který pracuje jako obyčejný prodáváč, se nechá pojistit na padesát tisíc dolarů. Maddux měl pravdu, když nad tím zvedl obočí. Teď jsem viděl dům toho chlápka a taky si kladu otázku, proč se musel pojistit na tak velký obnos."

Anson se trochu přihrbil.

"Chtěl tu pojistku jako zástavu na úvěr, aby se mohl osamostatnit jako zahradník," odpověděl bezbarvým hlasem.

"Už jsem to všechno vysvětloval Madduxovi. Já jsem Barlowa nepřesvědčoval ani neodrazoval, jestli vám zrovna tohle dělá starosti."

"To musel plánovat něco ve velkém stylu," podotkl Harmas, kterému neušel podrážděný tón Ansonova hlasu.

"Padesát tisíc, to je velká hromada prachů pro malého človíčka jako Barlowe."

"Viděl jste jeho zahradu," řekl Anson. "Proč by nemohl mít velké ideály? Zaplatil mi první pojistné, tak proč jsem si měl dělat starosti?"

"Platil v hotovosti?"

"Ano."

"Když jste viděl ten jeho dům, tak vás asi nenapadlo, že bude mít tolik peněz v hotovosti."

Anson nedůtklivě trhl ramenem.

"Dobře... tak pokračujte - udělejte z toho záhadu. Prostě ty peníze měl a dal je mně. To si mám dělat starosti, když mi někdo platí v bankovkách?"

Harmas zamyšleně pohlédl na toho štíhlého blondýna, který seděl vedle něho, a hned odvrátil zrak.

"Máte pravdu," pravil smířlivě. "Řekněte mi něco o paní Barlowové. Jaká je to žena?"

"Nevím," odpověděl úsečně Anson. "Viděl jsem ji jen jednou... je hezká, vypadá mladě. Moc jsem se o ni nestaral."

"Klapalo to mezi nimi?"

"To ano," řekl Anson. "Vycházeli spolu velmi dobře."

"Víte to určitě? Z čeho jste to usoudil?"

Anson se náhle zarazil. Opatrně, řekl si, tenhle chlap neotvírá pusku jen proto, aby vydával nějaké zvuky. Je to hlavní vyšetřovatel a Madduxův poskok.

"Ani nevím... měl jsem takový dojem. Z toho, jak o ní mluvil Barlowe."

"Ten nejspíš jen chytračil, aby vás oklamal," namítl Harmas a strčil si mezi rty cigaretu. "Byl jste nahoře a viděl, jak to tam mají uspořádané?"

Anson teď rukama svíral volant.

"Aby mě oklamal? Jak to myslíte?"

"Ti dva spolu nespali. Měl byste vidět jeho pokoj. Povlečení na posteli se tam neměnilo pěkných pár měsíců." Harmas se ušklíbl. "Náš kamarádíček byl úchylný. V jeho pokoji jsem našel knihy, nad kterými by vám vstávaly vlasy na hlavě. A ještě další věci. Ti dva spolu nežili jako manželé. Klidně bych se vsadil o sto babek."

"No, možné to konečně je," uznal Anson bezbarvým hlasem. "Já jsem měl dojem, že jsou spolu šťastni."

"Ona tu domácnost udržovala asi jako prasečí chlívek. Když žena skutečně miluje svého manžela, tak se snaží dobře pečovat o společný domov."

"To si myslíte vy," prohlásil lhostejně Anson. "Já o tom mám jinou představu. Prostě to znamená, že neumí vést domácnost... některé ženy to prostě nedokážou."

"No, uvidíme. Už se nemůžu dočkat, až si přečtu ten její fascikl," utrousil Harmas a zapálil si cigaretu.

"Co vlastně je v tom fasciklu?" zeptal se Anson a v jeho hlase se ozval ostřejší tón.

"Já jsem ho zatím neměl v ruce, ale Madduxovi nad ním lezly oči z důlků."

"Rád bych ho taky viděl," poznamenal Anson.

"S tím vším si nemusíte dělat starosti. Vaším úkolem je prodávat pojistky a to vám jde zatraceně dobře. Zjistit, jestli je

pojistka v pořádku, to už je můj úkol."

Asi po pěti minutách Anson zastavil auto před hotelem Marlborough.

"Nechám vás v hotelu," řekl. "Mě dnes čeká ještě spousta práce."

"Fajn," odvětil Harmas a vystoupil z auta. "Před šestou se sejdu s Jensonem. Zajdeme za paní Barlowovou. Dám vám vědět, jak to s ní vypadá."

"Ano," souhlasil Anson, pokynul rukou a odjel.

Fay Lawleyová sledovala, jak Harmas vystoupil z Ansonova vozu a šel do hotelu Marlborough. Viděla, že Anson odjel. Chvilí čekala, pak přešla ulici, vstoupila do hotelu a ještě zahlédla, jak si Harmas vyzvedl klíč a zamířil halou k výtahu.

Šla k recepčnímu pultu, kde právě třídil poštu Tom Nodley, který zde dnes měl denní směnu.

"Ahoj, Tome," řekla a obdařila ho širokým profesionálním úsměvem.

"Ahoj, kočko," odpověděl Nodley a popásl se očima na jejích bujných tvarech. "Co bys potřebovala?"

"Co je zač ten pěkný Romeo, kterej si tu právě bral klíč?" zeptala se a z kabelky vytáhla dolarovou bankovku.

Nodley uviděl bankovku a zašklebil se.

"To není nic pro tebe, kočko," řekl a vzal si dolar. "Je to Steve Harmas, hlavní vyšetřovatel pojišťovny Národní důvěra."

Fay zvedla své oškubané obočí.

"Hlavní vyšetřovatel? To znamená, že je to polda?"

"Něco takového. Prověřuje věci kolem Barlowovy vraždy."

"Ale je to policajt?"

"Dalo by se říct, že jo."

Fay se usmála.

"Děkuju... někdy se zase uvidíme."

Nodley se za ní díval, než došla k východu, a ocenil, jak při tom krouť zadkem.

Doktor Henry, chirurg nemocnice v Pru Townu, přijal poručíka Jenson a Harmase ve své kanceláři. Pokynul, aby se posadili.

"To je pan Harmas z pojišťovny Národní důvěra," vysvětloval Jenson. "Barlowe byl u nich pojištěný. Pan Harmas..."

"Okamžik," přerušil ho Harmas. Nechtěl, aby doktor získal mylný dojem. "Já jsem vyšetřovatel a spolupracuji tady s poručíkem. Mým úkolem je prověřovat všechny nároky vznesené vůči naší pojišťovně. Pokud jde o Barlowa, nebyl zatím vznesen žádný nárok. Ještě je samozřejmě brzy, ale my chceme být na takovou možnost připraveni. Barlowe měl krytí ve výši padesáti tisíc dolarů. Životní pojistku uzavřel asi před dvěma týdny. Jsou zde dost výjimečné okolnosti, ale když jde o takovou sumu, nechceme přikročit k plnění, pokud by se vyskytly jakékoli pochyby o oprávněnosti nároku."

Doktor Henry, vysoký muž s pokročilou pleší, zvedl své světlé obočí.

"Co tím vším chcete říct a co to má společného se mnou?"

"Chceme s určitostí vědět, jestli paní Barlowová byla skutečně napadena a znásilněna," vysvětlil Harmas. "Budeme od vás potřebovat podrobnou zprávu."

"Takovou zprávu vám s potěšením vydám," prohlásil Henry. "Je jisté, že ta žena byla napadena... měla vymknutou dolní čelist a nemůže být pochyby o tom, že byla brutálně znásilněna. Ve své zprávě uvedu podrobnosti, které vás určitě přesvědčí o tom, že to pro ni byl strašlivý a velmi bolestný zážitek."

Harmas a Jenson se na sebe podívali. Harmas pokrčil rameny.

"Děkujeme, doktore, to je všechno, co jsme chtěli vědět. Můžeme si s ní teď promluvit?"

"Ano. Já vás k ní zavedu." Henry se podíval na Jenson. "Snažte se, ať je to co nejkratší. Je na tom stále dost špatně a ještě je pod vlivem těžkého šoku."

"Jistě." Jenson vstal. "V tomto stadiu mi nejde o nic jiného než o popis pachatele. To ostatní může zatím počkat."

Oba následovali lékaře do prvního patra. Vešli do pokoje, ve kterém bylo lůžko a obvyklé nemocniční zařízení. Na lůžku ležela žena s vlasy kaštanové barvy.

Doktor Henry jim pohybem naznačil, aby zatím zůstali v pozadí, a sám šel k lůžku.

"Paní Barlowová, poručík Jenson by si s vámi chtěl promluvit. Požádal jsem ho, aby vás příliš nezatěžoval. Myslíte, že jste schopna odpovídat na jeho otázky?"

Zatímco s ní lékař mluvil, Harmas i Jenson si zvědavě prohlíželi ležící ženu. Harmas byl šokován zjištěním, že má silně pohmožděnou levou tvář a levé oko přivřené a hodně oteklé. V blízkosti úst měla popraskanou pokožku. Bylo nesporné, že ji někdo udeřil s mimořádnou prudkostí... to nebylo žádné předstírání... I přes tu deformaci si Harmas uvědomil, že je velmi hezká... napadlo ho ale, že krásná by nebylo to pravé slovo.

"Jsem už v pořádku," zašeptala třesavě. "Ano, jistěže odpovím na jeho otázky."

Jenson vykročil dopředu.

"Vy zdaleka nejste v pořádku, paní Barlowová," pravil. "Mrzí mě, že vás musím obtěžovat v takové situaci, ale potřebuju popis muže, který vás přepadl. Můžete mi v tom pomoci?"

Meg na delší chvíli zavřela oči, pak je znovu otevřela. Na stolku u okna stála váza a v ní byl tučet krvavě červených růží.

Když to budou růže, znamená to, že je ještě na svobodě, řekl tehdy Anson.

"Byl menší postavy a spíš tlustší," řekla, "a byl úplně plešatý."

"To je ten darebák!" zvolal Jenson a podíval se na Harmase. "Přesně ten, co..." Zmlkl, aby ovládl své rozčilení. Pak

se znovu obrátil k Meg: "Jak víte, že byl plešatý, paní Barlowová?"

Zavřela oči. Po chvíli opět promluvila: "Když jsem se bránila... spadl mu klobouk... neměl vůbec žádné vlasy."

"Můžete si vzpomenout, jak byl oblečený?"

"Černý plášť a obnošený černý klobouk."

Jenson spokojeně přikývl.

"Dobře, paní Barlowová, teď si odpočiňte. Zatím vás nějakou dobu nebudu vyrušovat. Potřebujete klid."

Harmas popošel k lůžku a zeptal se: "Paní Barlowová, je tu ještě něco, co by nám pomohlo. Proč jste se s manželem vypravili do Jasonova údolí?"

Kobaltově modré oči se náhle otevřely. Meg se upřeně zadívala na Harmase.

"Proč? Protože... Phil o to stál... byl to výroční den naší svatby. Vzal mě na večeři do Courtu... byl naladěný romanticky..." Odmlčela se a přikryla si tvář rukama.

Doktor Henry prohlásil: "Pro dnešek to musí stačit, pánové. Paní Barlowová si teď musí odpočinout."

Doprovodil Jenson a Harmase ke dveřím. Harmas se zastavil a ohlédl se na Meg. Ležela nehybně a rukama si zakrývala obličej.

Když odcházeli po chodbě, Jenson řekl: "Byl to zase ten chlap. Aby do toho hrom bacil, on teď může být bůhnikde a může to udělat zase."

"Pojďme se podívat na pana Phila Barlowa," ozval se Harmas. "Toho určitě nebudeme vyrušovat."

"Nač ho potřebujete vidět?"

"Chci se podívat na mužského, který dokázal přesvědčit takovou šťabajznu, aby si ho vzala... to musí být pořádný kus chlapa," odpověděl Harmas.

V márnici měl službu černý hromotluk. Odkryl prostěradlo z ležícího těla.

"Tady ho máte, pane... moc toho na něm není ke koukání."

Jenson, který mrtvého viděl již dříve, zůstal blízko dveří, v ruce mačkal cigaretu, tvářil se netrpělivě a trochu rozzlobeně.

Harmas si posunul klobouk do týla a prohlížel si tělesné ostatky Philipa Barlowa. Díval se dost dlouho, pak přikývl a obrátil se k Jensonovi.

"Máte zprávu o projektilu, který ho zabil?"

Jenson po něm nevrle zašilhal.

"Zatím ne... proč?"

"Za jak dlouho to asi bude?"

"Možná je to už teď hotové."

"Něco mě napadlo," prohlásil Harmas. "Podívejme se, jestli už to mají."

Zašli do koronerovy kanceláře a Jenson se nechal přepojit do balistického oddělení. Zatímco čekal na spojení, Harmas řekl zamyšleně: "Jakým kouzlem zapůsobil ten skrček Barlowe, že přesvědčil takový sexy kus, jako je tahle ženská, aby si ho vzala?"

"Ženské někdy jednají divně," uvažoval Jenson a když konečně dostal spojení, mávl na Harmase, aby byl zticha. Požádal o zprávu týkající se projektilu. Chvilí bylo ticho, pak byl slyšet nějaký hlas a nakonec Jenson řekl: "Dobře, Tede, děkuju. Hned si pro to přijdu," a zavěsil. S vyvalenýma očima se podíval na Harmase: "Tak teď to víme. Oba muži byli zavražděni výstřelem z pistole ráže 38, ale pokaždé šlo o jinou zbraň. Rýhy na projektilu se liší. Jak jste to věděl?"

"Já jsem to nevěděl," namítl Harmas. "Řekl jsem vám... jen mě něco napadlo." Ustal ze židle. "Samo o sobě to ale nemusí nic znamenat. Náš plešoun možná má dvě osmatčicítky... ale stejně si myslím, že dvě asi nemá."

Krátce po šesté Anson ukončil naplánované návštěvy a vrátil se do hotelu Marlborough. Když zamykal svůj vůz, napadlo ho, že právě v tuto chvíli jsou Jenson a Harmas v nemocnici u Meg. Co by za to dal, kdyby mohl být u toho! Musel jí ale důvěřovat, že neztratí nervy. Přál by si, aby za ní mohl někdy později zajít a dozvědět se, o čem s ní mluvili, ale to by bylo příliš nebezpečné.

Ten fascikl, o kterém mluvil Harmas... co v něm asi může být? Lhala mu Meg, když tvrdila, že má čistý rejstřík a že nemusí nic tajit? Zjistil snad Maddux, že měla nějaké milence? Čím víc Anson přemýšlel o Meg, tím si byl jistější, že nemohla žít s Barlowem a nemít přitom milence. Udělal hloupost, když Harmasovi řekl, že Meg a Barlowe spolu byli šťastni. Nevzal v úvahu, že měli oddělené ložnice.

"Ahoj, Johnny..."

Anson se zarazil a rozhlédl se kolem.

Vedle něho stála Fay Lawleyová. Usmívala se na něj, ale oči měla tvrdé a jiskřící.

"Ahoj," odpověděl úsečně Anson. Neměl náladu, aby se zdržoval s tou macatou buchtou. "Promiň. Mám obchodní schůzku... a už mám stejně zpoždění."

"Na to teď zapomeň. S takovou výmluvou už na mě nechod'. Čekám, že mě večer někam vezmeš a pustíš něco z těch prachů, ke kterým jsi přišel. Je nejvyšší čas, aby sis provětral portmonku." Anson setřásl její ruku.

"Odprejskni!" zasyčel zlostně. "Jdi si to vyšlapat někam jinam!" Prošel kolem ní, přešel ulici a vstoupil do hotelu.

Fay zůstala nehybně stát a sledovala, jak kráčí do hotelu, pak se zlověstným úsměvem na silně namalovaných ústech zamířila po chodníku k nejbližšímu baru.

Maddux odstrčil stranou hromadu papírů, které hned spadly na podlahu. Zapálil si další cigaretu, pročísal si vlasy svými prsty a z krabice s nápisem "K VYŘÍZENÍ" vytáhl další pojistku.

Do místnosti nakoukla Patty Shawová.

"Je tedy Steve," ohlásila.

Maddux několik vteřin neříkal nic, pak pojistku položil na stůl a zíral na Patty. Chvilí se zdálo, že ji vůbec

nezaregistroval, pak zničehonic zpozorněl.

"Steve? Samozřejmě... sem s ním."

Patty řekla Harmasovi: "Maestro už není v transu. Přijme vás."

Harmas vešel do kanceláře a posadil se na židli proti psacímu stolu. Bylo čtvrt na deset ráno. Do San Franciska dorazil po noční jízdě a cítil se jako rumařský kuň.

Maddux se se svou židlí odstrčil od stolu.

"Tak co se tam peče?"

"Je toho moc," odpověděl Harmas, "ale zatím jsem neměl čas si to všechno uspořádat. Proto jsem si řekl, že bude lepší vrátit se sem a probrat si to s vámi. Tak pro začátek: Barlowe a jeho žena spolu nežili jako manželé. Byl to křivák a psychopat. Měl byste vidět to svinstvo, které jsem našel v jeho pokoji: sadistické škváry... úplný hnus. Paní Barlowová byla přepadená a znásilněná. Mám tu lékařskou zprávu. Jsou v ní všechny nechutné podrobnosti." Hodil na stůl arch papíru. "Možnost předstírání se dá vyloučit. Viděl jsem ji. Určitě ji někdo zmlátil. Prošel jsem si jejich dům. Ona ho udržovala tak, že by tam nechtěla bydlet ani prase, které si zachovalo trochu sebeúcty. Viděl jsem Barlowa. Je to skrčenec... nedovedu si představit, proč si ho vzala."

Maddux se spokojeně opřel o židli. Jeho červená, jakoby gumová tvář se přeformovala do shovívavého úšklebku.

"Dobrá... mluvte dál."

"Píše nějaké povídky. Je to nesmyslné plácání, ale jedna z nich se zabývá pojišťovacím podvodem." Harmas z kapsy vytáhl další papíry a hodil je na stůl. "Mrkněte se na to, až budete mít čas. Měla zajímavý nápad."

Maddux přikývl.

"Barlowe vyhrál mistrovství ve střelbě z pistole," sdělil mu Harmas. "Měl pistoli osmatřicítku, ale ta zmizela. Zastřelili ho osmatřicítkou. Ten první chlápek byl taky zastřelený pistolí ráže 38, ale projektily se od sebe liší. Paní Barlowová podala popis pachatele je to slovo od slova totéž, co bylo v novinách jako popis chlapa, který přepadl tu první dvojici."

Maddux už spokojeně předl jako kočka. Otevřel zásuvku svého stolu, vytáhl nějaký fascikl a postrčil ho směrem k Harmasovi.

"Tady to máte, Steve. Vemte si to a počtete si. Pak se sem vraťte a promluvíme si ještě jednou... odvedl jste dobrou práci." Harmas si vzal fascikl.

"Je tu ještě něco," dodal, když už vstal. "Anson vytroubil tisku, že ta ženská vznesla nárok na plnění. Jestli ten nárok zablokujeme bez přesvědčivého důvodu, tak si říkáme o spoustu negativní publicity. Sympatie veřejnosti jsou na straně té ženské."

Maddux předvedl svůj vlčí úsměv.

"Přečtete si ten fascikl. Nemůžeme mít negativní publicitu, až se ten fascikl stane dostupnou četbou pro veřejnost. Bude to podvodný nárok. Věděl jsem to od okamžiku, kdy se ta pojistka dostala na můj stůl. Pokračujte... zatím si vedete skvěle!"

Joe Duncan, mohutný muž s převislým břichem a vizáží, na níž se podepsalo množství whisky, položil sluchátko jednoho ze svých šesti telefonů a tázavě se zadíval na Sailora Hogana, který právě vešel do kanceláře.

"Zaparkuj si zadek," vyzval ho Duncan. "Ty asi netušíš, kolikátýho je."

Hogan se usadil v širokém křesle proti Duncanovu psacímu stolu. Škrtl zápalkou a přiložil ji k cigaretě.

"Co bych se stal?"

"Ode dneška za pět dnů buď navlíš pětadvacet hadrů, nebo my dva spolu končíme," prohlásil Duncan. Zaklonil své objemné tělo hlouběji do křesla, natáhl tlusté prsty ke krabici s doutníky, ukousl špičku cigára svými malými žlutými zuby a vyplivl ji do koše na smetí. "Jak to seženeš? Já ty prachy potřebuju."

Hogan se na něj zašklebil.

"Dostaneš je, i kdybych si je měl vypůjčit."

Duncan se pohrdavě usmál.

"Kdo asi ti takovej balík půjčí?"

"To by ses divil," řekl Hogan a přivřel oko. Překypoval sebedůvěrou. "Čeká mě skvělá budoucnost."

Duncan poklepal na výtisk listu Pru Town Gazette, který se válel na jeho stole.

"Podle tohoto plátku někdo znásilnil tu tvoji ovečku-živitelku. A ty mi chceš vykládat, že seženeš pětadvacet hadrů?"

Hogan se zašklebil o poznání víc.

"Přečti si to pořádně. To, že ji někdo znásilnil, je mi putna. Její manžel je ale mrtvej a měl životní pojistku na padesát hadrů. Tak to spolkní a přežvýkej si to." S líným výrazem se zvedl. "Tak se měj, Joe. Klídek. Krásně mi to všechno vychází. To chce klid."

Když odešel, Duncan se poškrábal na zátylku, pokrčil rameny a sáhl po telefonu.

Kapitola desátá

Harmas se do Pru Townu vrátil až nazítří večer. Celé dopoledne strávil s Madduxem, takže věděl všechno, co potřeboval, a byl připraven jednat.

Tašku si hodil do hotelu a hned jel dál směrem k restauraci Court.

Restaurace byla blízko silnice několik kilometrů za Pru Townem. Bylo to jedno z těch okázalých, neony obložených míst - přitahovalo projíždějící auta i mladé lidi, kteří stáli o přijatelnou večeři s přijatelným hudebním doprovodem za nepříliš horentní ceny.

Vešel do baru, který byl v tuto dobu téměř prázdný. Zeptal se barmana, velkého, usměvavého černocha, jestli by mohl dostat stůl v restauraci. Černoch slíbil, že to zařídí. A zatím by si pán možná dal něco k pití?

Harmas řekl, že by si dal velkou skotskou s ledem, a posadil se na jednu z vysokých barových stoliček. Požádal také o místní večerník.

Černoch mu přinesl pití i noviny a pak šel k druhému konci pultu zatelefonovat do restaurace. Pru Town Gazette zase věnovala první stranu případu Barlowovy vraždy.

Barman se vrátil se sdělením, že stůl bude připraven během deseti minut.

"To je něco strašného," pokračoval, když uviděl, že Harmas čte článek o vraždě. "Ti dva byli tady u nás pár hodin předtím, než k tomu došlo."

Harmas odložil noviny.

"Skutečně? Udivuje mě, že se vypravili do Jasonova údolí. Po té první vraždě se dalo čekat, že se lidi budou držet dál od tak osamělých míst."

Barman zakoulel očima.

"Přesně tohle říkal on. On tam vůbec nechtěl jet. Skoro dvacet minut se tu o to hádali, ale ona na tom trvala. Páni! Když si taková dámička něco umíní, tak to prosadí!"

"Takže jemu se tam vůbec nechtělo?"

"To je fakt. Přišli se sem po večeri něčeho napít. Jednu chvíli se tak rozohnili, že jsem myslel, že vybuchnou. On si nakonec řekl, ať to vezme čert, když ona o to tak moc stojí, tak on ji tam zaveze. Ona pak šla na dámskou toaletu a nechala ho čekat víc než deset minut. Všimnul jsem si, že to ho taky namíchlo."

"Škoda, že se neřídila jeho radou," podotkl Harmas a zamyslel se. Dopil a prohlásil: "Teď bych se šel najíst." Barmanovi dal štědré spropitné a zamířil do restaurace.

Prošel halou a zastavil se před dámskou toaletou.

Vrátný ho bděle sledoval, ale když na něj Harmas kývl, ztuhl v uctivém úklonu.

"Je tam uvnitř telefon?" zeptal se Harmas a vytáhl náprsní tašku. Vyndal z ní pětidolarovou bankovku.

Vrátný upřel oči na bankovku asi jako ohaň na padajícího tetřeva.

"Ano, pane."

"Přímá linka, nebo přes ústřednu?"

"Přes ústřednu, pane."

"Chtěl bych si promluvit s telefonistkou," prohlásil Harmas. Vytáhl vizitku a dal ji vrátnému k prostudování. Když si bral vizitku zpátky, dal mu pětidolarovou bankovku.

"To můžu zařídit," nabídl se vrátný. "Tudy prosím." Zavedl Harmase do malé kanceláře, kde byla ústředna budovy a blondýna ťukající do psacího stroje. Byla mladá a hezká a prohlížela si Harmase, zatímco ho vrátný uváděl: "Ten pán by potřeboval menší pomoc." Zamrkal na ni. "Ty pomůžeš jemu... on pomůže tobě." Pak se obrátil k Harmasovi: "Buďte bez obav, pane. Uvidíte, že May ráda pomůže pánům, kteří pomůžou jí," a odešel.

Harmas si sedl na kraj psacího stolu.

"Je to skutečně tak, krásná slečno?" zeptal se a vytáhl náprsní tašku. Vycítil, že v nastalé situaci si může dovolit drobné výstřelky. Dobře věděl, že Maddux mu ochotně uhradí všechny výdaje, aby pojišťovnu uchránil od podvodného nároku.

Blondýna s pečlivě vytvarovanými křivkami a dětsky modrými očima bedlivě sledovala Harmase, který z tašky vylovil pětidolarovou bankovku.

"S takovýmhle přístupem," komentovala vývoj, "se můžete dostat dost daleko, hezouně."

"Tomu říkám dobrá zpráva," odvětil Harmas s úsměvem, "ale v tomto okamžiku se spokojím s malou informací. Děláte si záznamy o spojovaných telefonních hovorech?"

"To si dělám." Ještě jednou si ho prohlédla. "Vy jste soukromý vočko?"

"Jsem soukromý," potvrdil Harmas. "Pokouším se zjistit příjemce telefonátu z vaší restaurace z třiatvacátého dubna asi v půl desáté večer... odtud volala nějaká žena."

Blondýna se zvedla a pohazovala svými perfektními boky až k malé ústředně. Podívala se do nějakého sešitu.

"Tady to máme... to musí být ono. Už si nevzpomínám, jestli to volala žena, ale ten večer jsem toho neměla moc. Mimo budovu se volalo jen čtyřikrát. Od sedmi do půl deváté to byly tři hovory... ten poslední asi v devět padesát. Elmwood 68009."

"Můžete mi dát i čísla těch ostatních?"

Diktovala čísla a on si je zapsal, pak jí dal pětidolarovou bankovku a poděkoval.

Spokojeně se usmála a sbalila bankovku. Byla hezká, přitažlivá a sexy a Harmas na okamžik litoval, že je ženatý, pak takové myšlenky zahnal a zamířil do restaurace.

Později zatelefonoval na policejní velitelství. Seržant na příjmu mu sdělil, že poručík Jenson je stále ještě v terénu.

"Možná mi pomůžete vy," řekl Harmas a představil se. "Chtěl bych vědět, kdo má telefonní číslo Elmwood 68009."

Seržant ho požádal, aby nezavěšoval. Po chvílce se vrátil na linku.

"Je to veřejná telefonní budka na silnici 57. Pokud máte úřední mapu obvodu, tak tu budku najdete v zóně A 3."

Harmas poděkoval a zavěsil.

Téhož večera kolem desáté Harmas kráčel dlouhou chodbou vedoucí k Jensonově kanceláři a vnímal obvyklý pach policejních stanic - desinfekci a pot.

Jenson vypadal zaprášeně a unaveně a právě s někým mluvil telefonem. Když uviděl Harmase, řekl: "Dobře, sleduj to... jo... jo... pak mi zavolej," a zavěsil. Zamračeně se obrátil k Harmasovi, který si mezitím obkročmo sedl na jednu ze židlí s rovnými dřevěnými opěradly: "Co byste rád?"

"Právě jsem se vrátil a mluvil jsem s Madduxem. Srdečně vás pozdravuje. Jak jste pokročil?"

Jenson si masíroval krční páteř. Vypadal jako někdo, kdo strávil ve stresu víc hodin, než si kdykoli bude chtít

připomínat.

"Jednoho z mých lidí zastřelil ozbrojený lupič, který nedávno vybral pokladnu benzinové pumpy Caltex na brentské silnici. Stejnou zbraní byl zavražděn Barlowe."

Harmas se zdlouha a pomalu nadechl.

"Takže co teď?"

"Prověřujeme každého plešatého muže v obvodu. Snažíme se vypátrat tu pistoli," pokračoval Jenson a tvářil se vztekle. "Nasadil jsem na to všechny muže, které tu můžu postrádat."

"Kolik peněz si ten darebák odnesl po přepadení Caltexu?"

"Něco přes tři tisíce."

"Máte popis toho chlapa?"

"Jo... ale nebyl to ten, co zastřelil Barlowa. Tamten byl vysoký." Jenson se opřel o židli, vytáhl ze zásuvky stolu doutník a zapálil si. "Něco tu nehraje. Z hotelu Marlborough jsme dostali hlášku, že v noci, kdy došlo k té loupežné vraždě, tam někdo ukradl klobouk a plášť. Ten klobouk, to byl typický tyrolák se šňůrou a pírkem... a lupič měl na hlavě přesně takový. Z toho se dá leccos odvodit. Nejdřív jsem si myslel, že ten zabiják tudy jen projížděl, ale teď si kladu otázku, jestli to přece jen nebyl někdo místní."

"Od koho máte popis toho chlapa?"

"Od pumpaře z noční směny."

"Mohl být ve stavu paniky a nepodat přesný popis. Tu loupežnou vraždu mohl spáchat náš sexuální maniak."

Jenson vyfoukl dým ke stropu.

"Taky jsem si to pomyslel."

Harmas dlouze dumal a pak řekl: "Byl bych rád, kdybyste mě mohl zítra ráno vzít do Jasonova údolí. Něco mě napadlo... možná vás připravím o trochu času, ale myslím si, že spíš ne."

Jenson si otřel zpocený obličej.

"Chtěl jsem se tam vypravit sám. Dobře, vezmu vás s sebou. Co to máte za nápad?"

Harmas vstal.

"Ještě si to promyslím... takže zítra se uvidíme," a šel ke dveřím.

Když se Jenson chystal zajet vozem na mýtinku u odbočky na prašnou cestu vedoucí do Jasonova údolí, Harmas ho zarazil: "Zastavte!"

Jenson dupl na brzdu a vůz se zastavil.

"Pojďte se tam podívat, dřív než to tu rozjezdíte," řekl Harmas.

Oba vykročili směrem k mýtině. Na kousku měkké půdy zjistili hluboký vtisk pneumatiky.

Harmas vyvalil oči.

"To je příliš krásné, než aby to mohla být pravda," prohlásil. "Jestli najdeme stejnou stopu v Jasonově údolí, řeknu si, že můj nápad se vyplatil. Podívejte se sem... vidíte, že ta pneumatika je ojetá na levé straně. Ta je tak spolehlivá jako otisk prstu. Poznáte tu stopu, až ji uvidíte příště?"

Jenson si dlouze prohlížel vtisk a pak přikývl.

"Jo... a co má být?"

"Zajedme do údolí a porozhlédneme se, jestli tam najdeme vtisky stejného vzorku."

Jenson se zatvářil neurčitě a vrátil se k vozu. Harmas si sedl vedle něho a společně jeli úzkou cestou směrem k údolí.

Oběma mužům trvalo déle než hodinu trpělivého ohledávání, než Jenson objevil stopu stejné pneumatiky.

"Tady je to," volal na Harmase, který teď byl na opačném konci údolí.

Harmas k němu spěšně došel. V písčité půdě byl vtisk dobře rozeznatelný. Oba se posadili do dřepu a prohlíželi si stopu.

"To je ono!" Na Harmasově tváři se odráželo vzrušení. "Teď ať někdo řekne, že nejsem přímo ďábelský vyšetřovatel!" Ustoupil o několik kroků. "Ten chlap zajel vozem mezi ty dva keře. Chtěl, aby na vůz nebylo vidět... jo, to je ono!"

"Přestal byste už vést samomluvu a vysvětlil mi konečně, oč vám jde?" ozval se Jenson. "Myslíte si, že to mohl být vůz toho zabijáka?"

Když se vraceli k vozu, Harmas prohlásil: "O to se klidně můžu vsadit. Pamatujete si, jak jsem se ptal paní Barlowové, proč sem přijeli s manželem, a ona odpověděla, že byl v romantické náladě a stál o to?"

"Jo... pokračujte."

"Zmínila se, že předtím byli v restauraci Court. Zašel jsem tam včera večer a dal jsem se do řeči s barmanem. Tvrdil, že Barlowe sem vůbec nechtěl jet a že se o to ostře pohádali, než Barlowe nakonec ustoupil a řekl, že ji sem zaveze. Ona pak šla na dámskou toaletu a nechala ho asi deset minut čekat. Napadlo mi, jestli mezitím někomu netelefonovala. Telefonistka tam vede záznamy o všech hovorech spojovaných mimo budovu a v době, kdy ona byla na toaletě, byl zaznamenán hovor s číslem Elmwood 68009. Prověřil jsem si to a je to číslo telefonní budky, kterou jsme viděli nedaleko odbočky sem do údolí. Myslím, že Maddux měl pravdu jako obvykle." Harmas potřásl hlavou. "Ten chlap se nikdy nesplete. Řekl bych, že Barlowa zavraždila ona se svým milencem. Ten čekal někde u budky, až ona mu zavolá, že už vyjíždějí směrem sem. Pak tady zajel mezi ty keře a když ti dva přijeli, zastřelil Barlowa."

Jenson se zatvářil pochybovačně.

"Chcete tím naznačit, že ten milenec ji pak zmlátil a znásilnil? To je pěkně potrhlý nápad!"

"Teď budu citovat Madduxe. Řekl, že by se sám moc rád nechal zmlátit a znásilnit za padesát táců."

"To si může říkat Maddux. Ženská by ale nikdy..."

"Ale my už jsme o skok před vámi," dodal Harmas. "Nasadili jsme na tu ženskou agenturu Tracing a ta nám odvedla

úctyhodný fascikl. Ona nejenže už seděla v base za krádež, ale předtím, než si vzala Barlowa, se živila prostitucí. Myslím, že Maddux má pravdu. Ženská jejího typu se nezalekne surového zacházení, jestli jí to poskytne alibi a vydělá jí to padesát tisíc dolarů."

"Tak vy si myslíte, že ten sexuálně motivovaný vrah je její milenec?"

"Ne. Myslím si, že její milenec provedl tu věc v Caltexu a pak okopíroval tu sexuálně motivovanou vraždu, aby zmátl vyšetřování. Vyplývá to ze skutečnosti, že váš policista na motocyklu a Barlowe byli zavražděni stejnou zbraní."

"Jestli těm dvěma šlo o to, inkasovat pojistné plnění ve výši padesáti tisíc," zapochyboval Jenson, "tak proč by ten chlap riskoval krk pro loupež, která vynesla tři tisíce dolarů?"

Harmas se na něj na chvíli zamyšleně zadíval.

"Jo... to je správná otázka. Podívejte se, tu otázku si zatím necháme otevřenou. Barlowová nám už jednou lhala. Pojdte si s ní znovu promluvit... třeba si zase zalže."

Když nemocniční sestra přivedla do pokoje Jenson a Harmase, Meg Barlowová seděla na lůžku. I když stále měla levou tvář i oko hodně oteklé, Harmas si znovu uvědomil, že je smyslná a velmi hezká.

"Musím vás zase vyrušit, paní Barlowová," řekl Jenson. "Dozvěděl jsem se, že už za pár dní vás odtud propustí."

Meg pohlédla z Jenson na Harmase, pak znovu na Jenson.

"Ano."

Harmase napadlo, že je dost nervózní. Zůstal v pozadí a pozoroval ji.

"Rozuměl jsem tomu tak, že vy a váš manžel jste ten večer byli v restauraci Court a že on vás pak přesvědčil, abyste si spolu vyjeli do Jasonova údolí; je to tak?" zeptal se Jenson.

Meg přikývla.

"Ano."

"Vyhovoval vám jeho návrh?"

"Ani moc ne. Dokonce jsem mu řekla, že to možná není dost bezpečné, ale on se mi vysmál. Myslím, že toho trochu víc vypil... a já asi taky."

"Zajet tam byl tedy jeho nápad... ne váš?"

Chvilí se na něj dívala a pak teprve promluvila: "Přesně tak."

"Když jste přijeli do Jasonova údolí, viděla jste tam ještě někoho jiného... nějaký jiný vůz?"

"Ne. Já... já jsem si myslela, že jsme tam sami."

"Jak dlouho jste tam byli, než došlo k tomu přepadení?"

"Asi tak pět minut... možná trochu víc."

"Co se pak stalo? Pokud možno podrobně."

"Povídali jsme si. Náhle jsem viděla ohnivé zablysknutí a slyšela výstřel. Phil... padl hlavou dopředu. Podívala jsem se ven a tam stál ten člověk. Namířil na mne pistolí a řekl, abych vystoupila. Vyskočila jsem a utíkala. I když byl malý a tlustý, dokázal běžet velmi rychle. Dohonil mě a cloumal se mnou. Udeřila jsem ho a spadl mu klobouk. Viděla jsem, že je úplně plešatý."

"Víte to určitě?" zeptal se Jenson. "Nemohl to být světlý blondýn nebo bělovlasý muž a vy jste v měsíčním světle měla jen dojem, že je plešatý?"

"Ne... neměl vůbec žádné vlasy."

"Kdybyste ho viděla znovu, dokázala byste ho identifikovat?"

"To ano... jsem si tím jistá."

"Co se stalo potom?"

"Bránila jsem se. On mě uhodil hlavní pistolí tady na tvář." Podívala se dolů na své pevně sevřené ruce. "Když jsem se po nějaké době probrala, zjistila jsem, že jsem polosvlečená a že mě strašně bolí tvář. On už byl pryč. Šla jsem k našemu vozu. Dotkla jsem se Phila. Poznala jsem, že je mrtvý. Nedokázala jsem ho odtáhnout z řidičova sedadla. Šla jsem celou cestu až k silnici pěšky. Několikrát jsem upadla. Trvalo mi to dlouho. Nakonec jsem tam došla a pak... už si jenom pamatuju, jak mě nesli tady do toho pokoje."

Harmas popošel k lůžku a Jenson, který ihned pochopil jeho úmysl, ustoupil dozadu.

"Paní Barlowová, váš manžel se před necelými třemi týdny dal pojistit na padesát tisíc dolarů," začal Harmas s přátelským, šarmantním úsměvem. "Musíte mi prominout, jestli vám položím pár otázek. Jsem vyšetřovatel pojišťovny. Jestliže se někdo pojistí na tak vysokou částku a pak náhle zemře, tak je nutné provést šetření. To jistě chápete."

Meg se na něj dívala podezřívavě.

"Nevím," řekla. "Vím jen tolik, že jsem ztratila manžela."

"Měla jste ho velmi ráda?"

"Samozřejmě... ale co s tím máte společného vy?"

"Je pravda, paní Barlowová, že vy a váš manžel jste už spolu nežili jako normální manželé?"

Meg se podívala na Jenson a její kobaltově modré oči náhle ztvrdly, jako by byly ze skla.

"Řekněte tomu ostrému hochovi, ať toho nechá," pronesla. "Víte stejně dobře jako já, že na takové otázky nemusím odpovídat."

"Máte naprostou pravdu," ozval se rychle Harmas. "Nemusíte, ale mým úkolem bohužel je takové otázky klást." Nastala pauza a ona si ho vzdorovitě prohlížela. Pak pokračoval: "Máme informaci, že váš manžel byl vynikajícím střelcem z pistolí. Měl u sebe svou pistolí, když jste si vyjeli do Jasonova údolí?"

Meg se zarazila.

"Ne... samozřejmě, že ne."

"On u sebe nikdy neměl pistolí?"

Zavřela oči.
"To já nevím."
"Je ta pistole někde u vás doma?"
Rychle zase oči otevřela.
"Já tomu nerozumím. Co má Philova pistole s tím vším společného?"
Harmas se opět usmál a pokrčil rameny.
"Nic, ale možná něco. Měl tu pistoli doma?"
Zase dlouhá pauza a ona pak prohlásila: "On ji dal pryč. Už delší dobu nechodil do klubu střílet. Pak už tu pistoli neměl."
Teď se o to zase začal zajímat Jenson.
"Komu ji dal?" zeptal se důrazně.
Meg váhala, pak potřásla hlavou.
"Já to nevím. Řekl mi, že ji dal pryč. Možná ji prodal... já to prostě nevím."
"Kdy to bylo?" chtěl vědět Harmas.
"Už si nevzpomínám... před časem."
"Jsou to tři týdny... šest měsíců?"
Znovu váhala, než odpověděla. "Myslím, že asi tak před devíti měsíci... nedlouho po naší svatbě."
Jenson se chystal promluvit, ale Harmas ho rychle předběhl: "Tak my vám děkujeme, paní Barlowová. Už vás nebudeme obtěžovat. Doufám, že se brzy uzdravíte."
Vzal Jensona za paži a vedl ho ke dveřím.
Meg se dívala, jak odcházejí. Srdce jí bušilo a někde uvnitř se jí šířil chorobný pocit strachu, jako by se roztahoval horkem.
Když s Jensonem odcházel dlouhou chodbou, Harmas poznamenal: "Nesmíme to uspěchat, Frede. V další fázi musíme najít jejího milence. Pojdte se mnou do hotelu a já vám dám její fascikl."
"To, že má záznam v rejstříku," oponoval Jenson, "ještě neznamená, že zavraždila svého manžela."
Harmas se na něj zašklebil.
"Maddux by byl nad takovou úvahou nadšením bez sebe. Pokračujte ve svých brilantních dedukcích a dotáhnete to na velitele policie." Když si sedal do auta vedle Jensona, vyrazil ze sebe: "Hele! Dostal jsem nápad! Jestliže má milence, tak hádejte, ve které místnosti Barlowova domu se ten chlap nejvíc zdržuje?"
Jenson nastartoval vůz.
"Pokračujte... to není tak těžké uhodnout."
"Při tom nepořádku, jaký ta ženská má v domě a nikdy neuklízí, tam určitě najdete jeho otisky prstů. Co kdybyste tam poslal vaše mládence a nechal je projít její ložnici, než se vrátí z nemocnice? Můžete to provést pěkně v tichosti a nikdo o tom nemusí vědět. Jestliže má ona záznam v rejstříku, je možné, že on taky, a v tom případě ho najdeme mnohem rychleji, než kdybychom čekali, až se nám vynoří z její postele. A další věc... sejměte otisky z té krabice na pistoli. Může z toho vyjít překvapení."
Jenson mlčky dojel až k hotelu a celou cestu se mračil, ale když zastavil před hotelem, uznale přikývl: "Jo, to jste fakt na něco kápl. Fajn, tak já tam pošlu naše hochy ještě dnes odpoledne."
"Kdo vede Klub střelců z malorážek v Pru Townu?" zeptal se Harmas, když vystupoval z vozu. "A kde bych ho našel?"
"Harry Seamore. Nejspíš ho najdete přímo v klubu na Sycamore Street. Proč?"
"Chtěl bych si s ním promluvit," řekl Harmas. "Počkejte tu moment, přinesu vám ten fascikl."
Harry Seamore, asi tak čtyřicátník silnější postavy a červených tváří, si s Harmasem potřásl rukou poté, co se mu Harmas představil.
"Zajímá mě Barlowova pistole," prohlásil Harmas. "Bylo mi řečeno, že ji dal pryč asi před devíti měsíci. Nevíte, komu ji dal?"
Seamore se usadil ve svém křesle a tvářil se nechápavě.
"Myslím, že jde o nějaký omyl. Phil by se nikdy nezbavoval svých pistolí. Vím určitě, že jednu z nich měl ještě minulý týden. Já jsem si ji totiž od něho vypůjčil."
Harmas se naklonil dopředu.
"Řekl jste svých pistolí? To měl víc než jednu?"
Seamore se usmál.
"Měl dvě do páru a obě byly nádherné. Mně můžete věřit, já jsem mu je totiž obstaral. Byl to vybraný pár naprosto stejných zbraní a jedny z nejlepších osmatřicítek, jaké jsem kdy měl v ruce."
Harmas si rukou pročísl vlasy.
"Řekl jste, že jste si vypůjčil jednu z jeho pistolí."
"Jistě. Ubytoval se u mne jeden můj přítel z Miami. Považuje se za velmi dobrého střelce." Seamoreva příjemná tvář se znovu roztáhla do úsměvu. "Vsadili jsme se. Já normálně používám pětačtyřicítku, ale můj přítel je zvyklý na osmatřicítku a svou pistolí neměl u sebe. Tak jsem zavolał Philovi a zeptal se ho, jestli by mi půjčil jednu ze svých pistolí. Tak jsme se s tím mým přítelem utkali a on střílel z Philovy zbraně. Philovi jsem tu pistoli vrátil tři dny předtím, než toho chudáka někdo zavraždil."
Harmas se opřel o své křeslo, až opěradlo zavržalo.
"Kde se to utkání konalo, pane Seamore?"
"Přímo tady," řekl Seamore a mávl palcem směrem k oknu, za nímž Harmas uviděl střelnici a řadu terčů. "Vybrali jsme

si dvě terčové schránky a každý z nás vypálil patnáct ran. Porazil jsem ho o jeden zásah do středu."

"Pane Seamore, je nějaká naděje na získání kulek vystřelených z obou pistolí?"

"To je ta nejjednodušší věc na světě. Už celý týden jsme tu neměli střelbu. Ty kulky jsou pořád ještě v těch kovových schránkách."

"Víte, do které schránky střílel váš přítel?"

"Samozřejmě."

"Mohl bych si od vás zatelefonovat?"

"Klidně si poslužte."

Harmas vytočil číslo policejního velitelství a šťastně se přitom usmíval.

Kapitola jedenáctá

Anson měl dva nadějně zákazníky, které chtěl v Pru Townu navštívit. Pak chtěl ještě přespat v hotelu Marlborough a teprve nazítří se vrátit do Brentu.

Když jel po frekventované silnici, uvažoval, co se asi děje s Meg. Brzy ji propustí z nemocnice. Už dříve jí uložil, aby zničila pojistku, kterou dal Barlowovi. Byl si jistý, že to udělala. On sám poslal pojistku s nárokovanou částkou padesát tisíc dolarů podepsanou Barlowem Jacku Jamesonovi, mladému, ale schopnému advokátovi, který teď zastupoval Meg.

Ani na okamžik neměl Anson sebemenší pochybnost o tom, že jeho plán nemá žádné vady. Policie bude pátrat po plešatém sexuální maniakovi. Tisk se netajil sympatiemi vůči Meg. Jameson vznesl jejím jménem nárok a Maddux mu bude muset vyhovět. Přesto však nemohl z mysli zapudit jeden nepříjemný pocit... byl to ten fascikl, o kterém mluvil Harmas. Anson si neustále kladl otázku, co v něm asi tak může být.

Poté, co úspěšně absolvoval obě návštěvy, vracel se autem do hotelu. Když se navečeřel a chystal se ven, narazil u východu na Harmase.

"Tak tady jste," oslovil ho Harmas. "Doufám jsem, že vás tu najdu. Potřebuju s vámi mluvit."

Anson se na něj nelibě podíval a pak ho následoval zpět do hotelové haly. Posadili se ve vzdáleném koutě.

"Co máte nového?" zeptal se Anson a mávl na číšníka, aby přinesl kávu.

"Barlowův případ," řekl mu Harmas. "Maddux měl pravdu. On mě snad užtve k smrti. Má vždycky pravdu. Ten nárok je podvod." Anson vytáhl z kapsy balíček cigaret. Nabídl Harmasovi a oba si zapálili.

"Tak co dál... mluvte," vyzval ho Anson dřevěně pevným hlasem.

Číšník přinesl dvě kávy. Když se vzdálil, Harmas pokračoval: "Jsem si tak jistý, jako že tu teď sedím, že ta ženská s pomocí svého milence zavraždila manžela. Té předchozí sexuální vraždy využili, aby zmátli vyšetřování."

Anson se upřeně díval na hořící konec své cigarety. Hlavně žádnou paniku, říkal si. Co mohl zjistit? V čem jsem se spletl? S úlevou si připomněl, že má nezvratné alibi.

"Doufám, že nečekáte, že tomu uvěřím," prohlásil. "Není to něco, co upekl Maddux, aby se vyhnul plnění?"

"Ne," odpověděl Harmas klidně. "Já jsem viděl její fascikl... kdežto vy ne. Ta ženská je všeho schopná. Jsem si jistý, že Maddux má pravdu, jako dosud vždycky."

Anson náhle pocítil v ústech takové sucho, že už nemohl dál kouřit. Zamáčkł svoji cigaretu.

"Co vlastně je v tom fasciklu?"

"Ta ženská má záznam v trestním rejstříku a už byla ve vězení," sdělil mu Harmas. "Živila se jako prostitutka. Podle agentury Tracing se fatálně zamilovala do muže, s kterým žila. Nejistili, kdo to byl, ale aby si ho udržela, stala se zlodějkou a odseděla si tři měsíce. Když vyšla z vězení, její pasák zmizel. Seznámila se s Barlowem. Je až neuvěřitelné, jak někdo jako Barlowe - nenápadný muž středních let - naletí takové děvce. Zřejmě se do ní zamiloval a vzali se. Já bych tipoval, že pak znovu narazila na toho svého pasáka a spolu upekli plán, aby se Barlowe dal pojistit na padesát tisíc dolarů, a potom ho společně oddělali."

Anson se snažil udržet si bezvýraznou tvář, když řekl: "Můžete cokoli z toho dokázat?"

"Nějaké důkazy mám. Dobře, připouštím, že s tím bychom u soudu neobstáli, ale Madduxovi to stačí, aby bojoval o každou píď terénu, než jí poskytne plnění."

Anson se opřel o své křeslo.

"Ona je teď moje klientka. Vy si zřejmě neuvědomujete, jaké nepříjemnosti mi to způsobí. Brzy se to dozví veřejnost. Paní Barlowová je teď na prvních stránkách tisku. Lidé s ní cítí. Noviny rozmázly všechny podrobnosti o tom, že byla znásilněna a že jí zavraždili manžela. Jestli Maddux popře oprávněnost jejího nároku, co si tu já počnu? Nevidíte tu situaci, do jaké se dostanu? Pokaždé, když oslovím potenciálního zákazníka a nabídnu mu životní pojistku, tak on mi řekne: 'K čemu by mi to bylo? Kdyby se se mnou něco stalo, tak vy odmítnete plnění... podívejte se na Barlowův případ.' Vy to nechápete?"

"Chápu to," uznal Harmas, "ale doufám, že vy nedoporučujete, abychom vyplatili podvodný nárok."

"Je skutečně podvodný? Jen proto, že jste zjistil, že ta žena má záznam v rejstříku, ji máme považovat za vražedkyni? Jaké důkazy na to máte?"

"Přistihl jsem ji ve dvou případech, kdy lhala," odvětil Harmas. "To ona přesvědčila Barlowa, aby zajeli do Jasonova údolí, a mám na to svědka, který to odpřisáhne, ale ona tvrdí, že tam chtěl jet Barlowe... protože prý byl romantický. Mám důkaz, že spali každý v jiném pokoji. Barlowe vůbec nebyl romantický typ... byl to úchylný chlap. Vsadil bych se, že její milenec na ně čekal v tom údolí. V restauraci, kde strávili ten večer, je záznam o telefonním hovoru spojeném do budky nedaleko toho údolí. Nemůžu dokázat, že tehdy telefonovala právě ona, i když to tak nepochybně bylo. Myslím, že svému milenci sdělovala, že Barlowe se spolu s ní chystá jet do údolí."

"Nejsou to jen nepřímé důkazy?" zeptal se Anson a pozorně se na Harmase díval.

"Ovšem, že jsou nepřímé, ale zároveň jsou to varovné signály. Nedaleko telefonní budky je vtisk pneumatiky a stejný vtisk jsme našli vzadu v údolí. Jestli zjistíme, že její milenec má na voze pneumatiku, která odpovídá tomu vtisku,

bude nám muset hodně vysvětlovat."

Anson si dokázal zachovat bezvýraznou tvář, ale kolem srdce náhle pocítil mrazení.

"Ty stopy pneumatik se tam mohly dostat kdykoli, nemyslíte? Máte ještě něco jiného?"

Harmas si poposedl dopředu.

"Ted' přijde to hlavní," prohlásil. "Barlowe byl šampion ve střelbě z pistole a sám měl dvě pistole osmatřicítky. Obě ale ted' zmizely. Paní Barlowová nám řekla, že jednu pistoli dal pryč, ale Harry Seamore, tajemník střeleckého klubu, si je jistý, že Barlowe by se svých pistolí nikdy nezbavoval. A ted' dávejte pozor... Barlowa někdo zastřelil jeho vlastní pistolí. Podařilo se nám identifikovat rýhy na projektilích. Ještě něco zvlášť pozoruhodného: ten chlap, který zavraždil Barlowa, zastřelil taky toho policajta během přepadení Caltexu. Tak jak se vám to líbí ted'?"

"To jste na tom hodně zapracoval," podotkl Anson a předklonil se, aby si utáhl tkaničku na botě. Cítil, že bledne, a v duchu se proklínal za to, že použil Barlowovy pistole. Tehdy se mu to zdálo tak snadné a plně vyhovující... jaká mezera v mozku způsobila, že se dopustil tak hloupé a nebezpečné chyby? Napřimil se. "Co si myslí poručík Jenson... je přesvědčený, že tu loupež spáchal Barlowe? To by vysvětlovalo, jak přišel k penězům na zaplacení prvního pojistného. Když o tom přemýšlím, tak to nejspíš bude ono. Zoufale se chtěl udělat sám pro sebe. Pravděpodobně neměl peníze na zaplacení pojistného, a proto provedl tu loupež. To by současně vysvětlovalo, proč platil v hotovosti."

Harmas se ťukl do nosu.

"Jo, to je dobrá úvaha. Ale stejně jsem pořád přesvědčený, že paní Barlowová a její milenec společně upekli plán zavraždění Barlowa."

"Ale kdo je ten milenec, o kterém pořád mluvíte?" zeptal se Anson.

"Hledáme ho. Nemělo by být tak strašně těžké ho najít." Harmas dopil kávu. "Tak ted' o tom máte určitou představu. Já zmobilizuju Madduxe. Ten bude skákat radostí! Nemyslím si, že by paní Barlowová mohla dostat plnění. Může se naopak dočkat opravy v plynové komoře."

Anson se zvedl.

"To všechno ještě musíte dokázat," prohlásil. "Dokud nebudete mít důkazy, já stojím za svou klientkou. Taková situace mě tu může obchodně znemožnit. Mějte se," a vyšel z haly ven.

Harmas ho sledoval a v jeho bystrých šedých očích se náhle objevil jakýsi pochybovačný výraz.

Harmas právě dojedl snídani a přešel do hotelové haly, aby si přečetl noviny, když se u vchodu objevil Jenson.

"Ten váš nápad s otisky prstů už přinesl ovoce," začal Jenson. "Myslím, že nás to dovede k jejímu milenci. V její ložnici jsme našli otisky dvou mužů. Jedny nejsou evidované, ale ty druhé patří jistěmu Sailoru Hoganovi. Býval to mistr polotěžké váhy státu Kalifornie a bydlel tehdy v Los Angeles. Ted' je v Brentu a dělá pro Joea Duncana, majitele sázkové kanceláře. Když Hogan žil v Los Angeles a Barlowová se tam živila prostitucí, je možné, že jí dělal pasáka."

"Našli jste otisky i na té krabici od pistole?" zajímal se Harmas.

"Jo, ale ty nejsou Hoganovy, ty tam nechal ten druhý chlápek," odvětil Jenson. "Ted' si půjdu promluvit s Hoganem. Chcete jít se mnou?"

Harmas rychle vstal.

"Asi bych se nedal zastavit," ujistil Jenson.

Sailor Hogan se pohodlně opřel o křeslo s opovrhlivým úsměvem na tváři poznamenané mnoha utkáními.

"Hele, mládenci, vemte to fofrem," utrousil, "mám tu moře práce. Tak copak vás žere?"

"Kde jste byl v noci z třicátého na jedenatřicátého března?" zeptal se Jenson.

Hogan se usmál o poznání víc.

"Co to má bejt? Co jsem podle vás měl dělat?"

"Co jste dělal a kde jste byl?"

"To nevím," pokrčil rameny Hogan, "to už je přes tři týdny, ne?"

"Tak si vzpomeňte," řekl Jenson řízným policajtským hlasem. "Jinak z toho můžete mít patálie. Tak si raději vzpomeňte rychle."

"No, když je to takhle," pronesl Hogan a pořád se usmíval, "možná se s tím dá něco dělat." Vytáhl z kapsy malý červený diář a začal v něm listovat. "Třicátýho března?"

"Slyšel jste dobře!" odsekl Jenson.

"No tak jo... ještě že si to poznamenávám v kalendáři, že jo?" Hogan se podíval na Harmase a zamrkal. "To jsem byl jednou v pěkný rejži, ale ted' si všechno zapisuju. Moc se mi to hodí, když kolem mě začne čenichat zákon."

"Tak dělejte, Hogane!" vyštěkl Jenson. "Co jste tehdy dělal?"

"Byl jsem v Lambsvillu... dělal jsem nějakou práci pro Joea Duncana... dělá vám starosti nějaká určitá hodina?"

"Mezi třetí a čtvrtou hodinou ráno."

"No těbůh! To jsem byl v posteli! Kde jinde jsem asi měl bejt?"

"Můžete to dokázat?"

Hogan se zatvářil vychytrale. Odpověděl: "To je jednoduchý jak facka, poručíku. Já málokdy spím sám. Já se totiž bojím tmy. Takže jsem měl takovou holčičku, která vo mě pečovala." Svůj opovrhlivý úsměv roztáhl do široka. "Ta si tu noc určitě pamatuje. Zeptejte se jí... je to Kit Litmanová. Dělá v Casino Clubu."

"Co jste dělal třiadvacátého dubna večer?"

Hogan znovu mrkl na Harmase, když listoval ve svém diáři.

"Přesnější čas?" zeptal se.

"Mezi devátou a jedenáctou hodinou."

"Tak to je jasný," řekl Hogan. "Hrál jsem se čtyřma kámošema poker. Hráli jsme to od osmi až přes půlnoc v baru U Sama. Provéřte si to, jestli mi nevěříte. Byli to Joe Gershwin, Ted' Macklin, Frankie Stewart a Jack Hammond."

Spokojeně se vyvaloval ve svém křesle. "Ti vám to potvrděj. Začli jsme hrát ve vosum a skončili asi tak ve dvě. To už je celý? Já tu mám práci. Všecko nemůžete přišít zrovna mně, poručíku. Já si dávám bacha."

Jenson se náhle zeptal: "Znáte paní Barlowovou?"

Hogan na takovou otázku čekal.

"Nemůžu říct, že bych ji znal... přišel jsem tím vo moc?"

"Znáte Philipa Barlowa?"

"Toho chlapa, jak ho voddělali? Ne... ale co s tím vším mám společného?"

"Byl jste někdy v domě Barlowových?"

Hoganův úsměv začal náhle hasnout. Nelíbil se mu chladný, tvrdý pohled, jaký na něj upíral Jenson.

"Měl jsem tam být?"

"Jak je možné, že jsme v tom domě našli vaše otisky prstů?" otázal se Jenson a naklonil se dopředu.

"No jo, policajti! Tak vy jste tam byli sbírat otisky?"

"Máme vaše otisky, Hogane," prohlásil Jenson. "Tak znova: znáte Meg Barlowovou?"

Hogan trhl rameny.

"To víte, že ji znám. Co na tom záleží, teď když je Barlowe mrtvej? Chodil jsem s ní ještě předtím, než si ho vzala. Pak jsme se potkali a vona mě tam párkrát pozvala. Barlowe prostě neměl to, co vona potřebovala." Už se uklidnil a zase mrkl na Harmase. Pak pokračoval: "Já jsem chtěl chránit čest dámy. Ale když to víte, tak je to už venku. Ještě něco byste chtěli vědět?"

"V tom domě jsou ještě jiné otisky," řekl Jenson. "Nějakého muže... nevíte, kdo to může být?"

Hogan se špinavým nehtem podrápal na zubu.

"To mě překvapujete," odpověděl, "já myslel, že jsem jedinej. To teda nevím... ale proč se nezeptáte jí?"

Jenson se podíval na Harmase a pokrčil rameny. To gesto znamenalo přiznání porážky.

"Kde je váš vůz?" zeptal se ještě Jenson.

"Venku... ten modrej buick."

Oba muži odešli a když zavřeli dveře, Hogan ze sebe vyrazil posměšné zachechtání.

Jensonovi trvalo jen pár minut, aby zjistil, že Hoganův vůz nezanechal v Jasonově údolí vtisk pneumatiky. Znechuceně pohlédl na Harmase.

"To bychom měli," shrnul svůj dojem. "Je tu další milenec. Hogan to nemohl provést. Prověřím si jeho alibi, ale já ho znám... jeho alibi bude určitě sedět."

"Takže začneme hledat toho druhého milence," řekl Harmas.

"Správně," přitakal Jenson. "U té ženské bych začal utahovat šrouby."

"Zatím ne," namítl Harmas. "Mám nápad a na tom bych chtěl dělat nejdřív. Než ji začneme zpracovávat, musíme mít dost důkazů, aby se pod nimi zhroutila."

Anson zajel vozem do autoopravny u benzinové pumpy společnosti Shell na brentské silnici.

Vedoucí opravny Jack Hornby mu vyšel naproti a potřásl mu rukou.

"Jacku," řekl Anson, "pneumatiky mi dělají starosti. Nějak se mi to nelíbí. Chtěl bych místo nich firestonky. Můžete mi je přemontovat?"

"S potěšením, pane Ansone," odpověděl Hornby. Obešel Ansonův vůz. "S tímhle obutím já ale nevidím důvod ke starostem. To by vám klidně vydrželo nejmíň deset tisíc kiláků."

"Můj kamarád nedávno jednu takovouhle píchnul. Dejte mi tam firestonky."

"Dobře; jestli chcete, nechte mi tady ty staré a já vám dám slevu."

"Děkuju, ale já si je odvezu. Hodíte mi je do kufru. Počkám si na to. Jak dlouho to asi bude trvat?"

"Přibližně hodinu," odvětil zaraženě Hornby. "Můžu vám půjčit jiný vůz a pak vám pošlu..."

"Počkám tu," prohlásil Anson stroze.

Edwin Merryweather, ředitel Národní banky Pru Townu, byl malý, tlustý a sveřepě staromódní. Měl na sobě úhledný, pečlivě vyžehlený modrý oblek a puntikovaného motýlka. Když si s ním Harmas potřásl rukou, pomyslel si, že vypadá jako postava z některého románu Sinclaira Lewise.

"Pokud vím, byl pan Philip Barlowe vaším zákazníkem," řekl Harmas poté, co se představil. "My čekáme, že na nás bude vznesen nárok na plnění. Pan Barlowe totiž s námi uzavřel životní pojistku nedlouho před svou smrtí. Dříve než poskytneme plnění, rádi bychom si objasnili některé body."

Merryweather zvedl obočí.

"Ano?"

"Konzultoval s vámi nějaké souvislosti té pojistky?"

Merryweather si prohlížel své pečlivě vyleštěné nehty a pak teprve připustil: "Skutečně... bylo tomu tak."

"Měl jsem dojem, že tu pojistku uzavřel v úmyslu nabídnout ji bance jako záruku na úvěr. Je to fakt?"

"Ano, měl to y úmyslu."

"Řekl vám, o jak vysokém úvěru uvažoval?"

"Tři tisíce dolarů. Tu sumu bychom mu s potěšením půjčili, pokud by se rozhodl tu pojistku deponovat v naší bance."

Harmas zbystřil pozornost.

"Pokud vím, tak pan Barlowe měl v úmyslu získat mnohem větší úvěr než tři tisíce dolarů."

Merryweather se zatvářil pedantsky.

"Rozhodně bychom mu nemohli poskytnout větší obnos vzhledem k tomu, že šlo o pojistku na pět tisíc dolarů."

"Pět tisíc? Barlowe byl pojištěn na padesát tisíc dolarů!"

Merryweather vypadal ohromeně.

"To jistě ne. Víte určitě, že to není omyl?" Když uviděl Harmasův sebejistý výraz, zamračil se a chvíli si upravoval motýlka u krku. "Není, vy to nepochybně víte. Mně pan Barlowe řekl, že si zařizuje životní pojistku na pět tisíc dolarů a protože vaše pojišťovna poskytuje pětiprocentní slevu při platbě v hotovosti, rozhodl se zaplatit první pojistné hotově. Vyzvedl si skoro všechno, co tu měl na svém účtu, aby mohl zaplatit pojistné."

Harmas pocítil záchvěvy vzrušení kolem páteře. Teď se tomu snad začínám dostávat na kloub, řekl si.

Promluvil ale klidně: "Já tomu nerozumím. My nedáváme žádnou slevu za platbu v hotovosti... proč si něco takového myslel?"

"Pan Barlowe mi řekl, že takovou informaci mu dal váš zdejší zástupce... jistý... myslím, že... je to pan Anson, jestli se nemýlím?"

"Ano, to je náš zástupce," potvrdil Harmas pomalu. "Ale někde v tom muselo dojít k omylu. Kolik si vybral pan Barlowe ze svého účtu?"

"Sto padesát dolarů."

Harmas se podrbl v zátylku; ta suma odpovídala pojistnému na životní pojistku na částku pět tisíc dolarů.

"V tom všem je něco divného. Barlowe s námi uzavřel pojistku na padesát tisíc dolarů a první pojistné zaplatil v hotovosti! Bylo to více než tisíc dolarů."

"Nedovedu si představit, kde vzal tolik peněz, pane Harmasi. Jeho účet byl často přečerpáván."

Harmas chvíli přemýšlel, pak se zvedl.

"V každém případě vám děkuju, že jste si pro mne našel čas."

Merryweather zvedl své tlusté ruce ve zdvořilém gestu.

"Jsem šťasten, že jsem vám mohl být užitečný," řekl.

Když si Harmas bral u recepčního pultu klíč od svého pokoje, sdělil mu Tom Nodley: "Jedna žena by s vámi chtěla mluvit, pane Harmasi. Už nějakou dobu čeká vedle v baru."

Potouchlý úsměv na tváři recepčního Harmase přiměl, aby si ho pozorně prohlédl.

"Co je to za ženu?"

"Jmenuje se Fay Lawleyová." Nodley se naklonil dopředu a ztlumil hlas. "Je to jedna z těch holek." Zamrkal. "Pane Harmasi, pokud si nepřejete se s ní setkat, tak jí to samozřejmě zatrhnou."

"Já jsem ochoten kdykoli se setkat s kýmkoli," odušil Harmas a vydal se napříč halou směrem k baru.

Uviděl Fay, která seděla v rohu a popíjela whisky s vodou, a zamířil k ní.

Usmála se na něho.

"Pojďte si přisednout. Já už se vás tu několik dní snažím zastihnout."

"Skutečně?" podivil se Harmas. Kývl na číšníka a pak se posadil proti ní. "Měl jsem moc práce. Vy znáte mne... já neznám vás."

Ke stolku přišel číšník a Harmas si objednal skotskou s ledem. "Já jsem Fay Lawleyová," řekla, "bydlím tady nedaleko." Sešpulila namalované rty do jakéhosi úsměvu. "Vy jste od Národní důvěry, že jo?"

"Přesně tak."

"No, napadlo mě, že by se vám mohla hodit nějaká informace."

Číšník přinesl Harmasovu whisky.

"Informace - to je můj chleba," prohlásil Harmas, když číšník odešel. Nabídl jí cigaretu. Oba si zapálili. "Oč jde... je to obchodní záležitost?"

Fay potřásla hlavou.

"Já jenom oplácím nevděk. Kdo se mnou zachází slušně, na toho jsem hodná. Kdo se mnou zachází sprostě, ten at' si mě neřádá. Pro fěrovýho chlapa bych udělala všechno možný, ale darebákovi, kterej mě vodkopne, udělám pěkněj podraz."

"Myslíte, že by mě to mělo zajímat?" zeptal se Harmas a zpřímá se na ni díval.

"No, nevím... vy jste polda přes pojištění, že jo?"

"To ano."

"Zajímalo by vás, jak se chovají vaši prodejci?" Harmas usrkl ze své sklenice.

"To víte, že ano... jde vám o některého určitého prodejce?"

"Je to takovej prevít... Johnny Anson."

Harmas odložil sklenku. V obličejí měl naprosto neutrální výraz.

"Co s ním má být?"

Ve tvářích se jí objevila zlost a oči se jí leskly. Fay se naklonila dopředu a začala mluvit.

Kapitola dvanáctá

Byl to Harmasův nápad, ale jakmile to vyložil Jensonovi, poručík souhlasil.

"Paní Barlowová se vrací domů zítra," řekl Harmas, "a tohle je naše poslední šance. Pojdme tam ještě jednou a důkladně si to tam prohlédneme. Prosím, vaši mládenci tam posbírali otisky prstů, ale co kdybychom si to prošli my dva spolu?"

"A co tam vlastně budeme hledat?" zeptal se Jenson, když nasedal do vozu.

"Ty pistole. Možná jsou schované někde v tom domě. Nedá mi to spát."

K domu Barlowových přijeli krátce po poledni, oba vystoupili z vozu a prohlíželi si zahradu.

"Podívejte se, Barlowe byl svým způsobem geniální zahradník," poznamenal Harmas. "Není to podivné, jak takový talent a umělecký smysl pro krásu může jít ruku v ruce s morální prohnalostí?"

Jensona to nezajímalo. Zabručel a šel rovnou ke vchodu. S otevřením zámku neměl potíže. Oba muži vešli do haly.

Pokrčili nosy, když ucítli něco jako stájovou ztuchlinu a zápach špíny.

"Pojďme se nejdřív podívat do Barlowova pokoje," navrhl Harmas a hned se vydal po schodech nahoru.

Oba muži systematicky prohledávali pokoj. Zatímco Jenson se s úšklebkem ošklivosti podíval na balík fotografií, které objevil, Harmas odstrčil postel a zjistil, že jedno prkno podlahy je uvolněné.

Vytáhl kapesní nůž, opatrně zvedl prkno a do otvoru pod podlahou si posvítíl baterkou.

"Tady to máme," prohlásil, "a co u všech čertů je tohle?" Jenson se mu podíval přes rameno a spatřil pistoli osmatřicítku, která ležela pod prknem. Harmas vylovil světlou koupací čepici a dvě gumové vložky. Jenson vložil do hlavně pistole tužku a opatrně ji zvedl z úkrytu.

Harmas si se zájmem prohlížel koupací čepici.

"Ten plešatý chlap," vyrazil ze sebe a podíval se na Jensonu. "To sedí. Všechny ty jeho sviňárny... a teď tohle... sázím se o sto babek, že tohle je vražedná zbraň z Glyn Hillu."

Jenson si mnul svůj masivní nos.

"Jo? Já ale nikdy zbytečně nevyhazuju peníze. Když už jsme se sem jednou vypravili, tak si prohlídnu i zbytek toho kutlochu."

V tom dusném malém domku zůstali celé odpoledne, ale tu druhou pistoli nenašli. Jenson zatelefonoval na velitelství a zanedlouho přijelo několik vozů s techniky a lidmi z laboratoře. Osmatřicítku nalezenou v úkrytu poslal do balistického oddělení v Brentu. Když se Jenson a Harmas vrátili do Brentu, znalci jim už mohli potvrdit, že ta pistole je skutečně vražednou zbraní z Glyn Hillu.

Anson měl vyvinutý smysl pro mezilidské vztahy.

Když Harmas vešel do jeho kanceláře krátce po šesté a právě v okamžiku, kdy se Anson chystal odejít domů, ihned vycítil, že Harmas je naladěný nepřátelsky.

Harmas bez okolků přikročil k důvodu své návštěvy. Vyličil svůj rozhovor s Merryweatherem a své šedé, bystré oči upíral zkoumavě a podezřívavě na Ansona.

Když Harmas skončil, Anson prohlásil: "Nechápu, co tím myslíte. Nikdy jsem Barlowovi nenabídl pětiprocentní slevu. Proč bych to vůbec dělal? Jste si jistý, že se Merryweather nespolehl?"

"Nejsem si jistý vůbec ničím," odpověděl Harmas tónem, který jako by vyvracel jeho slova. "Barlowe mu řekl, že jste ho ujistil, že když zaplatí první pojistné v hotovosti, dáme mu pětiprocentní slevu. Kromě toho si Barlowe vyzvedl ze svého účtu sto padesát dolarů na zaplacení prvního pojistného... a to byly skoro všechny jeho peníze."

Anson vzal do ruky tužku a začal kreslit na svou podložku nějaké nesmyslné útvary.

"To pojistné dělalo dvanáct set dvaadvacet dolarů," řekl, aniž vzhledl na Harmase. "V tom musí být nějaký omyl."

"Barlowe měl původně v úmyslu uzavřít pojistku na pět tisíc dolarů," pokračoval Harmas. "Merryweather si je tím jistý. Barlowe si chtěl v bance vypůjčit tři tisíce dolarů."

Anson si nervózně poposedl. Chvilí neodpovídal a zapálil si cigaretu.

"Můžu vám říct jen tolik, že Barlowe vyplnil jeden z našich průzkumových dotazníků. Když jsem se za ním vypravil, požádal o uzavření životní pojistky na padesát tisíc dolarů... vy jste tu pojistku viděl a on ji podepsal v mojí přítomnosti. Možná že se radil s Merryweatherem, než jednal se mnou. Když přišel domů a přemýšlel o tom, nejspíš se rozhodl pojistit se na vyšší částku."

"Desetinásobně vyšší?" zeptal se Harmas suše. "Odkud vzal peníze na zaplacení takového pojistného?"

"Prostě ty peníze měl a dal je mně," prohlásil Anson.

"Můžu vidět ten jeho dotazník?" otázal se Harmas. "Rád bych si byl jistý, že máme nějaký důkaz o tom, že Barlowe mluvil s Merryweatherem ještě předtím, než se setkal s vámi."

Anson se zarazil. Na kalhoty mu padal popel z cigarety.

"Zahodil jsem ho," prohlásil.

Harmas udělal menší pauzu a zapálil si cigaretu. Zkoumavě si prohlížel Ansona, který se donutil vydržet jeho pohled.

"To vy běžně zahazujete vyplněné dotazníky zákazníků?" chtěl vědět Harmas.

"Jen v případě, že se skuteční prodej. Jakmile jsem s Barlowem uzavřel pojistku, neměl jsem důvod schovávat si jeho dotazník."

Harmas o tom uvažoval a pokrčil rameny.

"Jo... to chápu." Dlouze vydechl cigaretový dým nosem, pak se náhle naklonil dopředu a zeptal se: "Jen pro úplnost... kde jste byl třináctého dubna večer?"

Anson ucítil, jak jím projel strach jako nějaké ledové bodnutí.

"Co tím chcete říct?"

Harmas se usmál.

"Znáte Madduxe. Alibi - to je jeho koníček. Chce vědět, kde byli všichni, kdo jsou třeba jen vzdáleně spojeni s Barlowovým případem, večer v den jeho zavraždění." Harmas se skoro rozesmál. "Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby taky mě požádal o prokázání alibi. Fakticky to nic neznamená a jestli se tou otázkou dostáváte na tenký led, tak to řekněte a zapomeneme na to."

"Samozřejmě, že ne."

Anson otevřel zásuvku psacího stolu a vytáhl svůj diář obchodních schůzek.

"Byl jsem tady a pracoval jsem dlouho do noci," řekl chladným a věcným hlasem. "Odešel jsem až v jedenáct hodin. Pokud si to chcete ověřit, zeptejte se dole vrátného."

"Uklidněte se," pravil Harmas a zvedl ruce. "Nic si nepotřebuju ověřovat." Opřel se o opěradlo židle. "Víte, já jsem o tom případu přemýšlel. Teď bych s vámi dokonce souhlasil. I když ta ženská není žádná úroveň, asi by bylo rozumnější jí ten nárok vyplatit. Jak jste řekl, v tomhle obvodu bychom v případě odmítnutí plnění mohli obchodně dost ztratit."

Dnes večer sem přijíždí Maddux. Pokusím se ho přesvědčit, aby souhlasil s proplacením nároku."

Anson se ohromeně naklonil dopředu.

"Maddux že sem přijede?"

"Jo. Chce si promluvit s Jensonem. Dám vám vědět, jestli ho přesvědčím a on bude ochotný poskytnout plnění. Budete večer doma?"

Anson přikývl.

"Asi tak do devíti; ale já Madduxe znám, ten nebude chtít platit."

"Možná, že bude. Starý Burrows nemá rád špatnou publicitu. Noviny by si nás mohly vzít na mušku. Uvidím, co se dá dělat." Harmas se s židlí odsunul od stolu. "Abych konečně změnil téma, víte něco o tom starožitnictví na konci tohoto bloku? Koupil jsem tam těžítka. Ujišťovali mě, že je to pravá starožitnost." Vyndal z kapsy plastický sáček a vyňal z něho zdobené skleněné těžítka. Postrčil je po stole k Ansonovi. "Helena je zblázněná do starožitností, ale mně pak napadlo, jestli to není padělek... vyrobený před pár lety v Japonsku."

Anson bezmyšlenkovitě vzal těžítka, prohlížel si je a pak pokrčil rameny.

"Nevím; vypadá docela pěkně. Když jí řeknete, že je staré sto let, tak bude šťastná."

Vrátil těžítka k Harmasovi a ten je opatrně uložil do sáčku. "Jo, to je dobrý nápad." Harmas se zvedl. "Jestli přemluvím Madduxe k plnění, zavolám vám. Tak zatím na shledanou."

Když Harmas odešel, Anson si zapálil cigaretu a zamýšleně pohlížel na protější stěnu. Měl nepříjemný pocit, že jeho vražedný plán pomalu začíná prskat ve švech. Pokoušel se ujistit sám sebe, že i když je situace zapeklitá, není nebezpečná. Ani na okamžik teď už ale nevěřil, že Maddux bude ochotný platit. Byl si jistý, že pojistná částka je fakticky ztracená. Teď si musí hlavně dát pozor, aby se nenechal do toho případu zaplést. Byla to samozřejmě chyba Meg. Kdyby mu nevykládala všechny ty lži o své minulosti, nedostal by se do téhle patálie.

Stále ještě seděl za svým stolem, zkoumal situaci, kladl si otázku, jestli se nedopustil nějaké fatální chyby, když se asi po třiceti minutách ozvalo lehké zaklepání na dveře.

"Dále," zavolal.

Dveře se otevřely a dovnitř vešel noční hlídač Jud Jones.

Anson se na něj podíval překvapeně.

"Ahoj, Jude," řekl. "Právě se chystám jít domů. Můžu pro vás něco udělat?"

Jones posunul své objemné tělo dál do kanceláře. Zavřel dveře. Na tváři měl znepokojivý a současně jakýsi lišácký výraz, jaký u něho Anson dosud neviděl a který se mu nelíbil.

"Jestli bych moh na slovíčko, pane Ansone," pronesl.

"Nemůže to počkat?" zeptal se Anson trochu netrpělivě. "Já už chci jít domů."

Jones zavrtěl hlavou.

"Řek bych, že nemůže, pane Ansone. Je to důležitý... pro vás a zrovna tak pro mě."

Anson se postavil k oknu a za zády měl zapadající slunce. "Tak ven s tím... oč jde?"

"Ten chlápek Harmas... vy ho znáte?"

Anson mimoděk sevřel ruce do pěstí.

"Ano... co s ním je?"

"Von se mě na vás vyptával, pane Ansone."

S velkým úsilím si Anson udržel bezvýraznou tvář. Tak Harmas si ověřoval jeho alibi. S tím se ale daleko nedostane.

Anson se snažil, aby jeho hlas zněl co nejpřirozeněji. "O tom já vím. Souvisí to s tím případem vraždy. Policie si potřebuje ověřit alibi všech, kdo jsou i vzdáleně spojeni s osobou toho Barlowa. Já jsem mu náhodou prodal pojistku, takže jsem s ním také určitým způsobem spojený. To je běžná rutina. Nemusí vás to znepokojovat."

Jones si sáhl za ucho pro napůl vykouřenou cigaretu, přilepil si ji na dolní ret a zapálil si.

"Mě to neznepokojuje, pane Ansone. Já myslel, že to možná znepokojuje vás. Chápejte, já jsem mu řekl, že jste byl od devíti do jedenácti zrovna tady v kanceláři. Řek jsem mu, že jste psal na stroji."

V jeho hlase byl výsměšný tón a Anson se upřeně podíval na jeho tlustou a potutelně vypadající tvář.

"Správně," pravil. "Totéž jsem mu řekl já. Dobře, že jsem tady ten večer neměl žádnou společnost, že?" Přiměl se k úsměvu.

"To jo," řekl Jones a neopětoval Ansonův úsměv. "No, já jsem mu řekl, že jste byl tady, ale von je jen soukromý vočko. Ale co když se mě na to budou ptát poldové?"

"Tak jim řeknete zase totéž, Jude," odpověděl Anson důraznějším hlasem.

"Nemůžete vode mě čekat, že budu lhát policajtům, pane Ansone," prohlásil Jones a vrtěl hlavou. "Já si nemůžu dovolit dostat se do nějakých patálií... to by mě mohli obvinít ze spoluviny..."

Anson cítil, že se mu kolem srdce šíří ledový chlad.

"Co tím chcete říct? Spoluviny? O čem to mluvíte?"

"Vy jste ten večer nebyl ve své kanceláři, pane Ansone."

Anson se rychle posadil na okraj svého psacího stolu. Cítil, že mu nohy vypovídají službu.

"Z čeho to usuzujete?" zeptal se chraptivě.

Jones hodil oharek cigarety na podlahu a zašlápl ho.

"Došly mi cigarety," odpověděl. "Napadlo mě, že si jich pár pučím vod vás. Tak jsem zaklepal na dveře. Nikdo se nevozdval, ale pořád byl slyšet psací stroj. Zaklepal jsem znova a pak mi došlo, že něco asi není v pořádku. Odemkl jsem svým univerzálním klíčem. Vy jste tady nebyl, pane Ansone. Byl tu magnetofon, přehrával zvuk psaní na stroji a znělo to fakt moc přesvědčivě... mě to předtím úplně voklamalo."

Anson cítil, jak mu z podpaží teče po žebrech studený pot.

To je konec! pomyslel si. Co teď můžu dělat?

Jeho prvním impulsem bylo, že vytáhne ze zamčené dolní zásuvky Barlowovu pistoli a zastřelí Jonese. Takovou myšlenku však okamžitě zapudil. Kdyby Jonese zabil, neměl by sílu odtáhnout z kanceláře to obrovské tělo. Musel získat čas a něco vymyslet.

"To je pravda, Jude," uznal. "Nebyl jsem ve své kanceláři, ale s tou vraždou jsem neměl nic společného... vůbec nic."

Jones bedlivě sledoval Ansonovy reakce a uculil se. Anson cítil, jak z toho tlustého muže vychází zápach potu svědčící o vzrušení i o strachu.

"To jsem si jistý, pane Ansone... vůbec by mě ani nenapadlo, že byste s tím moh mít něco společného. Jen jsem si myslel, že vám to radši řeknu, kdyby se mě na to ptali poldové. Těm přece musím říct pravdu." Naklonil hlavu na jednu stranu a pokračoval: "Vám to ale nemůže ublížit, že ne, pane Ansone?"

Anson pomalu odvětil: "No, Jude, to by mi možná ublížit mohlo."

Jones se ihned zatvářil smutně.

"To bych byl moc nerad. Vy jste na mě byl dycky hodnej. A jak by vám to mohlo ublížit?"

"Mohl bych přijít o zaměstnání," odpověděl Anson. "To alibi jsem si připravil, protože jsem šel za jednou vdanou ženou a její manžel mě podezírá. Chtěl jsem mít důkaz, že jsem byl tady a ne někde s ní." I jemu samému se to zdálo dost chabé, ale neměl čas, aby si vymyslel něco lepšího.

"Tak takhle je to!" zvolal Jones vychytrale. "Vy jste to dycky s ženským uměl." Udělal pauzu a poškrábal se na tučném zátylku. "No, možná bych na to moh zapomenout, když se věci mají takhle. To bych možná moh... ale musím si to rozmyslet."

Anson vycítil, že jde o vydírání, a řekl rychle... snad až příliš rychle: "Kdyby se vám takhle hodilo sto dolarů, Jude... i když já s tím nemám nic společného, je tady přece jen to vyšetřování vraždy. Takže sto dolarů a vynecháte mě z toho, co říkáte?"

Jones líně opřel svou masivní tělesnou schránku o stěnu.

"No, já nevím, pane Ansone. Dělá mi to starosti. Abych vám řekl pravdu, moje žena na tom není dobře se zdravím. Doktor jí poradil, aby se vodstěhovala. Zdejší klima pro ni není dobrý. A stěhování je pěkně drahá věc. Nemoh byste to zvýšit na tisíc? Za to bych já na všechno zapomněl a vy byste nám moc pomoh."

Anson se náhle uklidnil. Plně si uvědomil svou situaci. Řekl si, že toho tlustého, nemotorného vyděrače bude muset zabít, ale musí ho nějak ukonejšit do doby, než ho dostane někam, kde ho bude moci zabít bezpečně.

"Tisíc!" vykřikl. "Propánakrále, Jude! Kde si představujete, že seženu tolik peněz? Jsem schopen vám dát nejvýš dvě stě."

Jones potřásl hlavou. Teď se tvářil ještě smutněji. "Rád bych vám pomoh, pane Ansone, ale co když poldové zjistějí, že jsem jim lhal? Co se pak stane s mojí ženou? Můžou mě strčit na pár let do basy. Dvě stě babek - to mi vůbec nepomůže."

Anson pozoroval toho tučného, potícího se vyděrače delší chvíli a pak ho požádal: "Dejte mi trochu času, dva nebo tři dny. Možná se mi podaří sehnat pět set, ale tím to končí. Co tomu říkáte?"

"Já hrozně nerad uháním slušného člověka, jako jste vy, pane Ansone," držel se svého Jones a Anson si rychle všiml, že v očích vrátného se objevil náznak bezohlednosti. "Musí to být tisíc babek nebo nic. Dám vám pár dnů na uvažení."

Anson sledoval, jak odtrhl masu svého těla od stěny a šel ke dveřím. Když Jones otevřel dveře, zastavil se a zašilhal na Ansona.

"Moje žena o tom ví," řekl. "Já před ní nikdy nic netajím, ale vona umí mlčet stejně jako já. Dobrou noc, pane Ansone."

Vyšel na chodbu a zavřel za sebou dveře.

Na cestě zpět do svého bytu se Anson zastavil v servisu u benzinové stanice Shell. Hornby si s ním potřásl rukou a zeptal se, jak mu vyhovují nové pneumatiky.

"Jsou skvělé," ujistil ho Anson. "Stavil jsem se, abych vyrovnal účet."

"Děkuji, pane Ansone. Pojdte laskavě do kanceláře a já vám dám stvrzenku."

Když Hornby začal vyplňovat stvrzenku, zmínil se jakoby mimochodem: "Policie se ptala na vaše staré pneumatiky, pane Ansone."

Anson si právě prohlížel tabulku doporučeného tlaku různých pneumatik, která visela na stěně. Byl k Hornbymu obrácen zády. Pocítil, že Hornbyho slova ho zasáhla jako rána do vazů.

Zeptal se bez toho, že by se obrátil: "Policie? Proč?"

"Nějak to souvisí s tou Barlowovou vraždou," řekl Hornby. "Vypadá to, že ten zabiják nechal na místě činu stopy pneumatik svého vozu. Policie teď zjišťuje všechny, kteří si v poslední době měnili pneumatiky. Řekl jsem jim, že jste si nechal měnit pneumatiky a ty staré jste si odvezl s sebou."

Teď, když už překonal první šok, se Anson obrátil.

"To je v pořádku," pravil. "Zajdu za poručíkem Jensonem. Je to můj dobrý přítel... Nechtěl bych, aby si myslel, že můžu mít cokoli společného s tou vraždou," a přinutil se k zasmání.

"Jen mě napadlo, že se vám o tom zmíním," řekl Hornby, když Ansonovi podával stvrzenku.

"Jistě... já zajdu za poručíkem."

Když Anson vyjížděl z autoopravny, měl pocit, že je v pasti. Kolika dalších chyb se ještě dopustil? Byl posedlý představou, že získá tu pojistnou částku, a proto příliš spěchal. Musel být blázen, když to udělal Barlowovou pistolí. A ještě větší blázen musel být, když si bezstarostně dával vyměnit pneumatiky v dílně, kde ho znají. Pak tu byl ještě Harms, který se ho ptal na vyplněný průzkumový dotazník, a co horšího, teď už nemá alibi na večer, kdy byl zabit

Barlowe!

Je vůbec možné, že ten jeho skvělý nápad se pomalu, ale jistě hroutí? Nesmím ztrácet nervy, řekl si. Dokud platí jeho alibi, je z toho venku. Co ale udělá s Jonesem? Svíral volant a ruce se mu potily. Bude muset zavraždit Jonese i jeho ženu? Nějak je musí umlčet. Byl si jistý, že i v případě, že si dokáže opatřit těch tisíc dolarů, Jones si po čase přijde pro další.

Ta věc s pneumatikami... své staré obutí vyhodil na skládku mezi stovky jiných ojetých pneumatik. Nikdo ho při tom neviděl. Co když ho však Jones prozradí? Může policie dokázat, že zavraždil Barlowa? Byl přesvědčený, že nemůže... ale co když Meg selžou nervy? Jestli na ní zapracují, tak ona ho do toho může zatáhnout.

Zítra se Meg vrátí do svého špinavého, zanedbaného domku. Bude tam za ní muset večer zajet a promluvit si s ní.

Maddux si otřel cigaretový popel z kravaty.

"Anson mi nikdy neseděl," prohlásil. "Vždycky na něm bylo něco krivého. Vypadá jako posedlý sexem a já nemám rád chlapy, kteří tak vypadají."

Poručík Jenson seděl za svým psacím stolem. Harmas si sedl obkročmo na židli a nespouštěl oči z Madduxe. Během uplynulých hodin si spolu prošli podrobnosti, které nasbírali Jenson a Harmas a které potvrzovaly Ansonovu spojitost se zavražděním Barlowa.

"Podívejme se na to z jiné strany," řekl Maddux, odhodil nedopalek na zem a zapálil si další cigaretu. "My víme, že Anson byl v ložnici té ženské. Víme taky, že bral do ruky krabici od Barlowovy pistole. Víme to díky tomu, že jste získal jeho otisky na skleněném těžitku." Pochvalně kývl na Harmase. "To bylo chytré." Dlouze si nabral tabákový dým do plic a vypouštěl ho širokými nosními dírkami. "Od té holky Fay Lawleyové víme, že Anson přišel o spoustu peněz sázením na koně a že to byl děvkař. Víme, že si užíval víc, než nač mu stačily příjmy. Taky víme, že druhý den ráno po přepadení Caltexu Anson zničehonic poukázal do své banky tisíc dolarů. Víme, že pistole, kterou byl zabit policista během toho přepadení, patřila Barlowovi. Víme, že ze stejné pistole byl zastřelen Barlowe. Můžeme předpokládat, že ta ženská Ansonovi dala tu pistoli. Anson neměl peníze, aby zaplatil první pojistné, takže to vypadá, že mu nezbylo nic jiného, než vyloupit benzinovou pumpu Caltexu, aby přišel k penězům a mohl taky zaplatit dluh u svého sázkaře. Kromě toho víme, že si nechal vyměnit pneumatiky potom, co jste ho vyburcoval..." a teď se Maddux na Harmase zamračil, "že se na místě činu našel vtisk pneumatiky. Ale taky víme, že má kované alibi." Maddux se na své židli zaklonil. "Ale co to je - to kované alibi? Kdo je ten noční hlídač, který nám tvrdí, že Anson pracoval ten večer, kdy byl zavražděn Barlowe, ve své kanceláři až do jedenácti?"

"Ten by u křížového výslechu nevydržel ani tři minuty," řekl Jenson. "Před deseti lety šel na pět let do basy za vyděračství. Ten by byl ochotný za dolar zapřít svoji mámu."

Maddux si rukou pročísl vlasy; jeho červená, jakoby gumová tvář se teď mračila.

"Tak to všechno ukazuje na Ansona." Obrátil se k Harmasovi. "Co si myslíte vy? Můžeme s tím na něj vlítnout?"

"Já si myslím, že ne," odpověděl Harmas. "Nemáme na něj nic, co by šikovný advokát neroztřel na cucky. Jinak se na to dívám stejně jako vy... myslím si, že za tím vším je on, ale dokázat mu to... to už je jiná otázka."

"No tak, to už je váš úkol," prohlásil Maddux a podíval se na Harmase. "Takže co teď budeme dělat?"

Harmas nasadil svůj pomalý, líný úsměv.

"Myslím, že bychom měli přistoupit k plnění nároku. Dejte paní Barlowové těch padesát tisíc dolarů."

Madduxova tvář zbrunátněla.

"Zaplatit jí? Vy si snad děláte legraci! Ta ode mne neuvidí ani desetník!"

Harmas se podíval na hodinky. Bylo za dvacet minut devět a už měl hlad.

"Řekl jsem Ansonovi, že vás dokážu přesvědčit, abyste ten nárok uznal. A v zájmu navození správné atmosféry si myslím, že bychom měli zavolat jejímu advokátovi a říct mu totéž. Jakmile se dozvědí, že jim ty peníze budou vyplaceny, tak se začnou dít nečekané věci."

Maddux se náhle uklidnil.

"Tak dál... pokračujte..."

"Ta ženská je bývalá prostitutka a chtivější živočich snad neexistuje," rozvíjel svoji úvahu Harmas. "Ta se s nikým nebude dělit o svou kořist. Určitě se s Ansonem chytne. Zítra ji propouštějí z nemocnice. Myslím, že by byl dobrý nápad odposlouchávat její telefon a umístit tam pár mikrofónů napojených na magnetofon někde v okolí. Sáším se, že Anson se tam vypraví, hned jak se dozví, že ty peníze budou vyplaceny. Můžeme si tak nahrát na pásku docela zajímavý rozhovor."

Maddux se podrbl na krční páteři a podíval se na Jensonu.

"Je to chytřejší kluk," řekl uznale. "Nemůžu říct, že bych to nezvládl bez něj, ale s ním mám přece jen trochu snadnější život, než kdybych se bez něj musel obejít." Pak se obrátil k Harmasovi. "Tak to rozjed'te... zavolejte jejímu advokátovi a pak Ansonovi."

Anson přecházel sem a tam po svém obývacím pokoji. Každou chvíli se netrpělivě podíval na hodiny stojící na příborníku. Bylo za pět minut devět. Náhle zazvonil telefon.

Na okamžik zaváhal, pak zvedl sluchátko. Byl to Harmas.

"Tak jsem to dokázal!" zvolal Harmas. "Fuj! Už si připadám jako zřícenina! Maddux nakonec souhlasil s uznáním nároku. Můžete za to poděkovat sám sobě! Kdybyste neprodal ve svém rajónu tolik pojistek, Maddux by s tím nikdy nebyl souhlasil, ale dokonce i on uznal, že upírání nároku by nás poškodilo v celém vašem obvodu."

"Je to fakt? Nejsou v tom nějaké kejkle?"

Anson mluvil škrobeně a podezíravě. Představa, že Maddux jen tak pustí padesát tisíc dolarů po všech těch důkazech, které měl proti Meg, se zdála nemožná.

"Nepředstavujte si, že Madduxovi se to líbí," dodal Harmas a zasmál se. "Nejdřív telefonoval starému Burrowsovi. Je

si jistý, že ta ženská oddělala svého manžela, ale už si není jistý, že by to mohl dokázat... takže jí ty prachy raději nechá. Už jsem volal jejímu advokátovi. Jameson dostane šek pozítří."

"Tak to jsem rád," řekl Anson. "Děkuju za zavolání."

"To je v pořádku. Napadlo mi, že byste rád věděl, jak to dopadlo. Tak se zas někdy uvidíme," a Harmas zavěsil. Anson pomalu položil sluchátko.

Meg Barlowová přiložila a oheň se prudce rozhořel.

Ta velká, zaprášená místnost jí dávala pocit bezpečí. To, že tu byl Hogan, který si své svalnaté tělo rozložil na pohovce, ji uklidňovalo, i když Hogan měl podle všeho mizernou náladu.

Bylo několik minut po jedenácté večer. Meg opustila nemocnici během odpoledne. Jakmile se vrátila domů, pokoušela se dovolat Hogana, ale zastihla ho až po řadě marných pokusů.

Žádala ho, aby k ní hned přišel, ale Hogan nemohl. Řekl, že přijde kolem devíti hodin, ale stejně dorazil až několik minut po desáté.

Hned jak se usadil a napil se, chtěl vědět, kdy Meg dostane ty peníze.

"To nevím," řekla bezradně. "Ten Jameson je schopnej advokát. Už vznesl nárok na plnění, ale zatím jsem nic neslyšela."

"Zítra ho pořádně prožeň," zavrčel Hogan. "Dotírej na něj! Já advokáty znám. Když je nepopoháníš, tak seděj na zadku a nedělej nic."

Meg přikývla: "Popoženou ho. Ale co teď uděláme s Ansonem?"

Hogan se na ni zamračil.

"Nic... dáš mu kopačky. Co může dělat? Jak dostaneme ty prachy, vezmu si to na starost já. Pustíš ho k vodě. Rozumíš?"

Meg se na něj ustrašeně podívala.

"Nechám ti ty prachy, Jerry, ale taky ti přenechám Ansona a vyříd' to s ním ty. On ještě pořád má tu Philovu pistoli."

Hogan se napůl posadil a rozčileně se na ni podíval.

"Co mi to tu vykládáš?"

"Já už jsem tě před Ansonem varovala," prohlásila Meg. "Má v sobě něco, co mi nahání strach. Je moc chladnokrevnej. Tobě se to řekne: dej mu kopačky. Ale co bude se mnou? Ten je schopnej všeho... může mě i zabít!"

"Jo? Ten teď nemůže vůbec nic!" vyštěkl Hogan. "Copak to nevidíš, ženská jedna pitomá, že ten chlap nemůže už nic dělat, ledaže by chtěl skončit v plynový komoře? Máme ho v hrsti. Ty sebereš prachy, řekneš mu, ať táhne k čertu, a pak ty prachy dáš mně... to je jednoduchý jako facka."

"Moc bych si to tak přála," řekla Meg a začala ruce do pěstí. "Ty ho ale neznáš tak dobře jako já. Ten se na nic neohlíží. Myslí jen na to, jak přijít k penězům."

Hogan sundal nohy z pohovky a posadil se. Svými tlustými prsty stiskl přezku opasku. Rychlým pohybem přezku uvolnil a vytáhl široký kožený řemen, který mu dosud obepínal pás.

"Tak fajn, kočko, je nejvyšší čas, aby ses začla krotit," prohodil, když vstal. "Nějak se na mě moc vytahuješ. Pořádně vejprask..."

Zarazil se, když slyšel zvonění u vchodu. Oba se na sebe podívali.

"Kdo to je?" zeptal se Hogan, nedbale si pohazoval řemenem, ale díval se nejistě.

"Běž a podívej se," řekla Meg. "Ale možná, že bys mě předtím chtěl zpráskat!"

Zvonek u vchodu hlasitě a vytrvale zvonil.

Anson vystoupil z vozu, otevřel obě křídla vrat a pak vjel dovnitř na příjezdovou cestu.

Přední světla vozu osvětlila zahradu. Než je zhasl, stačil si všimnout, že zahrada bez Barlowovy péče a disciplíny už ztratila svou kouzelnou dokonalost.

Bylo půl dvanácté. V obývacím pokoji bylo rozsvíceno. Chvilí čekal a rukou vjel do kapsy pláště. Prsty se dotkl chladné hlavně Barlowovy pistole, pak šel ke vchodu a zazvonil.

Nikdo na zvonění nereagoval. Čekal a uvědomil si, že jeho vztek roste; pak položil prst na tlačítko zvonku a držel ho tam.

Po dalším čekání se dveře konečně otevřely. Měsíční svit ozářil postavu Meg.

Anson si připomněl okamžik, kdy ji spatřil poprvé; bylo to v naprosto stejném postoji, v jakém ji viděl teď, ale teď bylo pochopitelně všechno jiné. Stopy pohmoždění na čelisti a oteklé oko poněkud oslabily její smyslnou přitažlivost. Při pohledu na Ansona se rychle a vylekaně nadechla.

"Co tu chceš?" zeptala se. "Tady nemáš co dělat... jdi pryč!"

"Ahoj, Meg," ozval se Anson a zklamaně se usmál. "Musíme si o něčem promluvit."

"Nepustíš tě dovnitř!" Meg se rozpráhla, aby přibouchla dveře. "Nemám, o čem bych s tebou mluvila!"

Anson vyrazil rukou dopředu. Vzal ji za rameno a prudce do ní strčil, až zavravorala dozadu. Vešel do haly, přirazil vchodové dveře a šel kolem ní až do obývacího pokoje.

Polena v krbu vesele hořela. Anson si rychle stihl všimnout dvou poloprázdných sklenic whisky na servírovacím stolku. Tak ona tu měla pánskou společnost, pomyslel si, vklouzl rukou do kapsy a pohladil pažbu Barlowovy pistole.

Když Meg za ním přišla do pokoje a nechala otevřené dveře, náhlý závan větru udeřil do oken sprškou deště.

Anson došel k ohni. Rozhlédl se po místnosti. Hořící polena, pohovka a dvě sklenice whisky mu připomněly vzrušující chvíli jejich prvního setkání. Teď se zdálo, že to bylo už dávno.

"Co tu chceš?" zeptala se Meg.

Anson si ji zkoumavě prohlížel. Očima přešel po její postavě. Pomyslel si: potkáš nějakou ženu a ta v tobě vyvolá chemickou reakci. Myslíš si, že taková jako ona není na světě žádná jiná, pak se něco stane a je s tím konec. Ona teď

pro mne znamená míň než mastný talíř po dobrém jídle, a to je skutečně velmi málo.

"Tak tys mi potřebovala lhát," řekl. "Kdyby ses přiznala, že jsi bývalá štetka a že jsi kradla a že byla ve vězení, nikdy bych se do toho nepouštěl, ale tys chtěla žít v nějakém vysněném světě a lhas mi. Nemělas odvalu říct mi pravdu. Ty pro mne teď znamenáš jen něco, do čeho jsem šlápl a co si otřu z boty."

Meg se přihrbila. Ve tváři měla tvrdý výraz, oči zachmuřené a lhostejné. Anson věděl, že ji nedokáže urazit. Její bývalý život ji obrnil proti všem urážkám.

"Je mi úplně jedno, co tu o mně povídáš," prohlásila. "Vypadni!"

"Zatím ještě ne... Mám pro tebe novinu, Meg. Navzdory tvým lžím, oni ti ten tvůj nárok proplatí. Dostaneš ty peníze zítra."

Meg ztuhla ohromením a zírala na něj. Do tváři se jí nahrnula krev, ta ale brzy ustoupila a ona zbledla vzrušením.

"Myslíš to vážně?" zeptala se chraptivě. "Fakticky mi to zaplatíš?"

Anson ukázal na telefon. "Zavolej Jamesonovi. Tomu už to sdělili. Mluvil jsem s ním, než jsem zajel sem. Řekl, že za tebou zajde zítra, jakmile dostane šek."

Meg se pomalu a dlouze nadechla. Anson ji pozoroval a jeho tvář svědčila o cynickém pobavení.

"My jsme ale uzavřeli dohodu, vzpomínáš si?" upozornil ji. "Já jsem měl pojistit tvého muže a pak ho zavraždit; ty jsi se pak měla se mnou rozdělit o peníze z pojišťovny a o sebe. Měli jsme spolu odjet a nádherně si užívat za padesát tisíc dolarů." Jeho úsměv se náhle zkrivil. "Já jsem si to ale mezitím rozmyslel. Já jsem znal příliš mnoho kurev, než abych kterékoli z nich důvěřoval, a to se týká i tebe. Takže já se spokojím s polovinou těch peněz. Ty zítra dostaneš šek na padesát tisíc dolarů. A já teď hned od tebe chci šek na pětadvacet tisíc dolarů; pak se rozloučíme a doufám, že už tě nikdy neuvidím."

Meg si uvědomila, že za dveřmi je Hogan, který slyší každé slovo. Jeho přítomnost jí dodala odvahy, aby vykřikla: "Nic nedostaneš! Nemůžeš mě donutit, abych ti něco dávala... vypadni!"

"Nebud' hloupá, Meg," řekl Anson s mrazivým výrazem v očích. "Já tě můžu donutit, abys mi dala můj podíl... o tom vůbec nepochybuješ. Uděláš, co ti říkám, nebo..."

Zaslechl slabé vrznutí dveří a otočil se. Uviděl Sailora Hogana, který se na něj pohrdavě šklebil, a náhle měl dojem, že mu vynechává srdce.

"Těbůh, kámo... vyhrožuj radši mně a ji nech bejt. To já jsem spíš tvoje vejška."

Když vešel do místnosti, Meg se stáhla dozadu.

Anson byl zcela zaskočen tím překvapením a tupě klouzal očima z Hogana na Meg a zpět na Hogana. Pak si díky svým rychlým reflexům uvědomil, co tu Hogan asi dělá. Náhle mu došlo, oč vlastně jde v celém tom komplotu, do kterého se sám dal slepě vlákat.

"Tak... takhle to tedy je. Ty a ona. Tak ty jsi ten její milenec, kterého policie považuje za Barlowova vraha," řekl tiše. "A ty jsi taky ten pasák z Los Angeles, o kterém mluvili."

Hogan se usmál ještě opovržlivěji.

"Doufám, že ses nenamíchnul, kámo," prohodil a opřel se svými širokými boxerskými rameny o stěnu. "Každej z nás někdy v životě naletěl. Poldové si fakt mysleli, že jsem ho vodbouch já, ale já jsem je přesvědčil, že se pletou. Já mám alibi. A doufám, že ve svém vlastním zájmu ho máš taky, protože voni určitě pořád čmouchaj."

"Dostanu polovinu těch peněz," řekl Anson. Tváře měl bledé a oči se mu leskly. "Ty a ta tvoje kurva si můžete nechat tu druhou polovinu. Já jsem to provedl, já jsem nesl všechno riziko... proto dostanu polovinu."

Hogan se smál a plácal se do stehén.

"Nedostaneš ani floka, ty naivo. Tys ho voddělal. Když Meg na mě přišla s tím nápadem, věděl jsem, že musím najít nějakýho troubu z pojišťovací branže, a vybral jsem si tebe. Vybral jsem si tě, protože jsem věděl, že máš hluboko do kapsy a potřebuješ prachy. Podal jsem si tě, a kamaráde, ta rána do břicha na tebe měla blahodárnej vliv. Bylo to jednoduchý. Já pak stačilo napsat dopis, že si chce pojistit šperky, a trochu tě rozhicovat." Podíval se na Meg a zašklebil se. "Jestli ta něco umí, tak umí z vostrýho hocha udělat pitomečka, kerej jí žere z ruky. No a tak jsi za nás tahal kaštan z ohně, ale nepleť se... nedostaneš ani floka. A nic s tím nenadělaš. Jestli začneš kecat, tak dokecáš sám sebe až do plynový komory. Kapíruješ to?" Hogan zamrkal. Svým tlustým palcem ukázal směrem ke dveřím. "A teď vodprejskni. Já a moje přítelkyně chceme bejt vo samotě."

Anson zůstal stát před krbem. Oči měl soustředěné, rty stažené do tenké čáry.

"Chceš mi namluvit, že to byl tvůj nápad, přesvědčit mě, abych pojistil Barlowa a pak ho zavraždil?"

Hogan se zachechtal.

"Depák můj nápad... to nakombinovala vona. Divil by ses, jak je mazaná, na to, že je to štetka. Já jsem to rozpracoval, ale vymyslela to vona."

Meg, která poslouchala a sledovala oba muže, řekla důrazně: "Moc mluvíš, Jerry... sklapni už!"

"Ale nech ho, ať se dozví, jak na tom je," odušil Hogan pobaveně. "Koneckonců von nám vydělal padesát tisíc babek. Má právo vědět, jak to bylo. Takže, kámo, to je celý... a teď běž. Až se sejdeme příště, koupím ti cigáro."

Anson se ani nehnul a zeptal se: "Jak se policie dostala na tebe, Hogane? Proč si vůbec mysleli, že jsi zabil Barlowa?"

"Protože je napadlo jít sem a sebrat otisky prstů v ložnici," odpověděl Hogan. "Našli tam moje otisky; možná, že našli taky tvoje, ale já mám kovaný alibi a sázím se, že tys byl tak blbej, že pořádný alibi nemáš."

Anson stál a jen zíral na Hogana a kolem páteře cítil pulsování studené krve. "Oni snímali otisky v ložnici?"

Vzpomněl si na Juda Jonese a jeho posměšný vyděračský úsměv.

"To víš, že to udělali," ujistil ho Hogan, "když mi to Jensen řekl, málem jsem se postavil na uši."

Anson si náhle uvědomil svou porážku. Připomněl si ten zdánlivě bezvýznamný okamžik, kdy mu Harmas ukázal své

skleněné těžítko. Bylo mu tehdy trochu divné, proč Harmas náhle přestal klást otázky na tělo a vytasil se s těžítkem. Srdce mu skoro vypovědělo službu. Tak on naletěl na jeden z nejstarších policajtských triků světa. Teď už měli jeho otisky prstů. Nepochybně našli spoustu jeho otisků v té špinavé, nuzné ložnici, které tam zanechal během těch nocí, kdy spal s Meg. Už vědí, že právě on byl milencem Meg; a to, plus Merryweatherovo svědectví, plus skutečnost, že si nechal vyměnit pneumatiky svého vozu, to stačí k jeho stíhání... a rozhodně to stačí Madduxovi k tomu, aby proti němu rozjel svou akci.

Maddux!

Anson zůstal stát, mozek mu horečně kmital a tvář měl zsinatou.

Harmas mu řekl, že Maddux souhlasil s proplacením nároku. A co pak udělal on sám? Letěl rovnou sem, aby si zajistil svůj podíl! Maddux musel vědět, že on udělá přesně tohle. Zachoval se hloupě, jako blázen. Padl jim do pastí. Pomalu se rozhlédl po místnosti. Znal Madduxovy metody. Zvedl ruce v gestu bezraděje.

Hogan a Meg ho zmateně sledovali, šokováni náhlou změnou v jeho chování.

"Hele, kámo..." začal Hogan, ale zarazil se, když ho Anson umlčel energickým pohybem ruky.

Oba ho pozorovali, jak obchází místnost. Odstrčil přiborník a podíval se za něj. Začal místnost prohlížet pomalu a systematicky. Jeho bledá tvář a zoufalý výraz přiměly Hogana i Meg, že se ani nehnují a zůstali zticha. Anson nakonec našel mikrofon. Byl ukrytý za radiátorem; drát od něho vedl k oknu a někam dál do tmavé zahrady.

Anson tupě zíral na mikrofon a v duchu zuřil, že naletěl na další trik.

Byl jsem takový cvok, že jsem si myslel, že můžu přechytračit toho ďábla Madduxe, pomyslel si. My tři, jak tu stojíme, jsme si svými řečmi zajistili jízdu do popravčí plynové komory.

"Co se tady u všech čertů děje?" zeptal se Hogan, kterého Ansonovo chování znervózňovalo. "Vo co de?"

Anson ho znovu umlčel mávnutím a pak ho pohybem dlaně přivolal. Hogan se opatrným šouráním přiblížil a Anson mu prstem ukázal mikrofon. Položil Hoganovi ruku na rameno a naznačil mu, aby mlčel.

Hogan se s hrůzou díval na mikrofon, jako by to byl smrtelně jedovatý had. Na jeho boxem poznamenaném obličejí vyrazil pot. Meg šla k oběma mužům. Když uviděla mikrofon, stěží potlačila výkřik.

Hogan se k ní vztekle obrátil a udeřil ji do tváře, až se zapotácela.

"Ty bezohledná, pitomá děvko!" zařval na ni. "Tady na to se podívej! A ty sis myslela, že to zvládneš!"

"Nech toho," zasáhl Anson. Těžce odkráčel ke krbu, sklonil se a natáhl ruce k plamenům. Cítil chlad a nevolnost. "No tak nám to nevyšlo," řekl a nehybně zíral do ohně. "Ale aspoň jsme se o to pokusili. Jen kdyby mi tahle pitomá ženská řekla pravdu... kdyby se mi přiznala, že má záznam v rejstříku, nikdy bych do toho nešel. Jakmile se Maddux dozvěděl, jak to s ní vypadá, připravil nám past a my jsme mu do ní vlezli. Nikdy neměl v úmyslu proplatit ten nárok. To byl jen jeho trik, aby mě sem dostal a aby si poslechl, co si tu budeme povídat. Má nás na magnetofonovém pásku! Ty naše řeči nás dovedou do plynové komory!"

"Mě teda ne!" vyštěkl Hogan a utřel si zpocenou tvář. "Já mám alibi! Mě se nemůžou ani dotknout! Vy dva si táhněte ke všem čertům! Já jsem mimo!"

Meg se k němu otočila; tvář měla bílou a zděšenou.

"Jerry! Udělala jsem to pro tebe! Peníze bys dostal ty! Ty jsi s tím souhlasil! Teď mě v tom nemůžeš nechat samotnou. Já tě miluju! Musíme teď držet spolu!"

Hoganova tvář měla podobu hrůzyplné, bílé masky.

"Milovat? Tebe? Ty si myslíš, že já jsem kdy chtěl mít s tebou něco společného, ty tuctová kurvo, kromě toho, co jsem z tebe mohl vyždímat? Já jsem měl v plánu sbalit prachy a pak ti zdrhnout! Já můžu mít ženskéjch, kolik se mi zlíbí, a nemusím se zahazovat s utahanou flundrou, jako seš ty. Táhni k čertu i s tím tvým kořenem!"

"Jen mluvte," řekl Anson chladným, bezvýrazným hlasem. "Všechno se to nahrává. Klidně si mluvte dál."

Hogan ani Meg se neobtěžovali posloucháním toho, co říkal. Meg skočila k Hoganovi a chytila se ho. Okamžitě ji setřásl. "Táhni vode mě!" zavrčel Hogan a vykročil ke dveřím.

Anson sevřel dlaní pažbu Barlowovy pistole. Vytáhl ji z kapsy a podal ji Meg.

"Zabij ho," vyzval ji. "Nezaslouží si žít!"

Hogan se potácivě otočil a viděl, že Meg vzala pistoli, zvedla ji a namířila ji na něho. Tupě zíral na pistoli v ruce Meg a tvář mu zmalátněla.

"Ne! Nedělej to!" vykřikl a hlas se mu zajíkal. "Meg!"

"Tvůj zbabělý milenc," pronesl tiše Anson, sáhl stranou a vzal pistoli z chvějící se ruky Meg. Pohled na vyděšenou Hoganovu tvář mu vynahradil tu chvíli v garáži, kdy Hogan vyděsil jeho.

Hogan se otočil, po tváři mu tekl pot, těžce oddychoval a sotva lapal po vzduchu. Když se dopotácel do haly, zazvonil zvonek u vchodu.

Anson řekl klidně: "Tak už jsou tady. Jenson, Harmas a další."

Hogan se vrátil do obývacího pokoje. Divoce se rozhlížel kolem.

"Pust' je dovnitř," vyzval ho Anson a usmíval se na něj. Teď byl naprosto vyrovnaný a klidný. "Pak se můžeš pokusit jim to všechno vymluvit a dostat se z toho. Nedokážeš to! Ona taky ne! Oba jste toho řekli dost, abyste skončili v plynové komoře... tak běž... pust' je dovnitř!"

Když se zvonek u vchodu ozval znovu, Anson si strčil hlaveň pistole do úst, stále se usmíval na Hogana a stiskl spoušť.

John Anson, pracovník pojišťovny Národní důvěra, se ocitl ve značných finančních nesnázích. V té době ho požádala o návštěvu Meg Barlowová, svůdná žena s kaštanově hnědými vlasy, údajně kvůli pojištění svých šperků. Sblížili se a zanedlouho vymysleli rafinovaný plán, jak se zbavit jejího manžela a přijít k penězům z jeho životní pojistky, kterou by s ním Anson uzavřel.

Anson však poznává, že sebelépe vymyšlený plán mohou narušit náhodné události, které vedou k dalším tragédiím a vraždění. Navíc netuší, že Meg je žena s minulostí...

V tomto napínavém románu se opět objevují Steve Harmas a Maddux z pojišťovny Národní důvěra, se kterými se čtenáři setkali již v knize Dvojí záměna.